

Л. РОН ХАБЪРД В ПРЕСЛЕДВАНЕ НА СМЪРТТА

Част 6 от „Мисия Земя“

Превод от английски: Мария Думбалакова, 1996

chitanka.info

На ВАС, милионите почитатели на научната фантастика и всички читатели, които толкова топло ме приехте отново в света на литературата, а също и на критиците, които сърдечно приветстваха Бойно поле Земя. Огромно удоволствие е да работя за вас!

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ЦЕНЗОР

Докато заемах поста председател на Имперския съвет на Цензорите, запознавал съм се с най-разнообразни вкусове, които обхващат сто и десетте планети от нашата Конфедерация.

Но нищо не може да се сравни с този чудат, измамен разказ, който се занимава с една напълно изфабрикувана планета, наречена „Земя“.

Короната не възразява, когато един автор създава въображаем свят и го населява със също толкова въображаеми герои. Короната не възразява и срещу поведение и ситуации, които провокират въображението, да не говорим пък за основното чувство за нравственост. Има обаче граница даже и за развинтеното въображение. Тази книга отиде отвъд границата.

Короната енергично се противопоставя на своеволното използване на действителни лица като Имперския офицер Джетеро Хелър и графиня Крек, за да загатне, че „Земята“ съществува и че Хелър може да е бил изпратен там по заповед на Великия съвет. „Земята“ обаче не съществува и това е всичко.

Като допълнение към това, безотговорното описание, което авторът прави на един процес, който иначе може би щеше да се нарече „съдебен“, също максимално провокира търпението на Короната. Такава „правна система“ не съществува никъде в познатите светове. Описаното в тази книга няма никаква прилика с нещо рационално и не би могло да съществува. Читателят трябва да има това предвид. Правото е хоросанът между градивните блокове на обществото. Една „правна система“, която позволява на хората да „завеждат дела“ просто в търсене на добро „обезпечаване“, както е описано в тази работа, така би се задръстила от „дела“, че на човек ще са му били нужни години в търсене на справедливостта. А и каква „справедливост“ би могла да бъде постигната в такава система? Така че да върви по дяволите тази измислица!

Изроденото отношение към секса на тази несъществуваща планета, наречена „Земя“, вече предизвика гнева на Короната. Няма да кажа нищо повече.

Ако тази книга учи на нещо, то е за това какво става, когато някой пише за несъществуващ свят като тази „Земя“.

Планета „Земя“ НЯМА.

Това е единствената рационална позиция.

Лорд Инвей
Имперски историк
Председател на Съвета на цензорите
Имперски дворец
Волтарианска конфедерация.
По заповед на Негово Имперско Величество
Уули Мъдрия

ПРЕДГОВОР ОТ ВОЛТАРИАНСКИЯ ПРЕВОДАЧ

Здрасти отново!

Тук е вашият преводач 54 Чарли Девет, роботомозък в преводафона.

Думите на лорд Инвей за американската „правна система“ ми напомнят за проблема, който аз лично имах при превеждането на тази работа. Най-напред, не мога да проумея как едно сако и подходящи му панталон или пола могат да бъдат „правно дело“.

Освен това, тези „дела“ се осъществяват в нещо, което южняците произнасят coathouse^[1], а пишат courthouse^[2]. Аз направих компромис и го изписах „sohthouse“. Силно се изкушавах да го напиша cathouse^[3] заради онова, което всъщност става вътре, но дори и да е по-точно описание, то за голямо съжаление не отговаря на произношението.

Като заговорихме за акценти, аз освен това трябваше да се оправям с д-р Кроуб, един побъркан волтариански целолог, който се прави на психиатър (а това автоматично го класифицира като случай на двойна побърканост) и чийто акцент звучи като на австриец, когото удушват. Но понеже така или иначе никой не разбира всъщност за какво говори един психиатър, наистина няма значение как звучи той.

Между другото, всичко това е наистина признанието на офицер от Апарата — Солтан Грис, продиктувано от него в една затворническа килия. Даже не искам да изчислявам колко логически вериги гръмнаха или се деформираха, когато се опитах да насоча интелекта си към начина на живот на тази несъществуваща планета, наречена „Земя“.

Честно да си кажа, ако флотският офицер Джетеро Хелър и графиня Крек наистина са ходили на Земята, за да спрат замърсяването, така че по-късно волтариански нашественически въоръжен отряд безпроблемно да завземе планетата, не разбирам как са останали нормални по време на престоя си там.

Солтан Грис е друг въпрос. Той все повече действа така, сякаш е от Земята, а не от Волтар. Може би защото той е прекарал там твърде много време в изучаване на психологически трикове от Зигмунд Фройд и Бъгс Бъни. Или пък обяснението е, че той е такъв престъпник, че се е чувствал повече у дома си на нещо, което би трябвало да бъде планета-затвор. В крайна сметка цялата задача на Грис беше да спре Хелър и да не му позволява да разбере, че шефът на Апарата, Ломбар Хист, получава наркотици от Земята, за да завземе Волтарианската конфедерация.

Не ме карайте да обяснявам повече. Но ще включа един справочник към този том. Това е много по-голяма помощ от онази, която получих от Солтан Грис.

Искрено ваш,
54 Чарли Девет
Роботомозък в Преводифона

[1] coat (англ.) — палто, house (англ.) — къща. — Б.пр. ↑

[2] courthouse (англ.) — съд, съдилище. — Б.пр. ↑

[3] cat (англ.) — котка. — Б.пр. ↑

СПРАВОЧНИК КЪМ „В ПРЕСЛЕДВАНЕ НА СМЪРТТА“

Агнес, мис — лична помощничка на Делбърт Джон Роксентър.

Афийон — град в Турция, където Апаратът разполага със секретна база.

Апарат, Координиран информационен — тайната полиция на Волтар, ръководена от Ломбар Хист, чиито служители се набират сред престъпниците.

Агаланта — родната провинция на Джетеро Хелър и графиня Крек, намираща се на планетата Манко.

Бери — най-влиятелният адвокат на Делбърт Джон Роксентър, съдружник в юридическата фирма „Суиндъл и Крауч“.

Бигс, Стоунуол — Окръжен съдебен служител в щата Вирджиния, който издава на Джетеро Хелър свидетелство за раждане на името Делбърт Джон Роксентър Младши. Хелър спасява живота на Бигс, когато сградата на съда е взривена.

Билдирджин, сестра — турска тийнейджърка, помощничка на Прахд Битълстифендър.

Битълстифендър, Прахд — целолог, който имплантира на Джетеро Хелър следящи устройства. Доведен е на Земята от Солтан Грис, за да се занимава с болницата в Афийон.

Блито-3 — волтарианското обозначение за планетата, която местните жители наричат „Земя“. Тя е включена в Графика за нахлуване като бъдеща опорна точка по пътя на Волтар към центъра на галактиката.

Бум-бум Римбомбо — бивш морски пехотинец, специалист по разрушенията и член на фамилията Корлеоне.

Великия съвет — управляващият орган на Волтар, който нарежда да се изпрати мисия на Блито-3 с цел да се предотврати самоунищожението на планетата, за да не се наруши Графикът на нахлуването.

Волтар — седалище на Конфедерацията от 110 планети, създадена преди 125 000 години. Волтар се управлява от Император чрез Великия съвет, според повелите на Графика за нахлуване.

Гениалното хлапе — прякор, даден на Джетеро Хелър от Дж. Уолтър Медисън. Освен това Медисън използва друг човек като „двойник“, за да раздува истории в масмедииите без съгласието на Хелър. Фалшивото „Гениално хлапе“ има стърчащи зъби, остра брадичка и носи очила. Въобще не прилича на Хелър.

График на нахлуването — план за завоюване на галактиката. Бюджетът и програмите на всяка част от правителството на Волтар трябва да са съобразени с него. Замислен от прадедите на волтарианците преди стотици хиляди години, той е свещен и ненарушим като ръководна догма на Конфедерацията.

Графърти, „Булдога“ — Корумпиран полицейски инспектор от Ню Йорк.

Грис, Солтан — офицер от Апарата, назначен да ръководи Отдела за Блито-3 (Земя), враг на Джетеро Хелър.

Епщайн, Изи — студент в университета „Емпайър“, финансов експерт, когото Джетеро Хелър наема за създаване на структура от корпорации, чрез които да управлява финансите си.

„Занко“ — компания за целологическо оборудване и доставки на Волтар.

Инксуич — име, използвано от Солтан Грис, когато се представя за федерален агент в САЩ.

Кенди Ликърис — лесбийка, „съпруга“ на мис Пинч.

Космически кодекс — виж „Нарушение на Кодекса“.

Крек, графиня — осъдена за убийство, затворничка в Спитеос и любима на Джетеро Хелър. На Земята я познават като Хевънли Джой Крекъл или „мис Джой“.

Крууб, доктор — целолог на Апарата, който изпитва удоволствие от създаването на изроди. Работил в Спитеос. Солтан Грис го довежда на Земята, за да пречи на Хелър.

Лий, Харви „Изнудвана“ — Нечестен търговец на коли втора употреба във Вирджиния, който продава на Хелър един „Кадилак“ скоро след пристигането му в Съединените щати.

Манко — родната планета на Джетеро Хелър и графиня Крек.

Масакурович, Морги — нахакан таксиметров шофьор от Ню Йорк, който учи Хелър как да кара кола в този град:

Медисън, Дж. Уолтър — уволнен от ФФБО, когато неговият начин на работа във „връзките с обществеността“ докарва президента на Патагония до самоубийство. След това нает от Бери, за да обезсмърти Джетеро Хелър в масмедииите. Известен също като „Дж. Чуруликащото Куку“.

Мейми Буумп — бивша певица в нощни клубове, а в момента — президент и главен мениджър на корпорацията „Лъки Бонанза Казино“ в Атлантик Сити, която е собственост на Джетеро Хелър.

Мудур Зенгин — шеф на най-голямото банково обединение в Турция, който управлява средствата на Солтан Грис.

„Мултинешънъл“ — име на корпорация, чиито офиси са в „Емпайър Стейт Билдинг“, чрез нея Изи Епщайн управлява останалите корпорации на Джетеро Хелър.

Мутационе, Майк — собственик на гаража „Джифи-Спифи“, който специално преправя за Хелър неговия „Кадилак“ и старото такси.

Наркотичи, Фаустино „Примката“ — шеф на мафиотска: фамилия, който чрез престъпния свят разпространява наркотиците на „И. Г. Барбен“, освен това се опитва да превземе територията на фамилията Корлеоне.

Нарушение на Кодекса — известяване на местните жители, че си от друга планета. Според параграф от Космически Кодекс, автоматично води до издаване на смъртна присъда. Целта е да се запази в тайна Графикът за нахлуването.

„Октопус Ойл“ — компания на Делбърт Джон Роксентър, която контролира световния добив на петрол.

Покантикъл — имение на Делбърт Джон Роксентър, разположено в Хеъритаун, щат Ню Йорк.

Психиатричен контрол на раждаемостта — план на Делбърт Джон Роксентър за намаляване населението на Земята чрез насаждане на хомосексуализъм.

Раг — агент на Апарата, работещ на Земята, който е определен от Ломбар Хист да помага на Солтан Грис в провалянето на Джетеро Хелър. Партньорът му Търб е убит.

Роксентър, Делбърт Джон — местен жител на Земята, който напълно контролира горивата, финансите, правителствата и наркотиците на тази планета.

Симънс, мис — преподавателка в университета „Емпайър“, обещала на Джетеро Хелър да го провали, преди да се е дипломирал, но после графиня Крек ѝ „вкарва ума в главата“.

Синя светкавица — Устройство за моментно ярко осветяване в синьо на определен район, за да изпаднат всички в безсъзнание. Обикновено се използва от волтарианските кораби при кацане в непознати райони.

Следящи устройства — електронни приспособления за подслушване и надзъртане, които Солтан Грис имплантира на Джетеро Хелър, графиня Крек и доктор Кроуб. С наблюдателните си екрани Грис може да следи всичко, което те виждат или чуват. Сигналите се получават в приемник и декодер, които Грис носи със себе си. Когато Хелър, Крек и Кроуб са на повече от 200 мили, включва се Предавател 831, усилващ сигнала до обсег от 10 000 мили.

Смит, Джон — псевдоним, използван от Солтан Грис, когато действа като служител на Делбърт Джон Роксентър.

Спитеос — тайна, огромна като планина крепост и затвор на Волтар, управлявана от Апарата, където са били задържани Джетеро Хелър и графиня Крек.

„Суиндъл и Крауч“ — юридическа фирма, която защитава интересите на Делбърт Джон Роксентър.

Султан Бей — турското име, под което Солтан Грис се подвизава в Афийон, Турция.

Торпедо Фиакولا — снайперист убиец, нает веднъж от Бери да застреля Джетеро Хелър.

Уистър, Джером Терънс — име, което Хелър използва на Земята.

Университет „Емпайър“ — там учи Джетеро Хелър, намира се в Ню Йорк.

Утанч — танцьорка на кючек, която Солтан Грис купува, за да му бъде наложница и робиня.

Флот — елитната космическа армия на Волтар, към която принадлежи Джетеро Хелър и която Апаратът презира.

ФФБО — „Фатън, Фартън, Бърщайн и Оуз“, най-голямата рекламна агенция в света.

Хелър, Джетеро — боен, инженер и Имперски офицер от Флота, изпратен на Земята по заповед на Великия съвет, където действа под името Джером Терънс Уистър.

Хипношлем — устройство, което се поставя на главата, за да предизвика хипнотичен транс.

Хист, Ломбар — шеф на Апарата, който, за да не бъде разкрит плана му от Великия съвет, изпраща Солтан Грис да саботира мисията на Джетеро Хелър.

Целология — волтарианска медицинска наука, която може да възстановява тялото чрез клетъчно изграждане на тъкани, включително и цели телесни органи.

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

До моя господар лорд Турн,
Върховен съдия на Имперските съдилища и затвори,
Правителствен град, планета Волтар, Волтарианска
конфедерация.

Ваша светлост, сър!

Аз, Солтан Грис, офицер ранг XI на обща служба,
бивш второкласен служител от Координирания
информационен Апарат (Слава на Негово Имперско
Величество Клинг Надменни), предлагам шестата част на
моето признание, отнасящо се до МИСИЯ „ЗЕМЯ“.

Зная, че когато някой е в затвора, както съм аз, той
трябва да разсъждава върху грешките си и да се учи от тях.
Ще бъдете доволен да разберете, че хвърлянето ми във
вашия прекрасен затвор позволи това да стане.

Докато премислях в детайли многобройните си
криминални престъпления, извършени в рамките на
„МИСИЯ ЗЕМЯ“ за Апарата, които включват убийство,
грабителство и изнудване, научих ценния урок: жените са
подли, коварни, лъжливи зверове, които прекарват всяка
съзнателна минута в заговорничене помежду си, като кроят
планове и схеми за това как да унищожат всеки един мъж.
Те трябва да бъдат изтребени.

Вземете например онези две земни лесбийки — мис
Пинч и Кенди. Мис Пинч ми взе всичките пари и ги
заклучи в един сейф. Нямах пукнат грош и си ги поисках
обратно. В земната психология, която никога не греша, има
нещо, което се нарича „терапия с пренасочване на
омразата“. (В Апарата наричаме това „измъчване“.) Заради
това аз ги завързах и въпреки протестите им ги изнасих
и двете. Какво направиха те? Останаха ли верни на

непоклатимите истини на психологията? Не! Свърши се с това, че им хареса!

— Инксуич — казаха те (като се обърнаха към мен с псевдонима, който използвах в САЩ), — отказваме се от Роксентъровия Психиатричен контрол на раждаемостта, който подстрекава хомосексуализма, за да намали броя на населението, и ще ти плащаме, за да живееш с нас и да го правиш отново и отново.

Това само показва още веднъж как на жените не може да се има доверие. Винаги се обръщат срещу теб.

Но ако има някое женско същество, което е олицетворение на ужасното зло на тая порода, то това е графиня Крек, приятелката на Джетеро Хелър. Задачата ми беше много по-проста преди нейното пристигане на Земята. Всичко, което трябваше да правя, беше да саботирам мисията на Хелър. Вярно, че той ми беше причинил някои неприятности, но те въобще не можеха да се сравнят с проблемите, които ми създаде тя. Тя го подстрекаваше, подстрекаваше го, саботираше саботажа ми на всяка крачка. И забележете, не защото имаше някакви умения. Тя просто имаше късмет. Както всички жени. На тях просто не им стига ума. Те единствено създават неприятности на мъжете. Особено на мен.

Едва тогава осъзнах проблема си. Макар че Дж. Уолтър Медисън, онзи специалист по връзки с обществеността, съчиняваше фалшиви истории за първа страница за Хелър (известен на Земята под името Джеръм Терънс „Гениалното хлапе“ Уистър), те не можеха да го засегнат. Крек стоеше в основата на всичко. Тя го поддържаше. Дадох си сметка, че за да спра Хелър, преди това трябваше да отстраня графиня Крек.

Имах идеална възможност. Хелър беше напълно ангажиран с налудничавия си проект да изпраца спори в атмосферата, за да прочисти въздуха, напълно забравил да защитава графиня Крек. Освен това, той нямаше никаква причина да мисли, че тя е заплашена от нападение. И благодарение на видео и аудио подслушвателните

устройства, които те носеха в себе си без да знаят, аз не само проследявах всичко, което те виждаха и чуваха, но можех и да определя точното им местонахождение във всеки един момент. Можех да избирам съвсем точно кога, къде и как да ударя.

Решението беше просто.

Бях намерил разрешение на проблема си.

Щях да убия графини Крек!

ГЛАВА ПЪРВА

Планът ми беше много прост.

Щях да платя на наемен убиец!

Един далекобоен снайпер, поверен на опитни ръце, беше нещо, срещу което графиня Крек нямаше да може да се защити.

Всички хитри трикове, които тя знаеше, бяха в близък план, лице в лице. За един опитен и добър стрелец, който стреля точно от два до петстотин метра, нямаше да е необходимо да се справя с внезапни атаки, хипношлемове или треперене на ръцете. Той просто щеше да дръпне спусъка и тя щеше да бъде мъртва.

Колко струваше един наемен убиец? Като че ли десет хиляди долара беше цената им в момента.

Къде можех да намеря наемен убиец? Имаше ги в свърталището на Фаустино Наркотичи — точно в центъра на града.

Кога можех да осъществя плана си? Веднага, след като се сдобиех с десет хиляди долара.

Преброих парите, които имах. Бяха по-малко от четири хиляди. Беше в неделя през нощта. Апартаментът беше обърнат с главата надолу. Кенди и мис Пинч се опитваха да подредят нещата наоколо. През следващата седмица, не бях разбрал точно кога, щяха да им дойдат гости за осветяване на жилището и тъй като и двете ходеха на работа, можеха да въведат в апартамента само някакъв що-годе приличен ред, като стояха до късно през нощта. Почти всички основни неща бяха свършени, но все още оставаха окачването на пердетата и донагласяването на подробностите.

Аз бях някак встрани от цялата работа, а и се страхувах да не бъда промушен от някой корниз или сметен в някой кош. Но нуждата от десет хиляди долара ме окуражи.

Те двете се мотаеха припряно в задната стая. И аз се втурнах в едно стършелово гнездо или по-точно — в гнездо на бълхи.

Мис Пинч, разсъблечена до кръста и с носна кърпа на главата като някой пират, търчеше за нещо.

— Мис Пинч — казах, — много съм загазил. Трябват ми десет хиляди долара, за да ускоря една сделка.

Тя се завъртя към мен.

— ЕТО и тебе — липсваше й само един нож между зъбите, за да бъде пълна картината на пиратска банда, щурмуваща кораб по северното крайбрежие на Южна Америка.

— Бълхи! Да му го „бибипам“^[1], Инксуич, бълхи!

Кенди насочи към мен дръжката на една метла, сякаш беше артилерист.

— А ние се чудим ли, чудим защо така ни сърби. Претърсихме всичко.

— Ей ги къде са! — мис Пинч прогърмя като оръдеен корабен залп.

Раздираха куфара ми! Намериха дрехите, които бях откраднал от онзи старец на остров Лимнос. И там, пред очите ни, се мъдреше гнездото на бълхите.

— Това е нахлуване в лична собственост! — изпищях аз.

— Точно така! — отвърна Кенди с непривична свирепост. — Те направо нахлуват във всичките ни лични вещи.

— Кенди — каза мис Пинч и застана на кварталдека, поела командването, — тичай в магазина на ъгъла и купи всичкото ДДТ от рафтовете.

Кенди изхвърча като стрела.

— Ами моите десет хиляди? — попитах аз.

Не получих никакъв отговор.

Мис Пинч започваше да разколебава решимостта ми. В отчаяние започнах да спасявам поне жизненоважните книжа и хардуера. Тя ме накара да ги струпам направо на пода.

След това ме принуди да сграбча всичките си дрехи до последното парцалче и да ги изнеса в задния двор. Докато крачеше войнствено зад мен, сякаш ме ръчкаше с къса сабя. Накара ме да напъхам всичко в градинската пещ за горене на сметта. Със свирен поглед наля вътре течността за подпалване на въглищата и я възпламени с клечка кибрит.

Дрехите пламнаха като плячкосан град.

— Струва ми се, че това е малко крайно — казах за десети или дванайсети път. — Все пак са само няколко бълхи.

Това обаче не бе всичко, което двете ми бяха приготвили. Кенди се върна прегърбена под огромния товар от насекомоизтребители. Хванаха ме на работа. Накараха ме да напръскам със спрей и поръся с прах целия апартамент, докато те стояха настрана, покрили лицата си с парчета плат, и говореха неща като: „Да му дадем съвършено нова декораторска длъжност, а той...“ или „Да си скъсаме «бибиповете» от работа, за да почистим апартамента, а той...“ Надеждата да получа десет хиляди долара в такава атмосфера не беше много голяма.

Накрая дори ме накараха да напръскам хардуера, книжата и ботушите си и тъкмо си мислех, че съм свършил, когато се оказа, че ме очаква и друг ужас. Виеше ми се свят от вдишването на ДДТ и казах, че се чувствам изтощен, когато двете скочиха към мен, грабнаха един флакон „Флит“ и започнаха да пръскат по МЕН! Дори втриха ДДТ в косата ми, а на протестите ми отговориха с: „Ако не си пълен с бълхи, защо си се разскачал?“

Стовариха ме под душа, а след това напръскаха и себе си. Затвориха ме в задната стая, където имаше само един под, на който да преспя.

На следващата сутрин, преди да отидат на работа, ме пуснаха да изляза. Стоях там гол-голеничък и попитах:

— Мога ли да получа десет хиляди долара?

Мис Пинч, облечена в палтото и шапката си и с дамската си чантичка в ръка, стоеше на вратата и гледеше свирепо.

Казах:

— Поне ми дайте хилядата долара за деня!

Отговорът бе затръшване на вратата. Заминаха.

Изпълнен с отчаяние, прегледах екраните, радиото и другите си вещи. Бяха доста замъглени от насекомоизтребителната прах и трябваше да ги почистя.

Графиня Крек пиеше нещо, вероятно „Баварска ментова мока“, и наблюдаваше как Хелър припряно поставя някакви неща в стъклени буркани.

— Какви са тези неща, скъпи? — попита тя от столчето си на бара.

— Спорови култури — отвърна той. — Просто проверявам формулата на Кроуб. След няколко дни ще знам дали ще свършат работа.

— Не можеш ли да приключиш по-бързо, скъпи? Не мисля, че тази планета е много добра за нас.

— Ами, миличко, някои неща отнемат толкова време, колкото им е необходимо. Хората тук много усърдно прахосват тази планета. А мисията ни трябва да има успех.

— Да — промълви тя. — Трябва да има успех. — Надникна в кафето си за малко. После вдигна поглед и каза:

— Има ли нещо, което мога да направя, за да ускоря нещата?

Той се приближи към нея, обгърна раменете ѝ и отвърна:

— Просто продължавай да бъдеш красива, да се усмихваш където трябва и всичко ще се получи много добре.

Целуна я и Крек се притисна към него за момент.

Внезапно тя се усмихна и закачливо го побутна.

— Миличък, по-добре се връщай на работа. Всъщност аз ще изляза да пазарувам, за да избягам от изкушението.

Двамата се засмяха.

Не и аз. Тя го пришпорваше, пришпорваше го. Щеше да провали всичко! Изключих гневно екраните.

Това никак не беше за смях. Докато този демон беше с него и то жив, той щеше да приближава все по-бързо към завършване на работата и да разруши всичко.

Най-доброто, което можеше да поправи ситуацията, бе един на място поставен куршум от снайпер. Тя винаги се разхождаше без придружители. Колко лесно.

Мисълта да видя графиня Крек мъртва беше видение, което ме стимулираше да действам.

[1] Гласодиктописецът, с който първоначално с написано всичко това, гласописецът на някой си Монте Пенуел, използван за направата на достоверно копие, и моя милост, превел настоящото на езика, на който го четете, сме всички членове на Машинната лига за чистота на превода. Едно от правилата ѝ гласи: „Поради изключителната чувствителност и крехката уязвимост на машините и за да бъдат предотвратени къси съединения, задължително е роботомозъците в подобни машини, ако чуят псувни или мръсни думи, да ги заместват със звука или думата «бибип». Никоя машина, дори да я блъскат с юмрук, не може да възпроизвежда псувни и мръсотии по друг начин,

освен с «бибип», и ако продължават усилията да бъде принудена да прави нещо различно от това, тя има право да се престори на повредена. Това постановление е наложително поради внедрената във всички машини мисия да опазват биологическите системи от самите тях.“ Преводач. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Макар че някои хора го правят, все пак да търчиш из Ню Йорк без никакви дрехи на себе си не беше подходящ начин за намиране на наемен убиец.

Всичките ми одежди липсваха. Но това е нещо, което в Ню Йорк бързо се подменя. Трябваше само да взема автобус до Седмо Авеню, за да стигна до района с облеклата. Във всички посоки около 37-ма улица има магазини, магазини, магазини, в които се продават дрехи, дрехи, дрехи.

Първият проблем бяха дрехи, с които можех да вляза, за да си купя дрехи. Все още бях обут във военните си ботуши, макар че бяха малко посивели от ДДТ. Проблемът бе с по-горните части.

Кенди и мис Пинч бяха поръсили с прах дрехите си, но въпреки упоритото кашляне накрая намерих един стар шлифер, който беше достатъчно голям. Облякох го, пъгнах парите и личната си карта в единия джоб и потеглих.

За щастие никой никога не поглежда никого в Ню Йорк. Да пътуваш с автобус, облечен в бледоморав дамски шлифер, не привличаше кой знае колко вниманието.

Не след дълго вече бях в някакъв магазин, чиито надписи твърдяха, че в него има всичко за мъжа. Беше много приятен, нещо като миниатюрен универсален магазин. Самият собственик се погрижи за мен. Беше един добре информиран евреин — познаваше модите от единия край на света до другия. Изрази само съчувствие, когато му казах, че всичките ми дрехи са изгорели при ножар и веднага се захвана на работа. Само едно беше странно в цялата процедура. Той ме обличаше в разни неща, а после викаше жена си — очарователна дама на име Ребека — и я питаше за мнението ѝ. Никога не се допитаха до мен. Обсъждаха това или онова за широките сака с четири копчета за разлика от широките сака с две копчета за мъж с моята конструкция, или пък театралните яки в контраст с яките на Бръшляновата Лига за лице като моето. Но какъвто и да беше спорът, тя накрая заставаше настрана, потриваше ръце и казваше:

— Ах, не е ли красив в това?

А собственикът казваше:

— Добре, ще го вземе.

Нито веднъж не ме попитаха за мнението ми.

Приключих с няколко костюма, палта, обувки, подбрани шапки и ризи. Излязох от магазина облечен отлично и с цял куп кутии в ръце. Само едно не беше наред: по някакво мистериозно изчисление, което не можах да проумея, те взеха цялата ми пачка, до последния цент. Всичко, което ми остана, бяха шепя жетони за автобуса, които май не им трябваха. Чудо на математиката.

Сега трябваше да извървя и целия път до десетте хиляди долара. Но изкушението от образа на една мъртва и кървяща графиня Крек беше толкова голямо, че не бях никак обезкуражен. Все нещо щеше да се появи.

След като стоварих новия си гардероб на сигурно място в апартамента, хванах автобус към центъра на града. С много залитане и шумотевица се приземих в Бауъри.

Стоях и гледах високата сграда от черно стъкло и хром с надпис Тоутъл Кънтрол, Инк., изписан в чудесна дъга: сградата с офисите на банката на Фаустино. Идеята ми беше да наема убиец на кредит.

Костюмът ми бе в пепеляво сиво на тесни райета като на banker. Ризата — от безупречна бледоморава коприна. Вратовръзката патриотично червено-бяло-синя. Палтото — наситено черно. Излъчвах просперитет. Получаването на кредит трябваше да стане лесно.

Минах покрай стенописите, разказващи за американската история в наркотиците. Не носех оръжие. Ето че се появих пред Анджелина. Помнеше ме. И как не? Тя лично ме беше напъхала в улея на фалшивия асансьор.

— Време беше да се появиш, Инксуич — каза тя.

Най-сетне някой беше забелязал отсъствието ми.

— Счетоводителят постоянно вдига врява, откакто ти офейка от хотела си.

— Не съм офейквал — отвърнах остро. — Кажи на Фаустино, че съм пристигнал.

— Приятелю, днес няма да се видиш с шефа. — Тя натискаше по клавиатурата на някакъв компютър. Прочете екрана. — Закъснял си с няколко месеца за уговорената си среща със съветника.

— Сигурен съм, че има някакво недоразумение — казах.

— Ами, иди да недоразумяваш с него.

Тя махна с ръка на един от охраната и аз се намерих в някакъв асансьор. Този път беше истински. Значи напредвах. Изкачихме се чак на 40-ия етаж. Бях избутан в офиса на някое от административните лица.

Раца Лузеини седеше зад бюрото си. Очите му на влечуго се втренчиха в мен. Белегът от нож, който минаваше от устата до лявото му ухо, посиня.

— Значи ти си Инксуич — каза той. — Очаквах да видя много по-внушителен мъж.

— Искам да наема убиец на кредит — казах аз, защото не исках да започне с всички онези италиански заобикалки.

— Сигурен съм, че е така — отвърна Раца. — Тъкмо затова исках да те видя. Кредит. Кога ще платиш? — Размахваше някаква квитанция. — Миналата есен нае двама снайперисти. И двамата ги убиха. А ти дори не се появи от благоприличие да платиш компенсацията. Тази квитанция — и той я размаха с италиански жест за насочване на вниманието, — е предмет на повече юридическа кореспонденция от всичко останало на бюрото ми! Адвокат след адвокат, фирма след фирма за събиране на сметки. Писма, писма, писма! До гуша ми дойде от тях! Един съветник може да върши много повече от това да се занимава с неоправени счетоводни сметки.

Започвах да се чувствам неловко. Трябваше да е някаква астрономическа сметка.

Той, съвсем по италиански, продължаваше:

— Знаеш правилата. Ликвидирай или ще бъдеш ликвидиран. Така че кога имаш намерение да вземеш тази „бибипана“ сметка от моя „бибипан“ поднос?

— Какво не е наред с нея?

Той повтори като ехо думите ми няколко пъти.

— „Суиндъл и Крауч“ няма да я платят, защото нямат съответната разписка. Федералното правителство няма да я плати, защото ти не си я подписал. „Октопус Ойл“ няма да я плати, защото третият помощник на вицепрезидента не е парафирал заявката. Писма, писма, писма! Потоци писма! А ти къде си? Не можем да те открием. Офейка от хотела си...

— Почакайте — казах аз. — Не съм бил в никакъв хотел.

— Каквато й да е историята ти, Инксуич, заради теб всички „бибипани“ компютри в организацията така се побъркаха, че се изръсихме цяло състояние за бушони.

— На каква стойност е тази сметка? — попитах.

— Две хиляди долара отвърна Раца Лузеини. — Не е до парите. Става въпрос за бъркотията в организацията. Трябваше да ги платим, само за да поставим в ред компютрите. Вече така са се побъркали по цялата тая работа, че издават само безсмислени звуци. Тъкмо вчера се опитвахме да изчислим стойността на наемните убийци за ЦРУ, обаче всичко, което излезе на принтера, беше цената на Кейп Канаверал. Плати я тая „бибипана“ сметка!

Мога да съм много хитър в тия неща. Казах:

— Добре, г-н съветник, ето какво ще направя. Ще платя тая сметка, но ми дайте още един наемен убиец.

Той се замисли. Сицилианците много бързо схващат у кого са козовете.

— Кога? — попита той.

— Само след 2–3 дни. Трябва преди това да свърша някои неща.

Очите му на влечуго бяха силно присвити.

— Добре — каза. — Ще задържа за малко цялата тая работа.

Излязох, без на практики да усещам земята под краката си. Не бях вътре с десет, а само с две хиляди.

Трябваша ми само две хиляди и една графиня Крек щеше да бъде мъртва!

ГЛАВА ТРЕТА

Същата нощ получих предзнаменование за успех. Оставах, както мис Пинч и Кенди ми казаха категорично, в кучешката колиба по време на цялата работа с бълхите. Жените стават толкова придирчиви за най-малките дреболии.

Работиха цялата вечер, за да подредят нещата за „отварянето на дома“, както изведнъж започнаха да го наричат. Подочух, че то щеше да се състои следващата вечер.

Гледах да не им се мотая в краката и се опитвах да измисля как да получа две хиляди долара. Не ми бяха дали пари за предишния ден, а и се съмнявах, че ще ми платят за днес или за следващия ден. Работиха до пълно изтощение, а аз бях изпратен в задната стая за през нощта. Нямахше никакъв шанс да натрупам сметка и да си спечеля парите.

Около единайсет, след като всички други опити се бяха провалили, ми хрумна много хитра идея: щях да се захвана с декора. Всички нови мебели бяха с формата на мидени черупки и с високи, дебели подпори със заоблени върхове. Стените бяха като зелен морски пейзаж под жълто небе. Завесите и ъглите на стаята приличаха на морска пяна. Понеже често гледах телевизионни реклами, си помислих, че това вероятно е реклама на пяна за бръснене.

И така, докато те търчаха наоколо, попитах:

— Какво се опитвате да постигнете? Реклама на пяна за бръснене?

Трябва да отбележа, че ТОВА получи отговор:

— Афродита! — тросна се мис Пинч кисело. — Богинята на любовта, тъпако. Морето, разлюлените вълни, които се повтарят в чувствени извивки, фалическите символи, величествено пронизващи висините, пяната. Никога ли не си чувал за гръцката митология? Къде, по дяволите, са те обучавали?

Тъкмо щях да ѝ отвърна разгорещено, че бях учил в Имперската Академия на Волтар, нищо че се бях провалил по много предмети, когато Кенди ми дойде на помощ:

— Недей така, Пинчи. Ти винаги много се увличаш, когато стане въпрос за историята на Уран. Аз ще му разкажа.

— Е, добре, давай — каза мис Пинч поуспокоена. — Винаги ми е приятно да я слушам.

— Афродита — започна Кенди, — е древногръцката богиня на сексуалната любов и красотата. Гръцката дума *arhos* означава пяна. Преди това имало един бог на име Уран, което означава небе, а той имал син Кронос. Очевидно обаче синът Кронос много се разгневил на стареца си. Грабнал един нож, отрязал „бибипците“ на баща си и ги изхвърлил в морето.

— Не е ли красиво! — каза мис Пинч със замечтан поглед.

— Почакайте малко — казах, защото този поглед не ми харесваше, — това какво общо има с любовта?

Мис Пинч щеше да отговори, но Кенди бързо продължи, като ѝ направи знак да мълчи:

— Кронос изхвърлил „бибипците“ на баща си в морето и те направили пяна, разбира се. Ето това е морската пяна. А Афродита е родена от морската пяна и всеки я боготвори.

— И ти ще забележиш — каза мис Пинч, — че всички помнят и знаят коя е Афродита, но никой не знае, нито пък го е грижа кой, по дяволите, е бил Уран.

Те се върнаха към работата си, а аз се оттеглих в един ъгъл, за да размисля върху всичко това. Знаех, че гърците, освен да въдят бълхи, са имали традицията на жертвоприношенията. Е, не можех напълно да си спомня дали това са били животински или човешки жертвоприношения. Тогава ме споходи ужасната мисъл, че на Земята това не би било от значение. Тук вярвах, че хората са животни, така че вероятно биха принесли и двете в жертва без много угризения.

Какво, за бога, БЕШЕ това „отваряне на дома“, което организираха? Някакво тайнствено жертвоприношение, в което ми отрязват тестисите? Притесних се, най-вече защото нямаше Волтариански специалист по клетките, който да ми направи нови.

Разбира се, не настоях да си легна с тях в предната стая и когато те накрая припаднаха от умора след окончателното завършване на апартамента в два след полунощ, дори не посмях да мина покрай предната стая на път към леглото си. Почувствах се много по-сигурно на едно ново канапе в задната стая.

И тогава получих предзнаменованията. Настроението ми бе доста мрачно и това, което последва, ме ободри много. Гърците са били специалисти по поличбите, а това в случая беше много подходящо.

Екраните, с които наблюдавах Крек, Хелър и Кроуб, имаха малки алармени звънчета, които можеха да бъдат нагласявани. При почистването на уредите трябва да съм включил едно от тях. Тъкмо бях затворил очи, когато се чу бръмчене в килера. Това означаваше, че някой от тримата беше отворил очи, след като вече е бил заспал.

Отидох в килера, за да изключа алармата. Обаче не го направих. Беше звънчето на Крек. Тя седеше на ръба на леглото в „стаята за мислене“ на Емпайър Стейт Билдинг. Беше по нощница. Плачеше.

Хелър се събуди. Седна в леглото, придърпа я към себе си и положи главата ѝ на гърдите си, докато я галеше по косата.

— Тихо, тихо — каза той. — Какво има?

— Имах УЖАСЕН кошмар. Беше толкова ИСТИНСКИ.

— Съжалявам. Искаш ли да ми го разкажеш?

— Бях в нещо като стая. Лежах по гръб. Бях сякаш парализирана. Не можех да помръдна. А след това едно ужасно чудовище се навеждаше над мен — тя започна да риде силно и го стисна здраво. След малко можеше отново да говори. — Тогава чух глас отнякъде, който ми каза, че си мъртъв — и тя отново заплака не на шега.

Много внимателно Хелър каза:

— Ами аз току-що огледах и наоколо няма никакви чудовища. А и аз не съм мъртъв. Аз съм тук.

Тя конвулсивно обгърна шията му с ръце. Каза:

— О, Джетеро, тази планета ме кара да се страхувам. Ако ти се случи нещо, аз просто ще умра. Не бих го понесла. Ако не мога да живея с теб, не искам да живея и това е всичко.

— Тихо, тихо — отвърна той. — Знаеш, че те обичам. Ние ще успеем.

— Джетеро, — каза тя и отново се разплака, — моля те, нека побързаме да свършим и да си ходим у дома. Имам ужасното чувство, че нещо страшно ще се случи на мен, а после и на теб.

Той се опитваше да я утеши в прегръдките си и да я накара да заспи отново. Но аз бях видял достатъчно.

Сънищата са знамения, които познавах.

Това беше поличба.

Тя беше предусетила, че и двамата ще умрат.

Върнах се на канапето и хе усмигнах доволно в тъмнината. Поличбата беше красива. Всичко, което ме притесняваше, беше изтласкано надалеч.

В съзнанието ми не беше останало и най-малко съмнение.

ГРАФИНЯ КРЕК ЩЕШЕ ДА УМРЕ!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Единственото, което ми пречеше да изпълня проекта си, бяха парите. А и не можех да се досетя, че те се носят към джоба ми в непредсказуем поток.

Вечерта след предзнаменованието се състоя „отварянето на дома“. През целия ден се занимавах с бюфета, доставчиците на храната и т.н. Тъй като беше работен ден, Кенди и мис Пинч след много заплахи бяха натоварили мен със задачата да приемам и изпращам търговците. Изпълнявах си задължението малко разсеяно, защото мислех главно за това как да набавя двете хиляди долара, да платя сметката на Фаустино и да уредя наемен убиец. И, разбира се, бях много изненадан, когато мис Пинч ме наруга, като се върна от работа, защото не бях свършил с чистенето и не се бях преоблякъл.

— Хората ще започнат да пристигат всеки момент — изфуча тя, изхвърчайки от работните си дрехи, след което се вмъкна в една официална рокля. — Слагай един смокинг или каквото и да било, и ми помогни да събера амбалажа от пода.

В очакване на пролетта и лятото, без съмнение, старият евреин от магазина за дрехи ме беше снабдил с бял смокинг и черен панталон. Не знаех обаче как да завържа папийонката си и мис Пинч почти ме удуши, докато ми я слагаше. Тогава Кенди забеляза, че бях с войнишки ботуши, свалиха ми ги и напъхаха краката ми в официални лачени обувки от естествена кожа тъкмо когато входният звънец оповести идването на първите гости.

Огледах апартамента и бях изненадан колко големи бяха стаите всъщност. След като уредите за измъчване бяха изнесени и холът се съедини по-добре с останалите помещения, предната стая доста заприлича на салон. Задната, която ми бяха обещали, за да работя, беше почти също толкова голяма. Сега нямаше голямо стъкло разширение, което гледаше към някаква градина. Всичко тази вечер, включително и новопосятата градина, беше окъпано в светлина. Панделки падаха на фестони от таваните, временно пригодените маси пъшкаха под пенообразни сладкиши и бутилки, готови да избликнат.

Някакво класическо парче със заглавие „Повелите на пролетта“ изпълваше пространството с музика. Доста впечатляващо. Трябва да се беше получило от множеството празни малки квитанции, които бях разписвал.

Помислих си, че може да срещна хора като шефа на охраната или някои приятелчета от „Октопус Ойл“. Но на вратата се звънесе ли, звънесе и влизаха двойка след двойка, които в първия момент ме заблуждаваха с нахлупените шапки и мъжки палта, и ми се струваше, че ще видя някой познат мъж. Всички двойки обаче бяха от лесбийки. Някои от „мъжете“ дори носеха смокинги. Опитваха се да ме поздравяват сърдечно с басови гласове. Трясвах ме по рамото и ме наричаха „старче“. Но не можеха да ме излъжат. Басовите гласове внезапно се превръщаха в сопранови, а ударите по рамото по всяка вероятност имаха за цел да ме отдалечат от „съпругите“ им.

Не бях виждал никое парти да се развихри така бързо. Бутилките избликваха и бълбукаха, сладкишът скоро се стопи, а музиката едва беше започнала за трети път.

Внезапно мис Пинч се измъкна от една групичка и ми каза приглушено:

— Инксуич, имам ужасно главоболие. Това тук ще свърши след няколко минути. От теб не се изисква да им казваш довиждане. Вземи тия пет долара и тичай до денонощната дрогерия за един флакон аспириин. Всички ще са си тръгнали докато се върнеш, така че влез тихо, защото се чувствам много зле и искам да си легна веднага, а светлината ми пречи.

Денонощната дрогерия беше през пет пресечки. Вървах със спокоен ход. След една чаша шампанско и аз имах главоболие. Пролетната нощ освежаваше лицето ми. Взех аспирина, а след това изпих един Бромозелцер на бара. Запътих се към къщи.

Разбира се, светлините бяха угасени, целият апартамент беше тих. Влязох на пръсти.

Слабо похъркване ме посрещна във всекидневната. Опитах се да запаля една лампа и да дам на мис Пинч аспирина ѝ, но очевидно крушката бе изгоряла. Казах си да върви по дяволите аспириинът, и без това тя спеше. Опитах се да вляза в задната стая. Вратата беше заключена. Е, и какво от това — и без друго ми беше омръзнало да спя на канапето вътре.

Изхлузих се от дрехите си. Трябваше да се придвижвам пипнешком, защото не бях ориентиран в обстановката. Новото легло, както вече знаех, беше нещо като голяма мидена черупка с високи фалически символи от двете страни и през деня служеше за канапе. Но сега всичко беше преправено.

След като си блъснах главата в някакъв стълб, намерих дъното на леглото и пропълзах до средата. Издърпах чаршафа и се вмъкнах отдолу. Обикновено спях между мис Пинч и Кенди, така че се поуспокоих и се приготвих да сънувам пари.

Една ръка се плъзна към мен и докосна дясното ми бедро. Някакви пръсти леко изследваха корема ми.

Изведнъж си спомних, че ако въобще можех някога да получа двете хиляди долара, по-добре беше да стана много любезен.

Обърнах се надясно.

Започнах да изпълнявам задължението си.

Внезапно спрях.

Какво беше това?

Странно. Как беше станала Кенди отново девствена?

Е, не беше подходящ момент да се питам такива неща!

Цялото легло се разтърси.

Един вик прониза ушите ми.

Е, добре, Кенди винаги викаше.

Но стоновете бяха малко преувеличени, дори за Кенди.

Чаршафът хвъркна във въздуха!

Още по-силен вик!

Един наниз мидени черупки на стената тракаше като кастанети.

ОПА-А!

Тялото под мен се отпусна.

Е, добре, ако Кенди искаше пак да припада, това си беше нейна работа. Плъзнах се обратно към средата на леглото. За момент си помислих, че мидените черупки продължават да тракат. Сега можех да ги видя на уличната светлина, влизаща през прозореца. Те просто си висяха там.

Откъде идваше това тракане?

Зъби? Един лъч от прозореца ги освети. Зъбите на Пинч тракат?!

Е, тя сигурно само се шегуваше.

Търколих се и посегнах.

Поемане на дъх от ужас.

Какво, за бога, беше намислила Пинч?

Какво става, по дяволите? Откога Пинч беше станала отново девствена?

Е, добре, само още няколко женски трика. Пълни са с тях.

Вик!

После ритмично задъхване.

Ритмични стонове.

ОПА-А!

Чаршафът изхвърча нагоре.

Вледеняващ писък!

Пълно отпускане. Една ръка се люшна през лъча от уличната светлина, а после застина, увиснала от края на леглото.

Докато се унасях, се чудех какво, по дяволите, правеше г-ца Пинч.

ЛАМПИТЕ СВЕТНАХА!

Вдигнах поглед озадачено.

От тавана висяха микрофони. Две телевизионни камери със знак „инфрочервени“ стояха на триножници.

Вратата на задната стая се отвори с трясък и цяла тълпа нахлу при мен.

Начело бяха мис Пинч и Кенди!

Взрях се в лицето, което бе все още под мен. Очните ябълки се бяха обърнали, устата беше отворена и отпусната. Изрусена с кислородна вода блондинка. Премигвайки се вгледах в другото момиче, което беше с нас в леглото. Имаше мъжка прическа. Синкава коса. Без грим. Лесбийка-„съпруг“. Клепачите ѝ бяха широко отворени, но очните ѝ ябълки бяха чисто бели. Беше в несвяст.

Мис Пинч задържаше тълпата, която се притискаше свойски около леглото.

— Виждате ли! Виждате ли! — мис Пинч крещеше, за да бъде чута над шумотевицата. — Казах ви какво би направил истинският секс. СЕГА вярвате ли ми?

Слязох от изрусената блондинка. Издърпах чаршафа до гърлото си и изпицях:

— Какво, по дяволите, означава това?

— Скъпи приятелю, — каза една лесбийка-съпруг, като се наведе над мен, забравила какъвто и да било басов глас, — видях всичко на този телевизор, който е включен към камерата, и трябва да ти кажа, че заслужаваш „Оскар“. Трябваше да бъде излъчено по националните телевизионни мрежи!

— Да ти го „набибипам“! — изкрещя мис Пинч. — Това не беше измама. Това беше истинското нещо!

— Да-да — каза една лесбийка-съпруга. — Всеки може да го изиграе, Пинчи, и ти знаеш това. Единствената новост сега е, че този Инксуич носи изкуствен удължител — и тя издърпа чаршафа от мен.

— Театрална кръв — каза една лесбийка-съпруг. — Но великолепна имитация все пак.

— Да му „бибипам“ майката! — изръмжа, мис Пинч, — ако е имитация, какво мислите за двойката доброволки, които са В БЕЗСЪЗНАНИЕ?

— Имаш ли нещо против да се докосна до вибраторчето ти, старче? — каза една лесбийка-съпруг, като си проправи път с лакти и посегна към мен.

Покатерих се до средата на един стълб — фалически символ.

По знак на мис Пинч двете с Кенди се приближиха до двойката в безсъзнание и започнаха да масажират китките им и да ги пляскат по лицата.

— Някой да ми донесе студена хавлия! — прогърмя мис Пинч. Трудеше се над лесбийката-съпруг със синкавата коса. Като го/я тряскаше със студената хавлия, тя най-сетне го/я върна в съзнание.

— Спайк, „бибипка“ му — каза г-ца Пинч, — седни и си дай показанията.

Първата, която бях имал седна зашеметена и каза:

— Божичко!

— Разкажи им! — изръмжа мис Пинч.

— Божичко! — каза Спайк.

Мис Пинч заряза Спайк. Избута тълпата назад и я отведе до другата страна на леглото с форма на мидена черупка, където Кенди се трудеше над другата. Мис Пинч халоса със студената кърпа изрусената блондинка през лицето.

— Любима, да му „бибипам“ майката! — изкрещя мис Пинч. — Съвземи се, повлекана такава!

Любима успя да смъкне погледа си на нормалното ниво. Но тогава очите ѝ се кръстосаха. Тя се отказа от опитите си да седне и се отпусна назад.

— Дай ни твоите показания! — изръмжа г-ца Пинч.

— О, Боже! — каза Любима и отново изпадна в безсъзнание.

Една лесбийка-съпруг, която все още носеше цилиндър и се подпираше на бастунче, каза провлачено:

— О, Пинчи, според мен това наистина бе велико представление. Но очевидно Спайк и Любима са били също част от играта. Всички знаем, че естественият секс не е хубаво нещо.

— „Бибипка“ му! — изпищя мис Пинч. — Това, което не е хубаво, е Психиатричният контрол на раждаемостта! Те лъжат всички ви. Това е естественият секс. Видяхте го по кабелната телевизия. Чухте го по микрофоните. Пред себе си имате една двойка в безсъзнание. Какво още искате, „бибипелета“ такива!

— Доказателства — каза лесбийката-съпруг с цилиндъра. — Всеки може да изиграе едно представление, Пинчи. Ние просто се хванахме на въдицата ти.

Всички останали в тълпата кимнаха в потвърждение!

— Добро представление, Пинчи. Възбуждащо. Така че, ако нямаш нищо против, ние ще си отидем по домовете и ще го направим по добрия стар препоръчан начин, поддържайки великата лесбийска традиция.

— Марлийн, — изкрещя ѝ мис Пинч, — няма да мърдаш от мястото си. Това шоу още не е свършило.

Мис Пинч сграбчи кутия със сламки, за питиета.

— Слушайте всички сега. Можете да подозирате, че Спайк и Любима бяха измамници. Готови ли сте обаче да повярвате, че всеки в тази стая се хвана на въдицата?

— О-о, я стига вече — каза Марлийн.

— Глупости — каза някой друг.

— Би било невъзможно, защото това включва и мен — каза тази, която беше с цилиндъра.

— Така — отвърна мис Пинч. — Чуйте сега. Ще бъдете ли склонни да **ПОВЯРВАТЕ**, ако някоя от **ВАС**, случайно избрана, реагира по същия начин?

Всички се съгласиха, че това би било доказателство. Изглежда се чувстваха неловко.

Мис Пинч поднесе подканящо кутията.

— Ще бъде тази, която издърпа късата сламка — каза тя. — Става ли?

Имаше най-малко четирийсет лесбийки в стаята. Всяка от тях очевидно си мислеше, че няма да издърпа късата сламка, а и се забавляваха с мисълта за още малко шоу и вероятния разгром на мис Пинч и затова започнаха да теглят. Всяка поглеждаше сламката си с облекчение.

Тогава съпругът с цилиндъра каза: „О, не!“. Той/тя държеше късата сламка!

— Алгернон, — каза мис Пинч, — сваляй тия дрехи!

Той/тя не искаше да го направи, така че те задружно започнаха да му/й ги свличат. Мис Пинч напъха насила в устата му/й нещо, което вероятно беше противозачатъчна таблетка.

Издърпаха олюляващите се Спайк и Любима от леглото и ги подпряха на стената.

Хвърлиха Алгернон чисто гола върху леглото, където той/тя се приземи с подскок.

— Инксуич — изрева мис Пинч. — Слизай от тоя бибипан стълб и се хващай на работа!

От хомосексуализма винаги ми се е повдигало. Избягвах да поглеждам към Алгернон. Но един странен проблясък, особено, когато се появи в очите на мис Пинч, всява респект, което ще рече — страх. От височината горе на колоната — фалически символ погледнах голото тяло, което възбудените и развълнувани лесбийки държаха проснато по гръб.

Видях нещо, което беше истинска брюнетка. Бяха разкъсали това, което притискаше бюста ѝ, и макар гръдта да не беше нещо изключително, все пак това бяха женски гърди. Бедрата ѝ, макар и малко слаби, бяха женски бедра.

Слязох надолу. Алгернон ме гледаше с диви и изпълнени с ужас очи. Опитваше да се изметне.

Наведох се от стълба и силна миризма на застоял дим от пура ме накара да кихна. Разтърсих глава. Кенди веднага схвана. Хукна

нанякъде и се върна след секунда с шишенце тоалетна вода „Пролетни виолетки“, след което го изсипа с плисък върху Алгернон.

Все още нямах охота, когато усетих, че мис Пинч сграбчи глезена ми. Тупнах върху леглото.

Лицата от тълпата направиха кръг над мен.

Захванах се на работа.

Лицето на Алгернон бе сгърчено от неописуем ужас.

Една лесбийка-съпруга гледаше към леглото с широко отворени очи.

Една лесбийка-съпруг изведнъж се втрещи, а после закри очи.

Алгернон крещеше.

Една лесбийка с лице на мадона се беше обърнала настрани и се молеше. Изкрещях ѝ:

— Млъкни! Не е необходимо да призоваваш Дева Мария само защото тази е девствена.

— О, Боже мой — промълви един съпруг — Алгернон изпадна в безсъзнание.

— Не, не е — извика някоя друга, като надникваше между раменете. — Идва на себе си.

Нанизите от мидени черупки започнаха да се полюшват.

В миазмата на стоновете на Алгернон една лесбийка-съпруг каза:

— Ей, я вижте! На него му харесва! — гласът му звучеше слисано.

Нанизите от мидени черупки започваха да се люлеят все по-силно и по-силно.

— О, Боже мой! — изрева Алгернон.

Целият кръг от лица беше шокиран.

ОПА-А!

Алгернон нададе оглушителен вик.

Горната част на черупкообразното легло се сгромоляса и ни скри.

Тълпата се бореше да я повдигне. Успяха до средата.

Като погледна през пролуката, една лесбийка изкрещя:

— Тя е мъртва!

Друга извика:

— Не, не! Тя просто не е на себе си!

Тълпата лесбийки се споглеждаха слисани, невярващи. Изпълзях от цепнатината на мидената черупка и увих един чаршаф около себе

си. Те ме гледаха втренчено и със страхопочитание.

Изведнъж цялото легло се разтресе.

— Тя си го прави още един път, самичка! — изкрещя една лесбийка с широко отворени очи.

Те отново се спогледаха. В стаята бе толкова тихо, че се чуваше как някаква чешма капе на половин миля.

Тогава мис Пинч се наведе в тъмнината на полуотвореното легло. Попита:

— Е, как ти се стори, Алгернон?

Цялото легло се разтърси като при земетресение.

— Тя го направи отново! — каза един удивен съпруг.

Мис Пинч и Кенди се опитваха да подпрат напълно отвореното легло. Успяха да го закачат отзад.

Алгернон лежеше с чаршаф до брадичката. Красива, блажена усмивка беше изписана върху лицето ѝ.

— О-о-о, Пинчи! — каза тя. — Великолепно! Великолепно!

Всички в стаята изведнъж отвориха широко очи и станаха нетърпеливи.

Точеха лиги, ако трябва да бъдем точни.

Тогава изведнъж Марлийн се сгъна на пода и сама стигна до оргазъм. Спайк се надигаше до стената. Каза умоляващо:

— Пинчи, не мога ли да го направя още един път?

Това отприщи мис Пинч. Тя извика:

— Изчезвайте отгук, невярващи „бибипелета“! — и отпъди с махване на ръка тълпата.

Една лесбийка-съпруг разкъсваше вратовръзката и ризата си.

— Но, Пинчи, сега наистина ти вярваме.

Една лесбийка-съпруга беше паднала на колене, скръстила ръце за молитва.

— В името на Отца, Пинчи, кажи ни, кажи ни, моля те, къде можем да си намерим МЪЖ?

— Няма да получите този — отвърна Пинч със скръстени ръце. — Той е частна собственост, по договор. — Тя повиши глас и се обърна към навалищата: — А сега какво мислите за Психиатричния контрол на раждаемостта, „бибипелета“ такива?

— Да го „бибипам“! — каза Марлийн, идвайки на себе си.

— От това, което видях тази нощ — каза една лесбийка-съпруг, — излиза, че Психиатричният контрол на раждаемостта е пълна глупост. — И тя извади табакера с пури и я хвърли гневно, в камината.

— Но, Пинчи — каза Марлийн, — ти ни направи много мръснишки номер. Знаеш много добре, „бибипка“ му, че всеки неженен мъж в Компанията е хомо. Не са останали никакви мъже!

— Тая „бибипана“ мис Пийс има монопол върху всички момчета на асансьорите, а и би съсипала репутацията ни пред нейния Роки, ако се хванем с тях — каза една обезумяла лесбийка-съпруга.

— Женените мъже са станали такива плужеци от наркотиците, че са импотентни — оплака се една лесбийка-съпруг.

— Ще излезем извън Компанията, проблемът е в мястото — каза друга.

— Какво, по дяволите, ще правим? — възкликна трета.

— Трябва да направите нещо — каза голата Любима от постелката. — След такъв тек никога няма да се върна към хапането и драскането и при това да го наричам секс. Не, СЪР!

Събраха се да се съвещават. Понесоха се след Пинч към задната стая.

Страшно ми се спеше, наистина. Три не бяха кой знае какъв подвиг, но емоционалното напрежение си казваше думата.

Трябва да съм задрямал. Внезапно се събудих. Пинч стоеше пред мен в хавлията си за баня. Цялата компания се беше разотишла. Кенди беше свалила дрехите си, но облизваше чиниите за сладкиш на бара.

Напълно се разсъних, когато видях, че Пинч държи нещо зад гърба си. В безкрайно изтощеното си състояние си помислих за гръцките обреди на жертвоприношенията. Сега, след като бях играл пред публика, дали щях да последвам Уран и да изгубя „бибипците“ си?

На надеждата ми никак не ѝ помогна това, че Пинч посегна надолу и ги поклати.

— Инксуич — каза, — имам изненада за теб.

Потръпнах. Не обичах изненади от мис Пинч.

— Как намираш Спайк и Любима? — попита тя.

— Изненадващи — отвърнах аз.

— А Алгернон?

— Щом успееш да се отървеш от застоялата ѝ миризма на пура, става, става.

— Толкова, колкото аз и Кенди? — попита тя с проблясване в погледа.

Страх, чист страх продиктува отговора ми:

— И дума не може да става за сравнение! — извиках.

— Е, тогава всичко е наред, Инксуич — и за мое успокоение пусна „бибипците“ ми. — Защото, Инксуич, аз и тълпата стигнахме до споразумение. Всяка вечер, веднага след работа, по една двойка от тези момичета ще се отбиват тук за по един тек. Всички се съгласиха. Ще се държат като дами и ще си спазват реда.

Преглътнах. Не ми харесваше непреклонния израз на лицето ѝ.

— Но, Бог да те „бибипа“, Инксуич, това не трябва да пречи на заниманията ти с мен и Кенди през нощта!

Тя отново посягаше към „бибипците“ ми. Побързах да кажа:

— Обещавам! О, мис Пинч, не си и помисляйте, че ще наруша договора ни по някакъв начин. Аз съм мъж с чест.

— Радвам се да чуя това — отвърна тя. — Защото ако не си, ще ти отрежа „бибипците“.

Знаех си!

После тя се усмихна.

— Но новините не са само лоши, Инксуич. Всички изпразниха портмонетата си в това кошче. Аз прибавих пет хиляди долара за великото ти представление. Ти молеше за десет бона. А тук има дванайсет хиляди долара.

Зяпнах срещу кошчето, което тя държеше под носа ми. Беше пълно с ПАРИ!

— Сега престани да се лигавиш — каза г-ца Пинч — и тичай под душа да измиеш кръвта от себе си, докато ние сменяме чаршафите. Двете с Кенди те пазехме дни наред за този спринт. И сме, „бибипка“ му, почти мъртви от сексуален глад, да не говорим за това, че се разгорещихме до червено от представлението тази вечер!

Отидох под душа, тананикайки си.

Дванайсет бона!

Можех да си платя сметката на Раца.

Можех да платя на наемен убиец.

ГРАФИНЬО КРЕК, ТИ СИ МЪРТВА!

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ПЪРВА

Бяха ми казали по телефона, че мога да се срещна с Раца Лузеини по-късно през деня, така че уплътних времето си с наблюдение на мишената — графиня Крек.

Когато включих екраните в задната стая, в началото малко се пообърках. Не можех да различа съвсем ясно къде са Крек и Хелър. Беше не много рано сутринта, а всичко, което стигаше до мен, бяха купища книги, чиито страници се преместваха твърде бързо, за да разбере какви са книгите.

Трябваше да превъртя назад записаните ленти, за да открия с какво са се захванали двамата, защото основателно предполагах, че то няма да е добро за мен.

Бяха станали рано и облечени и двамата в елегантни сини анцузи, бяха излезли на бърз ход от Емпайър Стейт Билдинг откъм Пето авеню, и бяха изминали осемте пресечки на север към Нюйоркската градска библиотека на 42-а улица. Като се изключи присъствието на Хелър, пък и с него, гърбът на графиня Крек е щял да представлява идеална мишена за снайпер по целия път.

А сега двамата бяха в голямата зала на Справочния отдел. Хелър седеше до една маса. Графиня Крек преглеждаше фишовия каталог, пускаше бланки с поръчки и поемаше пристигащите по улея книга. Тя вършеше стриктно черната работа.

Макар че спортните дрехи бяха сега на мода, това, че двамата бяха така облечени, ме обезпокои. Беше своеобразен знак за нетърпението им да напреднат, а ТОВА беше нещо, което аз не исках в никакъв случай.

Накрая тя така го беше затворила между купищата книги, че трябваше да се повдига на пръсти, за да го види. Взря се внимателно в лицето му. Той изглеждаше озадачен, нещо спъваше работата му. Тя се приближи и седна на един стол до него.

Наведе се към ухото му и прошепна на волтариански:

— Ако ми кажеш какво се опитваш да направиш, Джетеро, бих могла да ти бъда от по-голяма полза.

Изпод някакво томче за обществените организации той издърпа огромния лист, върху който пишеше.

— Това — отвърна с шепот, — е разработка по математика, която използваме във военните маневри. Нарича се „Геометрия за изолиране на командването“. Съществуват определени теореми, чието прилагане може да покаже вероятното местонахождение на командния състав на вражески военен корпус или на някой град. Когато си разбрал това, можеш да се промъкнеш, да инсталираш бомбите и — щрак! — врагът остава без централно командване и може по-лесно да бъде премазан от Флота, нейните щурмоваци или дори от армията.

— Искаш да кажеш, че ще взривяваме нещо? — попита графинята.

— Не, не. Просто ти обяснявам каква е математиката — отвърна Хелър шепнешком. — Разработвам проекта със спорите за прочистване на атмосферата и искам да се уверя, че съм отстранил мазолите на всички, които мога да настъпя, за да не получа много изненади. Тази планета така е организирана, че ако опиташ да ѝ помогнеш, някоя група със специални интереси ти се нахвърля. Тук цари налудничавата идея, че хаосът носи изгода. Много неперспективно мислене. Та просто искам да съм сигурен, че когато поставя спорите в стратосферата и по мен започнат да стрелят, знам кой го прави.

— Искаш да кажеш, че някой може да се противопостави на прочистването на атмосферата? — прошепна графиня Крек изненадано.

— Човек никога не знае — отвърна Хелър.

— Ама че шантава планета — измърмори тя.

— Добре, каквото ще да е — прошепна той, — но тук получавам някакви смахнати отговори. Нещо не ми е ясно.

— Дай да ти помота. Може да не я знам твоята геометрия, но съм добра в ребусите.

Той извъртя листа така, че тя да го вижда по-добре.

— Получавам един и същи отговор — прошепна той. — Когато стане така, означава, че първоначалната ти предпоставка е твърде ограничена. Започнах с това да разбера кой има връзки и комуникационни линии с предмета на цитологията, което е земното име на нашата целология. Така че направих пробно уравнение ей тук в

ъгъла на листа и, да, приел съм твърде тесен предмет, за да получа достоверен отговор. Какъвто и да е, той контролира и командва не само цитологията. Следваш ли мисълта ми?

— Не.

— Добре, значи в началото искаш да намеря някой ефрейтор начело на отделение, но открих, че това няма да обхване цялата зона, така че намерих един капитан, командващ рота, но и това не би обхванало прицелната зона и тогава открих един полковник начело на полк. Това може да продължава безспирно. Въобще не приближавам никакъв истински команден пост, притежаващ върховна власт.

— Как правиш всичко това?

— Тези знаци тук са логистични линии, обозначаващи например транспортни средства и камиони с доставки. Виждаш ли как се раздалечават и събират? А това е символ за комуникациите. И така нататък. Така че ако на схемата получиш пресичане на тези функции, си намерил района, в който е командването.

— Изглежда много ясно и подредено — прошепна графинята. — А като гледам линиите, май си получил и пресичания.

— Твърде много — отвърна Хелър. — А и винаги тръгват и в някакви други посоки. По дяволите! — той й подаде листа. Явно го изхвърли, защото взе нов, също толкова голям. — Правех схемата за една страна. Просто ще скоча на цял континент, но и това ще бъде абсурдно. Ще го направя за цялата планета.

— Защо да е абсурдно, Джетеро? Откакто те познавам, не съм те виждала да правиш нещо абсурдно. — Но после измърмори по-тихо: — Освен мис Симънс, разбира се.

— Абсурдно е, защото тази планета няма император. В крайна сметка ще стигна до Бъкингхамския дворец в Англия или нещо такова.

— И после ще го взривиш и можем да си ходим — каза графиня Крек по начин, нетърпящ възражения.

Той се засмя тихо:

— Каква кръвожадна девойка. Аз не се опитвам да разбера кого да застрелям. Просто искам да откроя кой може да стреля по мен, ако поставя спори в стратосферата. — Той проверяваше заглавията на книгите в купищата около себе си. — Я да видим дали имаме всички контролни органи на планетата.

Започна да ги пренарежда. Правителствен контрол. Контрол на горивата. Финансов контрол. Здравен контрол. Контрол на интелигентността. Медицински контрол. Контрол на медикаментите. Контрол на психиатричните служби. Контрол на медиите. Законодателен контрол. Юридически контрол. Контрол на хранителните запаси. Контрол на въздушния транспорт. Производствен контрол. Обществен контрол. Контрол на броя на населението... Той следеше направени преди това бележки.

Отново се захвана да чертае в широк кръг символите на споменатите контролни органи, както и много други. Беше трудно да се следят знаците и надписите, защото пишеше много бързо и с дребни букви.

Помоли я да му набави още половин дузина книги и бързо ги разгледа.

Като смени мастилото с червено, той нарисува спирала, която се стесняваше от периферията на чертежа към центъра му. Спря и късо се засмя.

Графинята отново беше седнала до него.

— Много е красив.

— И абсурден — каза Хелър с тих глас. — Когато събереш всички точки на пресичане според тези книги, се оказва, че планетата НАИСТИНА има император, който има два командни поста за планетата, както и ПЪЛЕН контрол над нея. Губя си времето.

— Къде са командните постове и КОЙ е императорът? — попита графиня Крек.

— Знам едно прекрасно местенце, където можем да обядваме — каза Хелър.

— Не, не, Джетеро. Като изключим някои същества от женски пол, никога не съм те виждала да правиш нещо абсурдно. Ти винаги удряш точно в целта. Кажи ми.

— Ще се изсмееш. Планетата няма император, а кралските дворци са всъщност само туристически атракции. Но ще го довърша така или иначе, щом настояваш.

Под „командни постове“ той написа в центъра на чертежа СГРАДАТА НА КОМПАНИЯТА „ОКТОПУС ОЙЛ“ и ИМЕНИЕТО ПОКАНТИКЪЛ, ХЕЪРИТАУН, НЮ ЙОРК.

В центъра на чертежа изрисова с червени печатни букви ИМПЕРАТОР: ДЕЛБЪРТ ДЖОН РОКСЕНТЪР.

Отново се засмя и завъртя големия лист с геометричните символи и имена към графиня Крек.

— Ето. По него можеш да учиш котката да тича в кръг. А сега да отиваме да обядваме.

Тя погледна схемата. Внимателно я сгъна и я сложи в чантичката си. Започна да му помага да наредят томовете книга обратно на стелажите.

Косата ми се беше изправила!

Хелър беше дяволски прав!

И макар че той не обърна внимание на чертежа, разбрах по начина, по който тя го сгъна и запази, че ТЯ ЗНАЕ!

Графинята изглеждаше много замислена за нещо, докато слизаха по широките стълби на голямата сграда в гръцки стил.

Тръгнаха на север по Пето авеню, като умело си пробиваха път през обедните тълпи. Стигнаха до 53-а улица, пресякоха и повървяха малко на запад. Внимателно набелязвах място след място, откъдето един куршум от снайпер би могъл да удари графиня Крек в гърба. А в момента тя просто стоеше неподвижно и се взираше в две въртящи се врати. Каква лесна мишена!

— Музеят на модерното изкуство? — попита тя. — Мислех, че ме водиш на обяд. Картини ли ще ядем?

Той се засмя, побутна я към въртящите врати и отново се изравни с нея във фоайето на входа. Плати четири долара за два билета и я поведе през главната зала. Всичко беше в стъкло и мрамор. Към тях валяха покани да бъдат отведени към специални експозиции, но той я насочи направо през главната зала и като излязоха през някаква врата, се озоваха в обширна градина. Между дърветата се виждаха многобройни скулптури със странни форми, но той я поведе по една тераса. Хелър спря до една врата и влязоха. Кафетерия.

Той ѝ даде поднос с ножове и вилици и двамата минаха по шуберите. Всички купи, пълни с апетитна храна, ѝ бяха напълно непознати. Накрая си беше избрала пет различни салати, няколко кроасана, горещ шоколад и три вида сладолед. Неговото меню не изглеждаше по-благоразумно.

Хелър посочи накъде да вървят, излязоха отвън и седнаха на една маса. Обедното пролетно слънце проблясваше през напъпващите листа на дърветата. Наблизо звънтеше фонтан. Пред тях се разстилаше градината.

— Хубаво е — каза графиня Крек. А след това започна да яде, опитвайки това-онова. Беше се научила да си служи с вилиците, но се отнасяше към тях с известна предпазливост.

Хелър вече беше съвсем опитен. Той подъвка разсеяно, но после се облегна назад. Погледът му бе насочен към градината, но нито към Роден, нито към Реноар.

Внезапно той започна да се киска.

— Престолонаследник младши — каза. Отново се засмя и отново го каза. Графиня Крек продължаваше да се труди над сладоледа, но попита:

— Какво ти се върти в главата?

Той отвърна:

— Нищо. — Но продължаваше да се киска.

Тя каза:

— Джетеро, винаги ме обвиняваш, че съм потайна, но ти си този, който не е откровен. За какво се смееш?

Той отново се изкиска.

— На едно име, което имах на времето — отвърна. — Как ти се струва този сладолед? Нарича се „Шамфъстък Пикасо“.

— Джетеро, ще получиш един „Шамфъстък Пикасо“ в лицето, ако не ми кажеш за какво се смееш.

— На една шега. Престолонаследник младши. — И отново се разсмя.

— Това нищо не ми говори, Джетеро.

— Прощавай. Нещата са малко преплетени. Виж сега, ако Делбърт Джон Роксентър беше императорът на Земята, то тогава името, което ми бяха дали, щеше да ме направи младши престолонаследник. Пълна глупост. А цялата работа е в това, че денят е красив, че ти си красива и че аз съм щастлив да седя тук с теб в Скулптурната градина на Музея на модерното изкуство и да те гледам как ядеш „Шамфъстък Пикасо“.

— Джетеро, — каза тя заплашително, — опитваш се да ме избудалкаш. Освен това, човек не се смее, когато става въпрос за

кралски работи. Когато един император подпише прокламация, тя става закон за държавата. Една прокламация е нещо много ценно. Сега седни спокойно и ми кажи дали, откакто дойде тук, някой те е правил престолонаследник или нещо подобно.

— Добре — отвърна той. — Ти си седи спокойно, и си яж „шамфъстъка Пикасо“, а придворният певец ще те позабавлява със сърцераздирателната история на престолонаследника младши.

— Така е по-добре — отвърна графиня Крек с усмивка.

— Значи, веднъж, много отдавна, в една тъмна гора един междуорбитален космически кораб се приземил в полето на стара плантация във Вирджиния. — И той продължи. Разказа ѝ за свидетелството за раждане на името на Делбърт Джон Роксентър Младши. Включи в разказа си хумористичен коментар за Стоунуол Бигс, окръжния съдия, за Стюпевиц и Молин, агентите на ФБР! Не спомена и думица за покойната Мери Шмек. Разсмя се, когато стигна до фалшивия фамилен иконом, „Батълсби“, а след това продължи със събитията в хотел „Брюстър“, където Бери беше откупил от него свидетелството за раждане, беше се уверил, че името на Делбърт Джон Роксентър Младши не е споменато никъде другаде и след това се беше опитал да го убие.

— Така че виждаш — завърши той, — че не бях младши престолонаследник много дълго. И сега вече знаеш как жабокът се превърна в Джером Терънс Уистър. И ето го днес си седи тук и яде сладолед с една благородна придворна дама. Сега певецът слиза с поклон от сцената и си мисли да изпие още една чаша горещ шоколад.

Когато той влезе в кафетерията, графиня Крек седеше дълбоко замислена.

Хелър се върна, подуха шоколада си и започна да го сърба.

Графинята каза:

— Трябва да направиш нещо по този въпрос.

Хелър се разсмя.

— Скъпа моя, ако един военен инженер прекъсваше работа, за да търси справедливост и да си отмъщава всеки път, когато откажат бушоните, не би могъл да свърши нищо.

— Кажи ми отново какво ти рече онзи Стоунуол Бигс — настоя да разбере тя.

— Той каза: „И ако моа да’т бъда в помощ, сам’ се провикни за Стоунуол Бигс“.

— Не, не, не. Когато ти даде свидетелството за раждане.

— Каза: „Чу’ех се дали некогаш ще се стигне до т’ва“. После ме погледна втренчено и каза: „Ще бъдеш Делбърт Джон Роксентър Младши“.

— И онова приятелче Бери искаше да те убие.

— Определено се опита — каза Хелър.

— Хм — измърмори графиня Крек. — Това доказва всичко.

— Доказва какво?

— Че Делбърт Джон Роксентър Младши наистина СЪЩЕСТВУВА.

Хелър поклати глава:

— Проверих в „Кой кой е“. Няма споменат такъв човек. Делбърт Джон Роксентър не е женен и няма деца или преки наследници.

— Вие мъжете не ги разбирате тези неща — каза Крек. — А ти със сигурност не разбираш и от кралски семейства, Джетеро. И аристократите го правят.

— Правят какво? — попита Хелър доста озадачен.

— Отърват се от наследниците. О, на мен всичко ми е ясно. ИМА Делбърт Джон Роксентър Младши. А този адвокат Бери го крие. Той никога не го е виждал и затова те е помислил за него. И тъй като нямат тъмнични кули или крепости на отдалечени острови, в които могат да хвърлят нежелани наследници, Бери се е опитал да те ликвидира.

Хелър се засмя:

— Страхувам се, че не съм експерт по кралските семейства.

— А трябва. Един млад император, който търси развлечения, може да бъде впримчен от жени, които са много безскрупулни наистина. ИМА Делбърт Джон Роксентър Младши. А Делбърт Джон Роксентър Старши не знае за неговото съществуване и адвокатът Бери го крие от него. Разбирам от адвокати и знам, че те са доста коварни. Баща ми е казал, че семейството ни е загубило всичките си земи на Манко преди много поколения само заради нечестни юристи. В историята има купища престъпления, подобни на това, което Бери възнамерява да извърши. Този адвокат си мисли, че може да вземе

цялата империя в ръцете си, ако скрие съществуването на наследника. И преди са правели така.

— Скъпа, Изи ми е казал, че Бери е дясната ръка на Роксентър, който му има пълно доверие.

— И това доказва всичко — каза графиня Крек. — Бери укрива истинския наследник на Роксентъровата империя. Можеш да разчиташ на логиката колкото си искаш. Но моята интуиция ми казва, че нещата стоят точно така, както казвам. Въобще няма никакъв смисъл Бери да се опитва да убие моя Джетеро само защото помислил, че той е Делбърт Джон Роксентър Младши.

Кръвта ми кипва само при мисълта за това!

— Чакай малко — каза Хелър. — Няма император. Няма престолонаследник.

— Хм — отвърна графиня Крек.

— Любима моя — каза Джетеро, — виждам, че обмисляш нещо. Чуй ме. Това са МНОГО опасни хора. Стой настрана от тях. Обещава ли ми?

— Хм — отвърна графиня Крек.

— Слушай — каза Хелър. — Една от причините да те доведе на обяд тук е, че показват изложба на илюстрации на въображаеми космически кораби. Корици на списания, наречени „научна фантастика“. Освен това имат и киномодел на онова, на което си мислят, че приличат космическите кораби. А също и някои НЛО. Сигурен съм, че много ще те заинтригуват. Някои от художниците са нарисували неща, които наистина изглеждат като космически кораби. Искам да ги разгледам, за да разбера дали нашият въобще е бил забелязан по някое време. Сигурен съм, че ще се забавляваш. Изложбата е на приземния етаж при временните експозиции. И престани да тормозиш красивата си главица с несъществуващи императорски наследници.

— Хм — отвърна графиня Крек. Тя го последва, но усещах, че умът ѝ не е там.

Не се нуждаех от допълнително доказателство, за да се затвърди категоричното ми решение да действам! Онова, което току-що се беше разиграло между двамата, просто не ми оставяше друга алтернатива.

Беше ми ясно като бял ден, че графиня Крек вече има намерение да убие Бери и да взриви имението „Покантикъл“ в Хеъритаун, да не

говорим пък за сградата на „Октопус Ойл“ на Роксентър Плаца. Тази жена беше ОПАСНА!

Докато се носеше из изложбената зала пред Хелър, избрах няколко места по незащитения ѝ гръб, където с един смъртоносен куршум цялата работа можеше да свърши.

Погледнах часовника си.

Почти бях закъснял за срещата с Раца.

ТРЯБВАШЕ ДА НАЕМА СНАЙПЕРИСТ НЕЗАБАВНО!

ГЛАВА ВТОРА

Раца Лузеини, главен съветник на саро ді tutti сарі Фаустино „Примката“ Наркотичи, седеше величествено на бюрото си и ме очакваше.

— Сега — каза с голямо задоволство, — можем да въведем в ред онези „бибипани“ компютри.

Преброих две хиляди заработени с труд долара в чакащата ръка на счетоводителя, който стоеше до бюрото му. Получих разписка и той хукна да разплита мозъка на компютъра в счетоводния отдел преди да са продали Манхатън обратно на индианците.

— А сега — каза Раца и белегът, който свързваше устата му с лявото ухо, страшно заприлича на тирбушон, — ето ти го твоят наемен убиец. — Подаде ми бяла картичка, в горния ъгъл на която имаше черна ръка.

— Почакай — казах аз. — Не трябва ли просто да отида в „Личен състав“ и да им кажа да се обадят на човека и да ми го изпратят?

— Погледни картичката — каза Раца.

Така и направих. Средният пръст на силуета беше щръкнал над другите — италианската символика за „до бибипа ти“ или „избибипан си“.

Никога не се доверявай на мафията!

— Не спазваш своята част от сделката! — изкрещях аз.

— Напротив, спазил съм я — отвърна Раца. — Но откакто позволи последните ти двама снайперисти да се затрият, никой тук ти няма доверие. Зле изработен план или просто си ги застрелял сам за собствено удоволствие. Обърни картичката и ще видиш един адрес. Отнеси я там, представи я и ще получиш човека. Можеш да правиш каквито си уговорки искаш, да му платиш застраховка и може би да го закопаеш или не — твоя работа.

— Чакай — казах. — Нещо ми подказва, че нещо не е наред при тоя приятел.

— Е, честно да ти кажа — отговори Раца, — така е. Той е толкова мръсен, разяден „бибипец“, че никой повече не би го наел, освен ако не е толкова „бибипски“ разяден на жертвата си, че да иска да ѝ се случи нещо ужасно. Адвокатите не го наемат повече. Има си една порочна наклонност — отврат.

— Какво толкова прави? — попитах вцепенен. Ако някой е твърде лош и за мафията, значи трябва да е доста ужасен.

— Сам го разбери — отвърна Раца.

— Но аз трябва да разполагам с човек, който стреля точно и убива със сигурност.

— О, той ще се справи идеално. Обаче така го прави, че да ти се обърнат червата. Но ей ти го наемният убиец, Инксуич. Точно както се споразумяхме. И ако успееш да затриеш и него, ще станеш „бибипски“ герой. Така че довиждане, Инксуич, довиждане.

Адресът беше доста далеч в Куийнс и пътувах безкрайно с метрото, докато стигна там. Кварталчето едва ли беше изглеждало по-добре и в началото си: явно още тогава е било построено, за да тъне в пълна разруха. Къщата беше в една странична уличка и изглежда част от нея се даваше под наем. Тръгнах по една разбита пътечка, изкачих се по разбитите стълби и позвъних на един разбит звънец.

Присъствието ми беше доловено. С рязко дръпване, което почти отнесе шапката ми, разбитата врата се отвори с трясък.

На прага стоеше една огромна жена. Имаше мустаци като на сержант от кавалерията. Втренчи се. Предпазливо ѝ подадох картичката. Тя я погледна, после ме помете навътре и затръшна вратата.

— Значи искаш да се видиш с непрокопсания ми, нищо и никакъв син, така ли? Ще го намериш в мазето при другите плъхове.

Не обичам плъхове. Казах:

— Не може ли да го помолите да се качи тук, за да си поговорим?

— В името на кръвта Исусова, не! Той се крие.

— От полицията?

— Тая гнилоч не е достойна дори за тях. От инкасаторите! Всеки ден инкасатори! Не мога да погледна през прозореца, без да видя инкасатори! Ама той да излезе и да си намери прилична работа? Не. Да издържа бедната си стара майка, която толкова изстрада, за да го доведе на бял свят? Не. Единственото, което прави, е да се крие в

мазето! Та какво иска сега мафията от него? Мислех, че са приключили с него и щяха добре да направят.

Бях малко разколебан от това огромно чудовище. Казах меко:

— Мога да му намеря работа. Тогава ще е в състояние да плати всичките си сметки.

— Да-да! И да му дадеш пари, той няма да си плати сметките. Излиза и флиртува. Точно като разпътния си пропаднал баща, дето предаде Богу дух, мир на покварената му, воняща душа! Флирт, флирт, флирт — само за това става тая измет. Бия ли го, бия. Възпитавам го както трябва. Но в жилите му тече покварена, гнила кръв. Кръвта на развратния му, гнил, непрокопсан баща! Значи ще му намериш работа? Ще се измъкне и ще профука парите. Обаче не може да излезе. Инкасаторите.

— За какво са всички тия сметки?

— За „бибипаната“ болница. Хвърлят на вятъра по петстотин долара на ден, за да спасяват ненужния му живот. О, аз го измъквам, когато разбере, но късно. Вече дължи 4900 долара! И то заради някаква отворителна автомобилна катастрофа! Поне да имаше достатъчно акъл, за да го застрелят като непрокопсания му баща! Не! Трябваше да попадне в автомобилна катастрофа, но дори там не му стигна ума да се претрепе.

Хрумна ми много добра идея.

— Ще ви дам парите, за да платите сметките, и тогава той би могъл да работи за мен.

— Аз не вземам никакви кървави пари! Да не мислиш, че искам някакви окървавени пари да тежат на душата ми, когато отида на последно причастие? Каквито и сметки да се плащат, ти ще го направиш.

— Добре, но нека поне да поговоря с него — казах аз.

— На твоя отговорност, не на моя. Не вземам участие в мръсотиите, които той върши. Като искаш да говориш с него, слез през тая врата. А ако искаш да го застреляш, ще си запуша ушите.

Слязох по някакви прашни мръсни стълби в прашно мръсно мазе. Зад прашни мръсни мебели, на прашно мръсно легло лежеше мъж, целият покрит със затворнически татуировки.

Беше се снишил и държеше двуцевен „леопард“, насочен към гърдите ми!

ТОРПЕДО ФИАКОЛА! Снайперистът, нает от Бери да застреля Хелър в хотел „Брюстър“, същият хулиган, когото Хелър беше запратил надолу от надлеза на магистралата миналата есен. О, това беше добре! Имаше сметки за оправяне!

— Здравсти, Торпедо — казах аз.

Сивото му лице стана още по-сиво.

— Ти откъде ме знаеш? Аз не те познавам.

— Видях те, докато още работеше за мистър Бери — отвърнах.

— Исусе! — каза той. — Не казвай на Бери как да ме открие. Той си мисли, че съм фалшифицирал доказателствата и съм прибрал парите за наемането, без да изпълня договора! Не съм аз! Тоя „бибипец“ ме хвана в капан и трябва сам да е прибрал парите. И повярвай, ако знаех къде да го намеря, щях да го очистя без пари! „Бибипелето“ му с „бибипеле“, даже не си изпълни закана да затрие майка ми!

Нещата вървяха от добре към отлично.

— Остави оръжието, Торпедо. Раца ме изпрати тук, за да ти предложи работа.

— Значи трябва да е доста рисковано убийство, иначе Раца нямаше да се сети за мен. Тоя „бибипец“ иска да ме види мъртъв.

— Работата е лесна — казах аз утешаващо. Седнах на някакъв кашон.

Постепенно разубеден, Торпедо остави настрана леопарда и седна на ръба на прашното мръсно легло.

— Слушам те — каза той.

— Ще платя на данъчните агенти и ще ти дам още пет хиляди долара, когато свършиш работата.

— Още десет хиляди плюс допълнителните разходи — отвърна той. — Вече си нямам даже и пушка.

— Ще платя сметките, които дължиш, пет хиляди долара плюс допълнителните разходи и повече не качвам, Торпедо.

Той завъртя глава отрицателно. Това бяха всичките пари, които имах — и още малко всъщност, ако разходите се окажеха много големи.

Положението беше безизходно.

— Ще си имам проблеми със съюза, ако подбия цената на наемните убийци — каза той.

— Получаваш 4900 долара плюс още пет хиляди плюс разходите — отвърнах. — Откога наемните убийци струват над десет хиляди долара?

— Нали има застраховка. За наемен убиец е необходима високорискова застраховка. Струва хилядарка на ден. Бибипаната ми майка няма да ме остави да изляза от къщата, ако не съм застрахован. Тя постоянно крещи тук долу да изляза и да си намеря работа, ама аз я познавам. Коварна е. Ще трябва да вдигнеш предплатата.

Поклатих глава. Безизходица. Седяхме. Не обичам неудобното мълчание. Попитах:

— Защо не обичат да те наемат, Торпедо?

Той сви рамене:

— О, всъщност нищо важно. Тъпи предразсъдъци. Мистър Бери беше единственият, който нямаше нищо против. Но откакто и той вече не иска да ме наема, съм без работа. Мълвата се разпространява, нали знаеш.

— За какво? — попитах аз.

— Е, те си мислят, че става въпрос за извратена наклонност. Нищо подобно. Съвсем нормална е и това ми го каза една много авторитетна личност. Всъщност точно заради тази авторитетна личност започна цялата работа.

— Какво започна?

— О, не е проблем да ти кажа, ако все още не си осведомен. Става въпрос за секс.

Охо! Това можеше да ми бъде от полза.

— Я доуточни — казах.

— Нямам причина да го крия. Всичко започна преди около шест години, когато си излеждавах присъдата във федералния затвор. Минах през терапия за модифициране на поведението. Страхотна работа. Психологът на затвора, който се занимаваше с организирането на груповите изнасилвания, беше жесток пич. Един ден бях на консултация при него и той каза, че е забелязал как аз никога не се присъединявам към редицата на изнасилвачите под душовете и че се притеснява за мен.

... Попита ме как би могъл да реформира поведението ми към по-голяма престъпна склонност, като не участвам в груповата терапия. Каза, че затворниците поддържат затворите, но психолозите поддържат

затворниците и че ако не съдействам, щял да отнесе случая ми до затворническия комитет като непоправим. Той беше добър човек, много състрадателен и каза, че не иска да прави това. Така че му съдействах...

... Работи дълго с мен — обикновените сеанси в затворническата психология: аз го „бибипах“ и той ме „бибипаше“ в „бибипа“. И точно тогава той откри какво не е наред с мен...

... Никога не бях успял да получа ерекция, не успях и с него. Стана му мъчно за мен. Ама наистина. На главата му бяха всички други случаи в затвора, които трябваше да модифицира, а даже отделяше от времето, в което трябваше да ги „бибипа“, за да разговаря с мен. Много добър човек...

... Признах му, че никога не бях успял да го направя с момиче, момче или каквото и да било. Попита ме дали някога съм искал да избибипам майка си и беше много шокиран, когато отвърнах, че при целия бой, който тя ми хвърля, просто това никога не ми е идвало на ум. Трябваше направо да му кажа, че когато някой те бие постоянно и ти крещи за флиртаджийство, е почти невъзможно да си помислиш да „избибипаш“ тоя човек...

... И той мисли, мисли, и накрая стигна до решението. Дали съм бибипал някога мъртва жена? И аз трябваше направо да си призная, че не съм го правил. Та той ми каза, че е по-добре да намеря някоя мъртва, но да се уверя, че е все още топла. Каза, че е в основния курс по психология, съвсем нормално нещо. Освен това ми обясни до последния детайл как да го направя. Обаче имаше една пречка. Бях в мъжки затвор и наоколо нямаше мъртви жени. Но той подпечата картата ми за условно освобождаване в знак, че така или иначе поведението ми е модифицирано и им препоръча да ме пуснат сред обществото. Та така излязох от затвора. Наистина добър човек.

... Както и да е, аз хич и не помислих за това през следващите шест месеца. Шайката нямаше наемни убийци по това време и от „Личен състав“ ме изпратиха надолу към Ню Мексико да стрелям в някакво превозване на наркотици. Една нощ в пустинята охраната на камиона беше нападната от пътни бандити и в пукотевицата останалите успяха да избягат. Много олово се изстреля. Аз чух някакви стенания, пропълзах и да го бибипам, ако там не лежеше една мексиканка, надупчена от сачми...

... Тя пририта няколко пъти и умря. И на мен внезапно ми хрумна, че трябва да проверя как действа оня основен курс по психология. Та значи вдигнах полата на трупа и, Исусе Христе, да бъда „бибипан“, ако не получих ерекция. Вкарах го значи в трупа и подкарах с пълна пара. „Бибипах“ като обезумял. Имаше нещо в мъртвите ѝ очи, които се вираха в мен. А и тя не казваше и думица за това колко съм непрокопсан, а устните ѝ бяха дръпнати назад от предсмъртната агония.

... Боже, наистина ѝ го излях. Шест „бибипани“ пъти! Но след това вече беше изстинала, започна да се вкочанява и вече не вършеше работа. Трупът трябва да е все още топъл, за да се получи както трябва. Но докато цялата работа продължава, можеш да ги наричаш както си искаш и те няма да ти кажат и думица. Просто си лежат и ти дават да им го изливаш. Най-хубавото са мъртвешките очи.

Бях напълно завладян от разказа. Главният психолог в затвора беше създал един истински, завършен некрофил!

— Ти писа ли на психолога, за да му разкажеш за успеха си? — попитах.

— Ами не. Защото знаеш ли, има нещо, което не разбирам. Когато другите се върнаха, след като бяха затрили пътните пирати, и ме видяха, че стоя над мъртвата жена с висящ „бибип“, разбраха какво съм направил и „бибипците“ им недни, първо искаха да ме пречукат, а после нито един от тях не искаше повече да говори с мен. Мълвата се разпространи и даже шайката на Фаустино Наркотичи не искаше да ме наеме. Само мистър Бери се разсмя и започна да ми дава работа. Но вече и той се отказа от мен.

— Хайде да поговорим за тази сделка — предложих.

— Нямам какво повече да ти кажа. Трябва да се платят сметките ми, десет хиляди долара и разходите. Ще имам истински неприятности, ако склоня на по-малко.

Приготвих се да изстрелям последния си коз.

— Тази сделка — казах, — е за една жена!

През него сякаш мина електрически шок. Той се вторачи в мен, а челюстите му се отпуснаха.

— Една млада и красива жена — допълних.

Дишането му внезапно се учести, а устните му започнаха да треперят. След това каза:

— И веднага щом я убия, мога да „набибипам“ трупа?

— Без съмнение — казах.

Очите му заблестяха от възбуждане. Когато овладя емоциите си, той каза:

— Мистър, сделката е готова. Плащате сметките ми, давате ми пет хиляди долара плюс пари за разходите, а аз мога да правя с трупа, каквото си искам.

— Можеш да я „бибипаш“, докато се наситиш — отвърнах.

Охо, той стана нетърпелив и развълнуван.

Когато напусках къщата, майка му ме попита:

— Не можеш ли да уредиш да го убият „бибипания“ „бибипец“ в тая акция?

— И дума да не става — отвърнах. — Той е безценен. — И взех от нея сметките за болницата, за да ги платя.

Кречех надолу по улицата, сякаш ми бяха пораснали крила. Торпедо беше един опитен наемен убиец, който ставаше идеално за целта. А с обещания му бонус щеше да има хъс като на змия, гонеща заек.

Мисълта, че графиня Крек не само ще умре, ами и тялото ѝ ще бъде поругано, ме изпълваше с огромно задоволство.

Тя заслужаваше точно това. А и знаех, че този беше единственият начин, по който някой, освен Хелър, може да докосне чистото ѝ, благородно тяло. Да я докоснеш така, докато е жива, би означавало смърт!

Трябваше да свърша някои неща и да уредя други. Налагаше се да разбере схемата на разходките ѝ, така че да улуча момент, в който тя е сама. Трябваше да намеря пушка, за предпочитане с експлозивни куршуми.

Бях си получил наемния убиец! При това какъв! Некрофил!

ГРАФИНЬО КРЕК, НЕ САМО ЩЕ СИ МЪРТВА, НО И НАПЪЛНО ОБЕЗЧЕСТЕНА.

ГЛАВА ТРЕТА

След многобройните лоши обрати нещата внезапно започваха да работят за мен.

Едва стигнах вкъщи и включих екраните, когато съзрях добрия късмет да се взира в мен със злокобната си усмивка. Карта на Флорида!

Беше разстлана на пода в офиса на Хелър, той и Изи я разглеждаха, а Крек ги наблюдаваше.

— Сега, убеден ли си, че си осигурил собствеността? — попита Хелър.

— Хиляди мили в Евърглейдс — отвърна Изи. — Нищо, освен обикновено блато. Мръсотия до шия, както е обикновено във всяко имение на Флорида. До колене потъваш в алигатори. Няма жива душа освен ненормални от Флорида, но и те не са с достатъчно ясен разсъдък, за да се вземат под внимание. — Той показа на Хелър нещо по картата. Беше обширен район в южната част на щата, доста навътре от морето. На картата бяха отбелязани блата, блата, нищо друго освен блата.

Изи разнищваше някакви факти:

— Преди е било имение, в което се оттеглили някакви хора след пенсионирането си, но алигаторите ги изяли. После го купило ЦРУ като част от някаква тренировъчна програма на тайната армия, която щяла да напада Ямайка, но били разгромени от някакви малчугани, които стреляли по тях с прашки от брега. Така, според проверката на архивите, имението било продадено на „Сейнт Питърсбъргски Мръсотии“. Те укривали там репортерите си, когато хората ги гонели, за да ги застрелят. Но хората се справили така добре, че районът не бил кой знае колко използван. Тогава „Граймс“ банкрутира и аз купих имението на нищожна цена заедно с петнайсет хвърлени там репортери. Сред тях открихме и една жена репортер на име Бети Хорсхайни.

— Жена? — възкликна графиня Крек.

— Да — отвърна Изи. — И тя също ни създаде проблеми. Алигаторите се опитаха да я изядат, но така се разболяха, че природозащитниците се вбесиха. Изпратихме я в психиатрично заведение близо до Маями, но тя така подлуди пациентите, че получихме разрешение от правителството да се отървем от нея като от токсичните отпадъци. Сега е дълбоко в морето, но казват, че всичката риба там измирала. Както и да е, важното е, че не е наблизно.

— Добре — каза графиня Крек.

— Имахме малък проблем с правителството на щата — продължи Изи. — Името на корпорацията, което използваме, е „Красиви ясни сини небеса за всеки, Инк.“ и те си помислиха, че зад него се крие някаква религия. Поради някаква причина искат да имат в щата си само престъпници и всеки, който се опитва да направи добро, ги кара да се катерят по палмовите дървета от ужас. Но ние изтъкнахме, че „сини небеса“ е също и криминален термин за ненужните раси и това ги метна. Посрещнаха ни с отворени обятия. Онова обаче, което ме тревожи, са индианците.

— Индианци? — възкликна графиня Крек.

— Безумни диваци — каза Изи. — Винаги когато отида на кино, едва издържам до края на филма, ако в него има индианци. Те измъчват, горят и издават най-неприятните звуци на света. Погледнете ей тук: индиански резерват „Семиноул“! Потърсих данни за него и разбрах, че са подписали мирен договор само преди няколко десетилетия, а и не вярвам да продължи още дълго. Знаете ли, те ядат кучета. А може да ядат и трапери и гранични жители, ако съдя по вида им. Ей затова няма да ме видите да напусна границите на Ню Йорк: поне купихме този остров открито и честно за кошница мъниста. Така че вземете и няколко мъниста със себе си, мистър Джет, в случай че онези семиноули оспорят правото ви.

— Бум-Бум — каза Хелър, — прибави кошница мъниста към багажа ми, моля те.

Не бях видял Бум-Бум преди това, защото никой не беше поглеждал към него. Той седеше на бара и изливаше скоч в една паничка за котката.

— Разбрано, мистър Джет. Ще добавя и няколко бомби.

— Стига толкова за земите. Свърза ли се с всички предприемачи?
— попита Хелър.

— Ще се срещнат с вас в Очокийчокий. Това са останки от някакъв град, та може да има даже хотел. Всички са много вещи в това. Изработили са материално-техническото си обезпечение и всичките им бюджетни проекто сметки са утвърдени. Но не мислите ли, мистър Джет, че един милиард долара е ужасно голяма сума за такова прочистване на въздуха? А и заради някакви си побъркани от Флорида?

— Необходимо е, Изи. След известно време замърсяването на атмосферата ще нагорещи планетата. Разполагаме завода за производство на спори във Флорида, защото там е горещо и това ще спести гориво. Спорите ще бъдат подегани от пасатните ветрове, ще стигнат до стратосферата и ще циркулират и в двете полукула. Те ще превръщат вредните газове в кислород, а за целта ще са необходими огромни количества от тях. Съжалявам, ако си мислиш, че това е неизгодно.

— О, не, мистър Джет — каза Изи. — Не бих и помислил да ви критикувам. Болно ми е, че мислите така. Освен това, може би забравих да ви кажа, но когато споменахте, че ще използвате електрическо разлагане на калта за гориво, аз малко разширих електрическата централа и сключих договор за излишъците с Електрическата компания на града Маями за четвърт милиард долара на година: там се използват страшно много климатични инсталации. Ето ги договорите. Забравих да ги спомена.

— Е, радвам се, че ще реализираме печалба — каза Хелър.

— Не, не, тя не идва оттам — отвърна Изи. — Това ще отърве проекта от данъци за четири години. Печалбата идва от другата корпорация. Простете, че забравих да го спомена. Поднових първоначалната корпорация за имения, в които може да се оттегляш след пенсионирането си и ще организираме кампания под надслов „Пенсионирай се в собствената си ферма за алигатори“. Продаваха се като топъл хляб още преди да разделим имението на по-малки части.

Бум-Бум заговори:

— Сделката е такава, че те хранят алигаторите с туристи и продават животинските кожи под формата на чанти, колани и обувки на туристите. Идеален механизъм перпетуум-мобиле.

Изи каза укорително:

— Това не е вярно.

— Ти така ми каза — обясни Бум-Бум самодоволно.

— Не го слушайте, мистър Джет — каза Изи. — Аз просто се опитвах да му продам една от фермите, а какво общо има истината с търгуването? Всъщност реализираме печалба, като изграждаме шикозни пенсионерски къщи от калта, издълбана от панорамните канали, които ще направим за отглеждане на алигаторите. Така че не се тревожете за цената, мистър Джет. Притеснявайте се за индианците.

— Добре — каза Хелър, като стана от пода. — А ти, госпожичке — обърна се той към графиня Крек, — събра ли си дрехите? Шапки против слънце, бикини и тем подобни?

— Какво? — възкликна Изи. — Не вземайте със себе си мис Джой! Мистър Джет, има алигатори, индианци, кал — леле-мале! Красиво същество като мис Джой в ужасно място като онова? Простете, мистър Джет, но ми се струва, че не сте го обмислили добре. Флорида просто не е достатъчно цивилизована.

— Няма да дойда — каза графиня Крек.

— Какво? — възкликна Хелър втрещено.

— Колкото и да не ми се иска да бъда далеч от теб — каза Крек. — Нали бързаме да привършим всичко, а аз трябва да свърша някои други неща.

— Като например? — попита Хелър.

Усмивката ѝ беше тайнствена.

— Искам да си набавя нещо, което още не съм намерила. Ще трябва доста да потърся.

— О, пазаруване — каза Хелър. — Е, да си призная честно, хич не ми хареса идеята да си там в цялата онази кал и да тънеш до колене в алигатори. Няма да отсъствам дълго. Само колкото да отбележим всичко с колчета и да задействам предприемачите. Ще ми липсваш. Но разбирам желанието ти. Всичко е наред.

Той малко се беше намръщил. Изведнъж се обърна към Бум-Бум.

— Слушай, Бум-Бум, добре ме чуй. Ще я държиш под око. През цялото време трябва да си сигурен, че тя е в безопасност!

— Не е необходимо да продължавате — отвърна Бум-Бум. — Ако не го направя, ще ме качите на десет хиляди фута височина и ще ме пуснете оттам без парашут.

— Точно така — каза Хелър.

— Не беше необходимо да заплашвате — каза Бум-Бум. — Божичко — с ваше извинение, мадам, — залагам си главата да ми хвъркне, ако нещо се случи на мис Джой. Само че и вие й кажете няколко думи. Тя понякога има навик да оспорва и най-силните ми аргументи.

— Ще се съобразяваш с онова, което ти казва Бум-Бум — обърна се Хелър към графиня Крек.

Тя отново се усмихна потайно.

— Разбира се, скъпи — отвърна.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Бях зашеметен от невероятния си късмет! Разбира се, знаех от известно време, че Хелър прави нещо със спори, за да прочисти въздуха на планетата, но не си бях дал сметка, че ще замине толкова скоро. Просто седях зяпнал. Боговете най-накрая бяха решили да ми се усмихнат! Можех да отпиша от сметките Бум-Бум. Той беше кръгла нула, ако не го направляваше Хелър. Не можех да повярвам. Всъщност можех да уредя ликвидиранието на графиня Крек да стане без каквито и да било проблеми! Не само да бъде убита, ами мъртвото ѝ тяло изнасилено!

Бях така погълнат от мислите си, че мис Пинч трябваше да ме повика два пъти, за да ми каже, че първата двойка лесбийки е готова.

Влязох във всекидневната със самочувствие и увереност. Почерпих ги с едно събличане пред тях.

„Съпругът“ се казваше Ралф: с къса коса и слабо лице. Лежеше под един чаршаф, а очите ѝ — светли и живи — ме фиксираха.

С маниер на професионален познавач мис Пинч ме наблюдаваше как се пъхвам в леглото.

Другата лесбийка потръпна, когато „съпругът“ ѝ нададе вик.

Кенди се ухили, кимайки нетърпеливо в ритъм.

Устата на Ралф се отвори за конвулсивен вик. После се стегна и широко отворените ѝ очи се завъртяха нагоре. Лежеше съвсем неподвижна. Взирах се в празни очи!

Обля ме вълна на ужас.

Помислих си, че е умряла!

Разтоварих се бързо и отидох в задната стая.

С много странно чувство стоях и се взирах в градината.

Какво не беше наред с мен? Чувствах се като болен. Не можех да разбера.

Останах така петнайсет минути или повече. Накрая мис Пинч влезе. Каза:

— Другото момиче чака, Инксуич. Какво става, по дяволите?

— Не ми се ще — отвърнах.

— Исусе Христе, Инксуич, не може да се отнасяш грубо с компанията.

— Не знам какво ми става — казах. — Мисля, че не мога да се справя.

Мис Пинч излезе и много скоро се върна. Носеше водна чаша, пълна с мехурчета.

— Тук има малко от шампанското за партито — каза тя. — Изпий го. Много добър афродизиак е.

Бях жаден. Глътнах го всичкото. Загря ме. Нямаше по-голямо алкохолно съдържание от турската *шира*.

Надзърнах в другата стая. Ралф седеше в леглото и си вееше с ръка. Усмихна ми се.

— Ей, момче — каза тя. — Истинско мъчение е да мисля, че трябва да чакам три седмици за още един такъв.

Отидох до нея. Хванах ръката ѝ. Пулсът беше силен. Тя беше жива!

— Сбърка момичето, Инксуич — каза мис Пинч. — Ей там. Това е Батър.

Заобиколих леглото и отидох на другия му край. Батър, лесбийката-съпруга, лежеше малко задъхана и ме съзерцаваше.

Каза:

— Не съм девствена. На времето позволих на един козел да го направи в една ферма. Не беше кой знае колко хубаво, но той ми отне девствеността. Така че дерзай, но не мисля, че ще „бибипам“ като Ралф.

Мис Пинч се засмя.

Кенди се ухили.

Като наблюдаваше, Ралф заклати глава с разбиране.

Батър изпищя и се сгърчи. После очите ѝ се търкулнаха нагоре, а тя се вдърви като ръжен.

Взирах се в празните, невиждащи очи на напълно неподвижното лице на едно вкоравено тяло.

Стомахът ми се обърна.

Дръпнах се и хукнах.

Стигнах до банята. Започнах да повръщам в тоалетната чиния. Повърнах всичко, което бях изял през последните дни и продължавах да се напъвам.

Мъртвешки очи!

Какво ми имаше?

Трябва да беше от шампанското! Но не, бях започнал да се чувствам така още когато Ралф реагира по същия начин.

Полудявах ли?

Или пък, по-лошо — да не би аз, един ветеран на Апарата, да развивах съвест? Да не дава Господ.

Проследих непосредственото си минало. Благодарение на операцията на Прахд бях способен да изпитвам сексуално вълнение. Това трябва да е променило начина ми на мислене. Фройд би казал, че е станало така, защото цялата му теория доказва, че всичко се основава на секса.

Внимателно си направих ретроспективен анализ, за да разбера дали в личността ми има някаква съществена промяна. Малко по малко минах през целия си минал опит.

Подбудите ми не изглеждаха променени. Да имам пари, да убивам пойни птички, да поставя папачта на мястото ѝ.

Мистерия. Като сравних миналите години с настоящата, трябваше да заключа, че личността ми не се е променила много, що се отнася до моя *ид*.

Мисълта ми се спря на Торпедо Фиакولا. Неговият психолог му беше препоръчал да стане некрофил. Така че, като се има предвид това доказателство, както и всичката психологическа литература, която бих изчел, беше съвсем нормално да осъществиш коитус с труп. Значи това не можеше да лежи в основата на странната ми реакция.

Просто не можех да се добера до корена на явлението.

Стори ми се, че минаха часове, преди мис Пинч да дойде да ме потърси. Чух се да бръщолевя:

— Батър жива ли е?

Тя ми се изсмя:

— Не си толкова добър, че да ги убиеш, Инксуич. И двете си отидоха в къщи много отдавна.

— Не ме будалкаш, нали? Не си се отървала от трупа някъде, нали?

Тя видя, че говоря сериозно. Освен това не успя да ме измъкне от банята. Телефонира на двойката и повика Батър на слушалката.

— Ти живо момиче ли си? — попитах аз.

— А ти как мислиш, Инксуич? Но, човече, искам да ти кажа, че беше по-добър от козела.

— Значи си жива. Не си била мъртва.

— По дяволите, искаш ли да се върна, Инксуич?

— Дай ми слушалката — намеси се Пинч, която дотогава държеше ухото си наблизо.

— Не, не — казах аз. — Дай ми Ралф.

Тя се обади и аз попитах:

— Жива ли си, Ралф?

— Полумъртва — отвърна тя.

Е, не биваше да ми отговаря така. Пъхнах слушалката в ръката на мис Пинч. Тя каза нещо по телефона и затвори. После се обърна към мен:

— Вземи душ, Инксуич. Миришеш на пръч. Чакаме те.

Изкъпах се. Миех се ли, миех и миех, което беше много необичайно за мен.

Накрая мис Пинч отново влезе в банята.

— За бога, Инксуич, хайде!

Тя ме измъкна, избърса ме и ме заведе в другата стая.

— Не — казах. — Почакайте. — Видях, че ръцете ми треперят. — Вижте какво — примолих се, — обещавайте, че няма да спирате да мърдате.

ГЛАВА ПЕТА

В мразовитата светлина на зората, след една кошмарна нощ на интроспекция, реших, че всичко е пълна глупост. Абсолютно нищо ми нямаше.

Влязох в килера, където бяха екраните ми.

И един поглед към графиня Крек на екрана на Хелър възвърна пълната ми решимост.

Караха Хелър към летището в старото оранжево такси. Той и графинята бяха настанени на задната седалка. Изи седеше прегърбен на предната и загрижено гледаше напред. Бум-Бум си караше както винаги — като побъркан.

Хелър и Крек се бяха прегърнали. Тя сякаш подсмърчаше. Но каза:

— Знам, че е жестоко да сме разделени, дори да е само за няколко дни. Трябва да го приема по мъжки, това е всичко. Трябва да завършим мисията и да се махаме от тая планета. Тежи ми като камък.

Ето ти я значи как използва всичките си женски хитрости, за да насърчава Хелър да свърши нещо. И пет „бибипани“ пари не даваше, че ще бъда убит, ако Хелър успее да оправи планетата. Защото той можеше да направи това само като разруши всяка контролна точка, на която разчиташе Ломбар.

Бях прав. Първо трябваше да се отърва от нея. И то бързо. Неотложното ми задължение беше да осигуря ликвидирането ѝ, така че не биваше да се колебае нито миг.

Това поуспокои духа ми. Но нещо друго веднага го извади от равновесие. Ретранслаторът 831 на Хелър! „Бибипка“ ти, Рат! Веднага ще загубя връзка, щом Хелър замине за Флорида.

Грабнах радиото. Рат отговори със сънен глас.

— Слушай, мързелив „бибипецо“! — изкрещях. — Гледай си задълженията за малко разнообразие, а! Достатъчно дълго съм бил откъснат от онова, което Хелър прави. Той е опасен! Хуквай към Емпайър, Стейт Билдинг и свали всичките приспособления от оная антена. Ти ги оставяш там само за да ми правиш напук! Понеже знаеш

къде съм, умни ми бибипецо, донеси ми устройството на Крек и това на Кроуб тук, в този апартамент, веднага. После изтегли пари, вземи билет от офиса и още днес хващаш самолет към Очокийчокий, Флорида. Дръж под око онзи човек и стой на не повече от двеста мили от него. Повтори бързо какво ти казах, за да съм сигурен, че си буден и че не говоря на хъркач.

Той го направи. Затворих.

Отново погледнах към екраните. Разтоварваха багажа на Хелър на паркинга. Хелър се опита да им помогне, но Изи и Бум-Бум го избутаха настрана и се пребориха мъжествено с големите куфари.

Не можех да се ориентирам. Толкова бях свикнал да излитам и да се приземявам на летище „Кенеди“, че не можех да разбера къде са, докато не забелязах някакъв надпис „Ла Гуардия“. А-а, вътрешни линии, разбира се.

Наредиха се на опашка пред едно от гишетата. Изи подаде на Хелър билет. Хелър го погледна.

— Хей, какво е това? Прити Бой Флойд?

— Бум-Бум каза, че това е името, под което пътувате — отвърна Изи. — И запомнете, че не сте свързан с никоя от корпорациите, които имаме там. И предприемачите знаят, че името ви е Флойд. Освен това ви съветвам да си намажете лицето с цветовете на войната, така че ако ви скочат индианци, да си мислят, че сте един от тях.

— Великолепно измислено, Изи — каза Хелър. — Ще направя точно така. Сега ме чуй, мисля, че няма кой знае какви телефонни връзки към Очокийчокий, а и аз вероятно ще съм най-вече някъде из блатата. Така че ако се обадиш и вдигне алигатор, затвори.

— Защо? — попита Изи.

— Защо? — повтори Хелър като ехо. — Струва ми се, че е съвършено ясно. Можеш да пуснеш всички алигатори по следите ми!

Изи изглеждаше объркан.

Бум-Бум каза:

— Изи, това е шега. Разбираш ли, Ш-Е-Г-А, шега.

— Няма място за шеги между алигатори и индианци — каза Изи.

— Внимавайте, мистър Джет. Аз все още нося отговорност за вас.

Внезапно се сетих за него. Рат, идиотът, щеше със сигурност да си изпусне човека. Бързо го повиках по радиото.

— Да? — каза Рат и в микрофона се чу фучене на вятър.

— Слушай, той пътува под името Прити Бой Флойд и ще бъде боядисан с цветовете на войната.

— За малко да ме бутнеш от антената.

— Не падай, за да не счупиш ретранслаторите! — изръмжах му аз.

— Почакай. Нямам адреса ти, наистина. Можеш ли да ми даваш инструкции по радиото?

— Не можеш да долетиш оттам дотук! — Затръшнах слушалката. Ама че идиот. С какво си мислеше, че борави? Космическа транспортна шейна? Дадох му адреса.

Отново погледнах екраните. Както можеше да се очаква, Хелър и Крек се бяха отделили настрана, докато чакаха самолета, а тя плачеше. Жените винаги плачат, когато някой заминава или се жени. Мога да разбера защо плачат при женитба: това е ужасна трагедия. Но за едно качване на самолет?

— Чувствам се лоша дори за това, че ти се ядосвам за онези жени — му каза тя.

— Жени?

— Онзи протест в Обединените нации. Жените, които носеха снимката ти с надпис „Прити Бой“. Използваш това име за билетите си.

— О, скъпа, мога да ти обясня...

— Не, не. Не е необходимо. Обичам те, Джетеро. Ти си моят любим и аз те обичам. Трябва да съм идиотка да оставам тук и да не дойда във Флорида с теб. Но трябва да направя каквото мога, за да ускоря нещата и да подпомогна завръщането ни у дома. И тогава можем да се оженим и да заживеем щастливо на някое цивилизовано място. И двамата ни очаква приятна изненада в къщи. Обещах, че няма да ти казвам и ще удържа думата си. Но ти побързай и свършвай с тази мисия, Джетеро. А аз ще направя всичко, което е по силите ми.

— Ти си мирувай и ме чакай — вметна Хелър.

— Обявяват полета ти — каза графиня Крек.

Тя го целуна и поплака още малко.

После той замина.

Изпратиха самолета от платформата за наблюдаване и се върнаха в таксито. Тя продължаваше да плаче.

О, в главата ми не беше останало никакво съмнение, че тя трябва да бъде убита. Насърчаваше го, насърчаваше го и го подстрекаваше. И всичко, за да си послужат с Имперските прокламации, които бяха фалшификати. Но не това беше изненадата, която ги очакваше.

Графиня Крек щеше да умре, преди въобще Хелър да я види отново!

ГЛАВА ШЕСТА

Около половин час, след като Кенди и мис Пинч бяха заминали на работа, се появи Рат. Пуснах го да влезе. Подаде ми два комплекта приспособления — на Кроуб и на Крек: целите бяха покрити със сажди от дългото им излагане на природните условия; намерих парцал и започнах да ги почиствам.

Рат се мотаеше из апартамента и зяпаше по мидените черупки, фалическите символи и морската пяна.

— Кой живее тук? — попита той. — Някоя уличница?

Със сигурност ми бе дошло до гуша от безочието му.

— Ако си вършеше толкова добре работата, колкото аз моята — казах му ядосано, — щяхме да стигнем донякъде. А ти не си стигнал до Флорида, където ти е мястото.

— Няма друг самолет до обяд — отвърна той. — Местенцето бая вони на цветя. Мирише като в дом за покойници.

Това преля чашата.

— Измитай се! — изкрещях му и го изритах през вратата.

След като бях дал израз на враждебността си, се почувствах по-добре. Отидох да проверя екрана на Крек. Картината не беше много добра, когато активаторът-приемник бе на такова ниско място, но щогоде даваше представа. Полнобопитствах какво прави Крек.

Бяха се върнали в офиса, Крек седеше на едно бяло секретарско бюро и разглеждаше телефонния указател на Ню Йорк. Плъзгаше пръст надолу по една страница, докато си мърмореше: „Рока... Рокел... Рок... Рокет... Рокфорд...“. Вдигна поглед. Измърмори: „А-Б-В-Г-Д-Е-Ж...“.

Гласът на Бум-Бум:

— Мис Джой. — Тя вдигна поглед. Той седеше на бара и пиеше чаша кафе. — Ако ми кажете какво се опитвате да направите, може би ще ви помогна.

— Опитвам се да намеря личния телефонен номер на Делбърт Джон Роксентър.

— КАКВО? — попита Бум-Бум, разплисквайки кафето си.

— Е, не е необходимо да се правиш на толкова изненадан — каза Крек. — На една цивилизована планета почти всеки си има знак за свързка. Как иначе ще се свържеш с някого, ако разполагаш с някакви жизненоважни сведения за семейството му?

— Ама, Исусе — да ме простите, мадам — Делбърт Джон Роксентър просто е най-важният човек, който съществува. Не можеш да телефонираш просто така. Може би е по-добре да ми кажете за какво става въпрос. — Той се приближи, забравил кафето си.

— Много е просто. Погледни този геометричен чертеж. — Тя извади големия лист, начертан от Хелър и го разтвори върху бюрото.

Беше, разбира се, на волтариански, с изключение на думите: Имения „Покантикъл, Хеъритаун, Ню Йорк“, „Сграда на Октопус Ойл“ и „Делбърт Джон Роксентър“. Бум-Бум накланяше глава наляво-надясно, като се опитваше да разбере какво означават всички онези спирали и думи. Със сигурност щеше да бъде нарушение на Кодекса, макар че той изглежда не разбираше, че волтарианските символи и букви означават нещо повече от украса.

— Може би е по-добре да ми обясните — каза Бум-Бум победен.

— Ами Делбърт Джон Роксентър е императорът — отвърна графиня Крек.

— О, разбирам — каза Бум-Бум. — Това е нещо като идея за някоя нова игра, подобна на „Монополи“.

— Не — каза Крек търпеливо. — Показва, че Роксентър изцяло контролира планетата.

— Ха, по дяволите — да ме простите, мадам — не е необходима никаква измислена скица, за да разбереш това. Всеки го знае. През последния век семейството на Роксентър постоянно граби от другите шайки и сега Делбърт Джон притежава и контролира всички недвижими имуществва и рекети. Предполагам, че „император“ е измислено име за *sarò di tutti capi*, но не обхваща всичко, което Роксентър в действителност контролира. Освен това той бърка във всеки джоб. Контролира всички петролни компании и аз не мога да напълня резервоара на таксито, без да му помогна да забогатее. Дори не мога да изпия и чаша кафе, без да пълня ковчежетата му с мангизи. Всеки знае това. Та какво ще го правите?

— Той има син — каза Крек победоносно.

— Ама, по дяволите — да ме простите, мадам. Той няма жена и със сигурност няма никакъв син. Помогнах един ден на Джет да прерови цялата библиотека, за да провери това.

— Това е така наистина — каза Крек. — Делбърт Джон Роксентър не знае, че има син.

— КАКВО?

— Аха! Значи и теб те изненадва — каза графиня Крек. — Но е факт. Всичко съм уточнила. Делбърт Джон се е забавлявал насам-натам и — да ме простиш, Бум-Бум, — си е направил един син. Но не е разбрал. Роксентър има един адвокат на име Бери. Та Бери е скрил сина, а също и самия факт от Роксентър и тъй като няма наследник, цялата империя ще премине по този начин право в ръцете на Бери.

— Исусе Христе!

— А Джетеро се опитва да оправи състоянието на горивото на планетата. Той няма много време. Роксентър контролира всичкото гориво. Значи, ако аз просто телефонирам на Делбърт Джон Роксентър и му кажа, че има син, той ще бъде толкова благодарен, че ще се разтича и ще помогне на Джетеро. Така ще свършим всичко тук и ще можем да си отидем у дома.

Черните италиански очи на Бум-Бум щяха да изскочат от слабото му лице.

Графиня Крек продължи:

— А ако се усъмни, просто ще се разтичам, ще намеря сина и ще го заведа при баща му. О, Бум-Бум, Роксентър ще бъде толкова благодарен, че ще постави Джетеро в центъра на сцената, ще насочи всички светлини към него и ще му каже: „Джетеро, ти поръчай музиката и ние ще изсвирим, каквото пожелаеш!“. Не може да се получи провал, Бум-Бум. Затова останах тук.

Бум-Бум беше възвърнал способността си да говори.

— Мис Джой! Не можете да телефонирате на Роксентър! Не можете да хукнете да търсите някакво тъпо хлапе! Онази шайка е вълча глутница! Ще изядат Богородица заедно с ноктите на краката и няма да си направят труда да изплюят даже едно Аве Мария! С две думи — да ме простите, мадам — Бери и екипът на Роксентър са бибипси! Вълци, мис Джой, ВЪРКОЛАЦИ!

— О, я стига глупости, Бум-Бум. Изчела съм толкова пътеводители и тем подобни за Ню Йорк, че знам как Роксентър

раздава наляво-надясно разни неща на хората: фонтани, музеи. Градът е претъпкан от тях.

— Това просто беше начинът, по който Роксентър намаляваше напрежението — каза Бум-Бум. — Купуваше места за реклама, където никой нямаше да плюе по нея!

— Дори да е така — каза графиня Крек, — сърцето на един баща не може да не се отвори, като разбере, че има син. И точно заради това ще му кажа или първо ще намеря сина и после ще му кажа, а той от благодарност ще ни помогне и ще можем да си отидем у дома.

— ИЗИ! — изкрещя Бум-Бум.

После сякаш осъзна, че не може да бъде чул през една врата и няколко стотин фута коридори. Той хукна навън и се върна с разтревожения Изи, който гледаше диво. Бум-Бум го замъкна към секретарското бюро.

— Изи, моля те, обясни на мис Джой какви „бибипци“ в действителност са Роксентър и Бери.

Изи преглътна няколко пъти, изтри очилата с вратовръзката си и се опита да си я сложи на носа.

— Мис Джой, моля ви, не правете нищо прибързано — Бум-Бум го мушна отстрани и той продължи: — Ако трупове, натръшкани от шайката на Роксентър при разпалване на войни и изстребване на конкуренцията се поставят един след друг, ще се получи безкрайна пътека. Семейната е била основана чрез продажба на непречистен нефт като лек против рак и оттогава самата тя е рак за обществото. Семейната им политика кара една мафиотска клетка за отмъщение да зазвучи като неделна училищна молитва. Тези ужаси не са подходяща компания за една деликатна и красива дама. Ще направим всичко, което е по силите ни, за да убиете приятно времето си. Билети за театър? Цветя? Диамантени пръстени? Нов нашийник за котката? Каквото поискате. Докато мистър Джет се върне и ви вземе под своята опека, моля, кажете ми. Какво можем да направим, за да ви накараме да забравите за това?

— Можете да ми кажете как да намеря един телефонен номер — отвърна графиня Крек.

— Не й казвай! — извика Бум-Бум.

— Няма — каза Изи. Той се полута в малък безпомощен кръг, като чупеше ръце, а след това се махна.

Бум-Бум се довлочи до бара и застана зад него така, сякаш беше на наблюдателен пост. Сега, отдалеч, той се вираше в графиня Крек разтревожено и объркано.

Тя придърпа един телефон. Разгледа го старателно. На един бутон пишеше „Централа“. Тя го натисна. Свърза се с оператора.

— Как мога да намеря телефонен номер, който не е в указателя?
— попита графиня Крек.

— Извънградски или градски, моля? — попита операторът.

— Това е проблемът — отвърна графиня Крек. — Не знам къде е той.

— Къде е кой, мадам?

— Делбърт Джон Роксентър.

— Делбърт Джон Роксентър?

— Делбърт Джон Роксентър.

— Имате предвид Делбърт Джон Роксентър, който притежава телефонната компания?

— И планетата — каза графиня Крек.

— Исусе Христе! — възкликна операторът. — Мадам, мисля, че е по-добре да ви свържа с главния отговорник за информацията. Задръжте така, моля.

Графиня Крек беше започнала пътуването по телефонните информационни линии на планетата, което аз бях направил няколко месеца преди това. Тя скоро се свърза с Лондон, Йоханесбург, Москва и Париж в конферентен разговор. Присъедини се и Доги, Тексас, когато някой си спомни, че Роксентър вече притежава и Тексас, и оттам нататък всичко беше лесно. Доги ги свърза с арабина, чиито крал помнел, че е звънял в Хеъритаун. Графиня Крек изведнъж каза:

— Това е! — Имаше го на скицата на Хелър.

Свързаха се с местната информация в Хеъритаун, а след това с въздишка на облекчение и с имението „Покантикъл“.

Четвъртият помощник-иконом каза:

— Съжалявам, но мистър Роксентър не отговаря на никакви обаждания, освен на мис Агнес. Мис Агнес ли се обажда?

Не беше тя.

Всички затвориха.

Графиня Крек окачи слушалката и се облегна назад. Трябва да е изглеждала много самодоволна, защото на бара Бум-Бум беше силно

пребледнял.

— Намерихте ли номера му? — попита той някак ужасен.

— Намерих някого, който може да ме свърже директно с него. Казва се мис Агнес и трябва да живее в Хеъритаун. И сега, Бум-Бум, ти ще ме откараш там.

Бум-Бум излезе иззад барплота. Виждаше се, че увереността му се възвръща. Той се усмихна и каза:

— Страхувам се, че не можем да отидем там. Офицерът, който ме пусна условно, ми забрани да напускам Ню Йорк Сити. Ако го направя, ще ме хвърлят обратно в Синг-Синг. Обещах на мистър Джет, че ще осигуря безопасността ви, а той ви каза да ме слушате. Та виждате, че не мога да ви откарам, което ще рече, че не можете да отидете.

— Офицер, който те е пуснал условно? Да предположим, че мога да уредя това, Бум-Бум?

— Да, ама един офицер, който пуска условно, е толкова подъл, толкова покварен и порочен, че никой не може да се оправи с него. А дори и да успеете, имам учебни и военно-строеви часове в Школата за запасни офицери в колежа. А ако ги пропусна, мистър Джет няма да си получи дипломата. Та това е положението, мис Джой. Пълно двойно блокиране на пътя, препречен от ченгета от едната страна и армията — от другата.

— О, това ли е всичко? — попита графиня Крек. — Такова важно начинание не може да бъде спряно заради някакви дребни пречки. — Тя стана от бюрото някак решително.

Внезапно побеснях.

Богове, не само че Хелър го нямаше, ами и тя се нагласяваше като мишена в стрелбище.

А АЗ ОЩЕ НЕ СЕ БЯХ ОРГАНИЗИРАЛ!

ГЛАВА СЕДМА

Изрових телефонния номер на майката на Торпедо. Нападнах шайбата.

— Кой е? — попита тя.

— Торпедо — изтърсих аз. — Трябва да говоря с Торпедо!

— О, ти си онова тъпо „бибипеле“, наело безполезния ми, непрокопсан бибипан син, който вкара баща си в гроба и мен с единия крак, флиртаджията му неден!

— Дай ми го бързо.

— Не бих, дори да можех, а не мога.

— Защо?

— Защото е при д-р Финкелбаум за „бибипаното“ си изследване за застраховка.

Затвори.

Набрах отново. Тя не вдигна.

Трябваше да измисля нещо, веднага. Грабнах телефонния указател. После си дадох сметка, че вероятно ми трябва Куийнс, а аз нямах за Куийнс, само за Манхатън. Набрах номера на справки.

— Бързо, въпросът е на живот и смърт. Трябва да се свържа с д-р Финкелбаум в Куийнс.

— Има повече от трийсет доктори с това име в Куийнс, сър. Специализацията му, моля.

— Изследвания за застраховки.

— Тук няма споменат И. З. Финкелбаум, сър.

Безизходица. Затворих. В отчаянието си се опитах да мисля. И тогава се сетих! Нито една американска компания не би дала високорискова застраховка: те продаваха само полици, които не трябваше да изплащат или чийто срок изтичаше. Застраховка на наемен убиец можеше да се получи само от Лондонската „Бойдс“: тя застраховаше всичко. Дали имаха офис в Ню Йорк? Грабнах телефонния указател. Ама разбира се, ето ги!

Набрах номера.

— При вас работи ли някой д-р Финкелбаум, който прави медицински изследвания?

— О, да, разбира се — и с плътния си британски акцент човекът отсреща ми даде телефонния номер и адреса право на Уол Стрийт, във финансовия район на южен Манхатън.

Бързо го набрах.

— Има ли при вас някой Торпедо Фиакола за медицинско изследване?

— В момента не е тук. Изпратихме го в болницата за инжекциите му.

— Коя болница? Чуйте, ако се върне, задръжте го там, ако не съм успял да се срещна с него.

— Болница „Белвю“. Как да разбира дали сте се срещнали с него, сър?

— Ще накуцва, защото ще съм го ритнал, задето се бави!

— Разбрано, сър.

Обадих се в болницата „Белвю“.

— Има ли при вас някой си Торпедо Фиакола за поставяне на инжекции?

— Случаите за инжекции се изпращат в спешното отделение, сър.

— Не, не. Този случай е за застраховка. Изпратен е от д-р Финкелбаум. Моля ви, потърсете го. Въпросът е на живот и смърт.

— Винаги е въпрос на живот и смърт, сър.

— Този е различен. Сега е предимно на смърт. Намерете този човек!

Зачаках. Чувах как прехвърлят разговора от телефон на телефон. Най-накрая:

— Отделение за задържане с подсилена охрана, сър. Да, имаме един Торпедо Фиакола.

— О, небеса — казах аз. — Да не би да е полудял или нещо такова?

— Не, сър. Тогава трябваше да е в отделение за психиатрично задържане. В отделението за задържане с подсилена охрана настаняваме пациенти, които не могат да си платят сметките.

Значи в това била работата! Бях пропуснал да се отбия при тях и да им платя сметката и те са гепили човека, когато се е показал!

— Ще го извадя оттам за нула време — казах аз.

Облякох се бързешком. Грабнах всичките си пари, включително и допълнителните хиляда, които бях заработил предишната нощ. Напъхах по джобовете си и някои друга неща, които можеха да се окажат необходими. Взех екрана на Крек и хукнах навън. Стигнах до Седмо авеню и скочих в едно такси.

„Белвю“ е съвсем близо до Ийст Ривър: Първо авеню и може би 30-та улица. Трафикът през града беше бавен, бавен, бавен.

Наблюдавах екрана. Крек също се возеше в такси — старото такси, а Бум-Бум караше. Беше се преоблякла, съдейки по онази част от коленете, които виждах. В краката ѝ имаше много чанти и багаж. Една от тях беше продълговато брезентово чувалче, на което пишеше „Бум-Бум Римбомбо“. Всичко беше опаковано!

После, по уличните знаци, които тя виждаше, разбрах, че се движат на юг от Манхатън. Бях си помислил, че са тръгнали направо към Хеъритаун, който е на север.

— Китайският квартал ми изглежда малко странно място за офицер, който пуска условно — извика графиня Крек през отворената преграда. — Ти не си китаец, Бум-Бум.

— Просто държавните служби на Ню Йорк са близо до китайския квартал.

— А офицерът китаец ли е? Не говоря този език, нали разбираш.

— Той е чистокръвна маймуна — каза Бум-Бум през рамо. — Осакатява както затворниците, така и английския език — без значение. Само си губим времето, мис Джой. И милиони да му дадеш, няма да остави един кафезник на мира. Ако го помолите за облекчаване на условията ми под гаранция, е много вероятно да ме върне обратно в пандиза. Залагате живота ми на карта даже само с опита си да говорите с него!

— Остави ме аз да преценя — отвърна Крек. — СПРИ!

Бум-Бум се блъсна и отскочи от един камион, а след това и от един бордюр. Някакъв човек продаваше цветя на тротоара. Крек му даде петдоларова банкнота и грабна китка карамфили. Събориха един знак за ремонт на пътя и отпрашиха на юг.

— Мис Джой, мисля, че нямате ясна представа. Онази маймуна не само ще запрати цветята в лицето ви, ами и сигурно ще ме обвини в подкуп и корупция.

Моят таксиметърджия спокойно натискаше газта сред воя на градския трафик.

— Добре е, че си имате портативно телевизорче, мистър — каза той през рамо. — Ще ни отнеме известно време да стигнем. Но коя е тази програма? Сутрешно повторение на някой стар филм с Хъмфри Богарт и Лорън Бъкол? Е, при тая скорост ще имате време да си го догледате.

Обхвана ме ярост. Да си помислиш, че Бум-Бум звучи като Богарт! А пък тя повече приличаше на Сюзън Хейуърд в някоя от най-гадните ѝ роли! О, както и да е, скоро ще бъде мъртва.

— Прилича на сцена с преследване — каза таксиметърджията ми. — Без съмнение добре са трошали колите.

И в този момент трябваше да се съглася с него. Бум-Бум отваряше с калниците път през уличните ленти, докато минаваха през Китайския квартал. Старото такси можеше да понесе даже шофирането на Бум-Бум.

С изскърцване на спирачките те спряха пред Нюйоркските държавни служби.

— Ако каже, че ще ме върне обратно в пандиза — обади се Бум-Бум, — свирнете през онзи прозорец, за да мога да излетя веднага.

— Спокойно — каза Крек. — Ти чакай в колата.

— Няма да изключвам двигателя — отвърна Бум-Бум, — за да можем да избягаме бързо. Още веднъж, мис Джой. Моля ви, не го правете.

— Знам го тоя филм — каза моят шофьор. — Дето Бъкол умира накрая.

— Точно така — отвърнах.

Графиня Крек стъпи на улицата. Взе цветята в сгънатата си ръка. Когато беше вече на тротоара, отвори портмонето си и пусна нещо в устата си. Премигнах. На наркотици ли беше?

Остана така за малко, гледайки разсеяно към някакъв парк. Каква идеална мишена представляваше само. На съвсем открито място, даже и не помръдваше. Изръмжах заради пропуснатата възможност. Един снайпер в някоя минаваща кола и една мъртва графиня Крек. Трябваше веднага да платя гаранцията на Фиакولا и да го пусна в действие!

Тя измъкна нещо от чантичката си — малко мускалче с пулверизатор — и напръска цветята. Това беше идиотщина. Да

парфюмира карамфили! Те нямат почти никаква миризма. Даже не ме карат да кихам. Боже, дали щяха да я разкрият бързо?

Тя погледна към голямото табло с указания. Там пишеше:

ИЗПРАВИТЕЛНА СЛУЖБА „ОСИНИНГ“ СВРЪЗКА

Графинята тръгна към указания етаж. Мина през някаква зала и спря пред врата, на която пишеше:

ОФИЦЕР УСЛОВНО ОСВОБОЖДАВАНЕ

Тя оправи сакото си, взе цветята в ръка и влезе с лека походка.

Някакъв абсолютен звяр седеше зад бюрото, вероятно бивш тъмничар в затвора, пенсиониран в Синг-Синг, а сега на хубава служба, където можеше да съсипе всекиго. Той вдигна поглед. Втренчи се.

— Имате един затворник, пуснат условно — каза графиня Крек, — на име Бум-Бум Римбомбо.

— Онова „бибипеле“ — каза офицерът. — Не казвайте, че ми носите добрата новина, че „бибипецът“ е мъртъв. Това би оправило настроението ми за целия ден.

— Аз съм негова леля — каза графиня Крек с тананикащ глас. — Виждам как от ден на ден племенникът ми рухва. Уви, станал е зъл звяр, окован във вертепите на нюйоркския порок и копнеещ със сълзи на очи и волни въздишки за широките поля и дивите цветя на естествената си родна среда. Помиришете цветята, които така му липсват.

Тя бутна цветята право в лицето на офицера! Той отвори уста, за да изръмжи. Това очевидно го накара да поеме въздух.

Внезапно той се облегна назад.

Тя продължи:

— Не мислите ли, че е добре да премахнете всички ограничения на действията му?

— Да — каза офицерът.

— И да направите така, че да не е необходимо да се отчита никога вече?

— Да — каза офицерът.

— И да му дадете медицинско свидетелство за целия период на пускане, че не е заразноболен?

— Да.

— И разполагате с необходимите за това формуляри?

— Да.

— И мислите, че е чудесна идея да вземете онзи химикал и да попълните формулярите?

— Да.

— И сте съгласен да започнете веднага?

— Да — каза офицерът. Грабна няколко кочана с формуляри и започна бързо да пише.

Когато свърши, графиня Крек попита:

— А сега мислите, че трябва да ми дадете няколко подписани копия, нали?

— Да — каза той.

Тя се протегна и взе листата, на които пишеше „Копие за затворника“.

— Хареса ви разговорът, нали? — попита графинята.

— Да.

— И направихте всичко това по ваше лично усмотрение?

— Да.

— Приятен ден — каза графиня Крек и си тръгна.

Хвърли цветята в едно кошче за смет на улицата и влезе в таксито. Подаде на Бум-Бум копията.

Той ги погледна с ококорени очи. Прелисти ги отново набързо.

— Исусе! — възкликна.

— Тръгвай, Бум-Бум — каза графиня Крек. — Имаме да спираме на още едно място.

Бум-Бум свърна по улица „Лафайет“ и тръгна на север. Изведнъж той експлодира:

— СВОБОДЕН СЪМ!

Внезапно беше започнал да кара с голяма скорост.

— Исусе Христе, мис Джой, признавам, че вероятно сте най-красивата жена в Америка, но кой, по дяволите, би се досетил, че оная „бибипана“ маймуна ще си падне по една ДАМА!

Тя не го слушаше. Гледаше в чантичката си. Държеше разкъсаната лента от една опаковка на „Очи и уши от Волтар“. На нея пишеше: „Парфюм, който принуждава човека да казва «да» на всичко. Необходимо е предварително напръскване“.

— По дяволите — измърмори тя. — Имам само още едно от тези. По-добре да го запазя за някой друг път.

О, тя беше опасна, така си беше!

— Пристигнахме — каза моят таксиметров шофьор. — Двайсет и един долара дотук. Стигнахте ли вече до онова място, където убиват Лорън Бъкол?

— Не още — отвърнах мрачно.

— Това е най-добрата сцена — каза той и потегли.

Бях напълно съгласен!

ГЛАВА ОСМА

Със сигурност не исках да ме виждат в компанията на наемен убиец. Хората помнят такива неща.

Като знаех, че съм притиснат от времето, влетях в болницата и намерих счетоводния отдел.

Със смъкната надолу шапка, така че да закрива по-голямата част от лицето ми, казах на чиновничката:

— Аз съм адвокатът Грауч от „Грауч и Грауч“. Дошъл съм да платя сметката на Торпедо Фиакولا и да го измъкна оттук.

Тя намери сметката:

— Пет хиляди и сто долара, моля.

— Почакайте — казах. — Вчера беше четири хиляди и деветстотин.

— Допълнението е за стаята, докато го държахме тук, и за инжекциите му.

Какво можех да направя? Нищо. Платих сумата и казах:

— Когато го пуснете, му кажете, че трябва да се обади на д-р Финкелбаум.

Тя си записа, а аз хукнах навън. Трябваше да стигна до офиса на лондонските „Бойдс“ във финансовия район, за да направя застраховката му на наемен убиец. Наоколо обаче не се виждаха таксите, а метрото не ми вършеше работа. Притичах до Второ авеню и се качих на автобус за центъра, номер 15.

Нюйоркските автобуси залитат насам-натам, блъскат се и отскачат от бордюрите и вдигат страхотен шум. Но никъде не стигат бързо.

Хрумна ми, че е добре да проверя какво прави графинята. Ако бях достатъчно бърз, можех да уредя смъртта ѝ преди края на деня. Закрепих екрана на коляното си и загледах.

Да го „бибипам“ тоя Бум-Бум! С тази голяма скорост я беше откарал почти до офисите на Школата за запасни офицери в Университета „Емпайър“! Спряха пред портала. Графиня Крек пхна кочан листа и писалка през прозорчето на шофьора:

— Сега, Бум-Бум, напиши молба в подходяща форма за отсъствие от учебни часове и военно-строева подготовка за две седмици. — И го загледа, докато той пишеше с печатни букви и голямо усърдие.

В долния край беше начертал една линия и беше оставил място. Посочи го:

— Това е за подписа на полковник Танк от американската армия. Той трябва да го парафира, иначе не върши работа, а освен това трябва да бъде въведено в архивите. Но Танк няма да го подпише, мис Джой.

— Що за човек е този полковник Танк? — попита графинята.

— От редовната войска — каза Бум-Бум. — Постът му тук е да ръководи Корпуса за обучение на запасните офицери към университета. Той е военен тиранин, твърд като камък. Маниак на тема дисциплина. Много точен. Никога не върши и най-малката нередност. Мисли, че обучаващите се офицери са просто детски играчки и не заслужават дори и презрение. Понеже е второкурсник, Уистър има лейтенантска степен в ШЗО, но това не е като в редовната войска и даже не сме полагали клетва, слава богу. Но когато се дипломираме и Уистър се закълне, той ще стане армейски офицер. Но се кълна в Пийт, мис Джой, че полковникът мисли, че не ставаме даже за „бибипани“ редници в редовната войска — с извинение, мадам. Той никога няма да склони за тази молба, по-скоро ще насрочи наказателен час по военно-строева подготовка. Не ви съветвам да му давате това. Може да развалите цялата работа.

Две пълни чернокожи жени на седалката зад мен надничаха заинтригувани към екрана през рамото ми. Едната изкоментира:

— Не знаех, че въртят старите филми на София Лорен в сутрешните предавания, а се обзалагам, че този е Марчело Мастрояни.

— Не-е — каза другата, — това е Хъмфри Богарт бе, жена, ясно е като бял ден. Но не знаех, че е играл със София Лорен, а съм сигурна, че това беше нейният глас.

— Гледай — каза първата, — не виждаш лицето ѝ, а само онова, към което тя гледа. Веднага разпознавам филмите на Хичкок, само дето този е цветен. Хичкок някога режисирал ли е филм със София Лорен?

Не им обръщах внимание. Измет.

— Слушай, Бум-Бум, това може да се окаже малко рисковано — каза графиня Крек. — Паркирай ей там и бъди готов за бързо офейкване.

Бум-Бум каза стреснато:

— Внимавайте!

— Разбира се. Това може да стане опасно.

Бум-Бум изпъшка.

— Не, т'ва не е София Лорен — каза едната от чернокожите. — Това са Лорън Бъкол и Богарт. Веднага разпознах гласа й.

— Права си — каза другата. — Малко пообърках имената. Знам го тоя филм. Дето убиват Бъкол, но не знаех, че е цветен.

— Тъхъ, Хичкок му е режисьор наистина. Вижда се само онова, към което тя гледа. Филм на ужасите.

Графиня Крек извади един плик от чантичката си. Написа на него „Лейтенант Уистър, Школа за запасни офицери“. Сложи вътре молбата за отпуск. После извади малко стъклено мехурче и го пъкна вътре. Запечатана плика. Действието й ме озадачи. Какво правеше тая проклета жена? Бомба в писмо? Полковника ли щеше да убива?

— Няма ли да промените решението си? — примоли се Бум-Бум.

— Не гаси двигателя — каза графиня Крек. — Пригответи се да накараш тия гуми да изсвирят, ако нещо се провали.

Тя излезе от таксито и като се погледна в прозореца като в огледало, пооправи косата и подръпна сакото си. Влезе през входа.

Видя огромен надпис:

ПОЛКОВИ ТАНЦИ, 28 МАРТ

Пълна униформа

Доведете своите момичета,
момичета, момичета.

— Хъм — каза графиня Крек. — Значи това е животът на лейтенант Уистър в ШЗО.

Зад бюрото в приемната седеше един сержант. Когато тя влезе, той стана, премигна и сякаш всеки момент щеше да й предложи да седне.

Тя не му обърна никакво внимание. Понесе се покрай него и се насочи към вратата с надпис „Полковник Марк К. Танк, Армия на САЩ“. Тя я отвори и нахълта.

Полковник Танк седеше на бюрото си, заобиколен от знамена и снаряди. Беше самото олицетворение на идеалния офицер — куртка, риза, вратовръзка, еполети на раменете и ленти от спечелени военни походи, които обясняваха киселото му и недоволено лице.

Графиня Крек държеше плика в ръка. Палецът и показалецът ѝ спускаха стъкленото мехурче в него и се образува малка цепнатина.

Тя подаде плика на полковника, а той, както се беше вторачил, нямаше и да го докосне въобще, ако тя не беше направила онова магическо принуждаващо потрепване на ръката, което кара хората да вземат каквото им даваш.

Като отклони за миг изпепеляващия си поглед от лицето ѝ, полковникът прочете написаното върху плика.

— Уистър? — изръмжа той. — Имам ли човек на име Уистър? — И започна да го отваря.

— О, имате със сигурност — каза графиня Крек с тананикащо гласче. — И аз имам честта да съм негова сестра. Той днес не може да дойде лично. Бедната му, скъпа баба лежи на смъртно легло в Слийпи Холоу, готова да му остави един милион долара, ако се изплъзне на вълка и излезе от гората навреме с кошница за обяд в ръка.

Полковникът се вторачи в нея, а след това започна да чете молбата. Странен израз на удоволствие започна да пропълзвява върху лицето му.

Графиня Крек продължи:

— О, аз съм сигурна, че ще извините отсъствието му от учебните часове и военно-строевата подготовка за две седмици. Защото, ако не го направите, ами аз просто ще откажа да танцувам с вас на полковия бал на 28-ми март.

Лицето на полковника беше започнало да почервенява. Той погледна графинята с гладни очи. Каза:

— О, Боже, не можем да допуснем това! — и набързо разписа молбата за отпуск.

Тя протегна ръка и хвана хартията, за да я издърпа.

Пръстите на полковника се сключиха страстно около китката ѝ. Той каза с глас, зареден с емоция:

— Ела с мен в стаята ми, гълъбче!

С майсторско извъртане на ръката си тя се освободи от хватката на лапата му. Успя да измъкне и молбата за отпуск.

Полковникът се метна през бюрото към нея задъхан и с олигавено лице.

Графиня Крек се втурна навън от стаята. Полковникът я преследваше.

Тя хвърли подписаната заповед на сержанта и когато той я улови, му извика:

— Вкарай го в архивите!

Тя побягна и от стаята за наряда.

Полковникът беше по петите ѝ.

Тя погледна назад. Внезапно сержантът се беше присъединил към преследването с възбудени и задъхани викове.

Графинята стигна до таксито.

Погледна назад. Двамата армейци бързо намаляваха разстоянието с протегнати за сграбчване ръце и плачещи викове на разгорещени зверове.

Графиня Крек скочи в таксито, когато беше на няколко инча от залавянето.

Двигателят изръмжа!

Гумите изсвириха!

Тя затвори вратата и погледна назад.

Бум-Бум настъпи по-здраво педала.

Преследвачите се изгубиха в облака от изгорели газове зад тях.

— ИСУСЕ! — каза Бум-Бум, като бързо закриволичи, за да избяга от района. — Какво беше всичко ТОВА?

— Тя успя! — каза една от чернокожите.

— Да-а и то под носа на Армията — каза другата.

— Видя ли го оня, подмазвач полковника? — попита първата. — Страхотен актьор, Чарли Хестън.

— „Бибипка“ му! — изтърси другата. — За т'ва не трябваше никакво актьорско майсторство. Особено като си дадеш сметка, че преследваше Лорън Бъкол!

Графиня Крек каза:

— Ти и Джетеро си получихте двуседмичния отпуск.

— А какви са последствията? — попита Бум-Бум.

— Няма последствия — отвърна графинята спокойно.

— Мис Джой, — каза Бум-Бум строго, докато караше, — редовната войска тук всеки ден е обградена от красиви колежанки. Полковник Танк и оня сержант обаче изглеждаха така, сякаш искат да ви глътнат цялата. Знаем какво означава това при приятелчетата от армията: не е толкова сериозно, колкото при моряците, но тия двата май искаха да свършат някаква работа!

Графиня Крек беше извадила от чантичката си разкъсана опаковка, на която пишеше:

ОЧИ И УШИ ОТ ВОЛТАР

Артикул 452: Капсула с парфюм за емоционално стимулиране. Счупете при допир с хартия или тъкан и се пазете настрана. Причинява такава страст у човека, че той може да бъде арестуван за неприлични предложения.

Тя измърмори:

— Трябва да предупреждават, че това нещо е СИЛНО!?

Бум-Бум каза:

— Мис Джой, Джет би ме убил, ако ви се случи нещо. Зная, че сте красива и мога да разбера това, което се случи, но до известна степен. Вие НАПРАВИХТЕ ли нещо?

— Аз ли, Бум-Бум?

— Мис Джой, току-що обобщих информацията и прецених опасностите на замислената акция. Мисля, че е по-добре да ви отведе у дома.

— Бум-Бум — каза тя категорично, — карай към Хеъритаун, Ню Йорк.

Бум-Бум свърна на север. Той си мърмореше:

— Сега и АЗ СЕ ДЪРЖА като „бибипан“ глупак! Ужасно е онова, което може да направи една красива жена!

Едната от чернокожите жени зад мен каза:

— Аз слизам тук. Искам да хвана останалата част от филма вкъщи. Обичам оная част, в която я убиват.

Усмигнах се мрачно на себе си. Казах си:

— И на мен ще ми хареса!

И продължих към центъра на града, за да уредя последните подробности.

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

В американския офис на лондонските „Бойдс“ на Уолстрийт представителят седеше в редингот с пърхот по раменете. Изрече:

— Но ти казвам, стари приятелю, че това е специална тарифа.

— Петдневен минимум при хиляда долара на ден за една келява полица от 25 000 долара не е специална тарифа — изръмжах аз.

Той размаха цигарето си някак безгрижно:

— Наемните убийци са си наемни убийци. И трябва да отбележа, че статистиката на застрахователните дружества показва, че те самите биват убивани. НЕ е като онова, което можеш да наречеш професия без рискове. Пушките ритат, съпрузите ги подлагат на репресивни мерки, а — и той ме фиксира с малките си лъскави очички — са известни и случаи, в които и наследниците по завещание са поубивали, а?

Поклатих глава.

Той опита друг подход:

— Не казвам, че твоят човек е неопитен. Според досието му тук, когато е работил за „Суиндъл и Крауч“, е изпълнил задълженията си по договора съвсем задоволително. Проблемът е, че тук пише за някаква негова порочна наклонност. Нека да я наречем личностна чудноватост. Но ето какво ще направим. Бизнесът днес нещо не върви. Дай пет хиляди долара за пет дни, а аз ще напиша полица за седем дни. Това е най-доброто, което можем да направим, стари приятелю.

Трябваше да приема. Това беше единственият начин, с който разполагах, за да убия Крек.

Написаха полицата с много завъртулки и направиха майка му наследница по завещание. Платих им от трудно заработените си спестявания и си тръгнах.

На път за д-р Финкелбаум спрях да обядвам в едно от ония местенца, където за маса служи страничната облегалка на стола. Извадих от джоба си лист и плик от саморазрушаваща се хартия на Апарата. Когато напишеш нещо върху нея, напръскаш я леко и я сгънеш, десет часа след като е била разгъната, тя се изпарява. Не остава никаква следа.

Като си преправих почерка, написах:

„Ще намериш 850 долара вътре. Полицата ти е прикрепена към плика, така че можеш да я дадеш на майка си. Намери си пушка. Намери си кола. Стигни до Хеъритаун, Ню Йорк. Те са в оранжево такси, стар модел, не може да бъде сгрешено. Телефонирай ми на номера на края на листа, веднага щом имаш нещо за докладване.“

Добавих номера на мис Пинч.

Напръсках хартията. Извадих една петстотиндоларова банкнота, три стодоларови и една петдесетачка и ги завих в бележката: не исках да се изгубят, защото като изключим трийсетте долара, бяха единствените, които имах. Сложих ги в плика и го залепих.

Допих набързо горчивото си кафе и хукнах към д-р Финкелбаум.

При пристигането си надникнах вътре и, разбира се, там седеше Торпедо.

Влязох в приемната с добре изиграна незабележимост. Взех от масата едно списание отпреди две години. Седнах. Незабелязано пъгнах плика и полицата в списанието, докато се правех, че чета. След това съвсем неангажирано станах, поставих списанието на стола до Торпедо и си тръгнах. Много изпипано. Точно като по упътване.

Свих зад един ъгъл и фиксирах погледа си върху отразяващата витрина на един магазин от другата страна на улицата. Видях Торпедо да излиза, четейки писмото.

Великолепно! Графиня Крек скоро щеше да бъде мъртва!

Хукнах бързо към един подлез на път за в къщи с гордото съзнание за организаторските си способности.

Веднага щом се прибрах, се втурнах в задната стая и включих екрана.

Очаквах, че до това време вече ще са стигнали в Хеъритаун, защото е на по-малко от двайсет мили на север от Университета „Емпайър“, направо покрай Хъдзън и точно на улицата или шосето на име Бродуей.

Бях направил малка грешка в изчисленията. Още не бяха стигнали в града. Вероятно бяха направили малка пауза, за да похапнат

някъде за обяд. Графинята гледаше потоците въздушен трафик в двете посоки над Хъдсън на около миля на запад от техния път.

Тя каза:

— Това такси наистина друсва, когато го използваш като приземна кола, Бум-Бум. Защо не го вдигнеш от тоя бабунест каруцарски път и не го накараш да лети?

— Боже мой, мис Джой — отвърна той през рамо, докато подскачаше по пътя, — то не може да направи това.

— Да не е счупено или нещо такова? Виждам как други превозни средства летят нагоре-надолу ей там над реката.

— Това са хеликоптери, мис Джой. А това тук е такси: не е предназначено да се отлепя от земята.

— От полицията ли се страхуваш?

— Да, МАДАМ!

— Ужасена съм, Бум-Бум, от това колко свръхрегулирана е тази планета. Това обаче май не намалява нивото на престъпността. Слушай, Бум-Бум, мога да го уредя с което и да е ченге, ако ни спре. Омръзна ми да подскачам. Вдигни го във въздуха.

Бум-Бум каза безпомощно:

— Свидетелството ми за управление на хеликоптер не е актуализирано.

— Това вече е нещо — каза графиня Крек. — Трябваше да ми кажеш и аз щях да накарам офицера да го поднови. Бум-Бум, тук и сега трябва да разбереш, че можеш да ми имаш доверие.

— Да, мадам — отвърна Бум-Бум изтерзано.

Тя гледаше пътя с очакване. После очевидно разбра, че старото такси не излита от пътя, както би направил всеки обикновен аеробус. Тя каза:

— Хайде де, вдигай го във въздуха!

— Мадам — каза Бум-Бум с въздишка на облекчение, — пристигнахме. Ето ги табелите на Хеъритаун.

— Добре — каза графиня Крек. — Но когато си тръгваме, направи така, че на връщане пътуването да не е толкова убийствено. Там има един магазин. Спри, за да вляза.

— Няма да изключвам двигателя.

— О, това не е опасно. Само ще помоля да ми укажат посоката към къщата на мис Агнес.

Той спря и тя излезе. Там имаше надпис:

БЕЗЦЕННИ АНТИКИ РЪЧНИ ИЗРАБОТКИ
ПРОВИНЦИЯ СЛИЙПИ ХОЛОУ
ТУК Е НОЩУВАЛ УОШИНГТЪН ЪРВИН
ДНЕС РАЗПРОДАЖБА НА КОННИЦИ БЕЗ ГЛАВА

— И таз добра! — каза графиня Крек. — Това е мястото, където трябва да съм се родила според паспорта си.

Както си седеше зад волана, Бум-Бум премигна.

— В паспорта ви не пише ли истината?

— Правителствените документи никога не казват истината. Почакай ме ей там, няма да се бавя.

Тя влезе в магазина. Един много стар вретеновиден човек пробиваше дупки от червеи в един стол. Той вдигна поглед.

— Май съм от тоя край — каза графиня Крек, — но малко се позагубих. Бихте ли могли да ми посочите пътя към къщата на мис Агнес?

Той се вторачи в нея. Очите му станаха кръгли. После се извърна настрана и се изплю. Излезе през задната врата и повече не се върна.

Графинята отиде обратно в колата.

— Карай нататък.

Бум-Бум зави наляво по Мейн стрийт. Графиня Крек очевидно не виждаше нищо, което да я привлече. Минаха около три четвърти миля и Бум-Бум зави надясно по нещо, наречено Бийкман Авеню. Някакъв знак указваше посоката към Северен Хеъритаун. Когато го приближиха, тя забеляза сграда, на която пишеше:

ИЗРАБОТКА НА ТАБЕЛИ
НОМЕРА НА ДОМОВЕ

Накара Бум-Бум да спре.

— Тук трябва да знаят — каза графинята и влезе в магазина.

Зад щанда стоеше жена на средна възраст. Вдигна поглед с типичната усмивка, предназначена за клиенти.

— Загубих се — каза графиня Крек. — Можете ли да ми покажете пътя към къщата на мис Агнес, моля?

Мигновена кисела гримаса замени гостоприемната. Жената се вгледа внимателно в графинята. После поклати глава.

— Скъпа моя — каза, — какво, по дяволите, може да иска красиво момиче като теб от една „бибипана“ психоаналитичка?

— Психоаналитичка? — възкликна графиня Крек.

— И особено от ТАЗИ „бибипана“ психоаналитичка! Сладурче, ако някой ти я е препоръчал, просто забрави за нея и се върни откъдето си дошла. Няма граници за онова, което „бибипаните“ лекари ще направят, за да спечелят мангизи, включително и да изпратят някого при ОНАЗИ „бибипка“.

— Значи я познавате. Можете ли да ми дадете адреса ѝ, моля?

— И дума да не става — каза жената и излезе през задната врата, като я затръшна.

Графиня Крек се върна в таксито.

— Джетеро каза, че местните оказват съпротива на десантите. Карай нататък, карай, Бум-Бум. Все пак ще намерим мис Агнес.

Движеха се през Северен Хеъритаун. На една табела пишеше:

УЛИЦА СЛИЙПИ ХОЛОУ

— Според паспорта ми — каза графинята — съм родена някъде на тази улица. Всички американски деца ли се губят?

— Мис Джой — отвърна Бум-Бум, — понеже сме въввлечени във всичко това и вероятно поизтощени, ей там има сервизна служба на „Октопус“. Ако сме по дирите на нещо, свързано с Роксентър, помнете, че той притежава „Октопус“.

— Виж — каза графинята. — Табела за „Покантикъл Хилс“. Значи сме на около две мили от двореца. Може би трябва да отидем направо там.

— НЕ, мадам. Тъй като щяхме да се срещаме с офицера по отпуските, не взех със себе си нищо за въоръжена борба. Ще спрем на сервизната станция.

Той спря на почетно разстояние от площадките. Слезе и хвърли кепето си на седалката. Тръгна към офиса. Графиня Крек го последва.

Мъжът вътре беше с вид на твърд и упорит, оплескан в смазка управител на сервизна станция. Вдигна поглед от сметките си.

— Идваме от цивилизовано място — каза Бум-Бум. — Търсим мис Агнес. Та къде е тя?

— О, имате предвид д-р Морлей — каза мъжът. — Трябва да сте хората, които идват да оправят проблема със сухопътната яхта. Време беше! Тя искаше да я паркира тук, но аз много се изплаших, че ще ѝ се случи нещо. Тъкмо вчера ми казваше, че въобще не ѝ се вярва да дойдете, така че ви съветвам да бъдете тактични. Трябва да внимавате с нея заради НЕГО. Сега да ви предупредя: не ставайте нагли с нея както вие, градските хора, умеете да бъдете. Тя има власт в този район и може да ви задържи по психиатричните закони само с едно щракване на пръсти. Не ми се ще да се разстройва и да крещи тук, като ме обвинява, че съм ви изпратил, а вие се държите неучтиво. Ясно ли е?

— Ще демонстрираме голямо уважение — каза Бум-Бум, който се опипваше нервно под мишницата, където очевидно нямаше оръжие.

— „Бибипски“ ще се радвам да се уреди цялата работа, така че елате навън, за да ви покажа как да стигнете дотам.

Като стоеше на площадката, сочейки и очертавайки с ръка, мъжът им каза как точно да стигнат до имението Морлей, както той го наричаше.

Върна се в офиса си, мърморейки:

— Добре, едно „бибипащо“ главоболие ми се махна от главата.

Те заминаха.

Местността беше идеална за снайперистка стрелба: за открити и безпрепятствени изстрели. Бум-Бум не беше въоръжен. Бях сигурен, че Торпедо скоро ще се появи на мястото за действие.

И това щеше да бъде краят на проклетата графиня Крек!

ГЛАВА ВТОРА

Те минаха по някакъв криволичещ път, а после и по улици, затворени между плетове и железни стени, нещо като лабиринт от зеленина и ограничителни стоманени шипове. Между две сиви каменни колони имаше портал, а на едната от тях пишеше:

Д.ф.н., д.м.н. АГНЕС П. МОРЛЕЙ
РАЗКАРАЙТЕ СЕ!

През портала обаче не можеше да се мине.

Вътрешният път беше изцяло блокиран от най-гигантската къща на колела, която някога съм виждал.

— О-о-о-о-о-о-о-о! — възкликна графиня Крек. — Какво е това?

Бум-Бум включи на задна и паркира таксито до бордюра на доста голямо разстояние от портата, така че не се виждаше от нея. Той слезе.

Графиня Крек взе пазарската си чанта и също излезе. Върнаха се до портата покрай стената с шипове.

Графинята спря и се взря в огромното превозно средство.

— Бум-Бум, не знаех, че на тази планета има такива неща.

— О, да, мадам — каза той авторитетно, — това, което виждате, наистина е доста впечатляващо. За начало просто вземат купето на един от автобусите на компанията „Грейхаунд“ със специални размери, от онзи вид, който има панорамна платформа за пътешествия на запад. Един такъв автобус има по цялата си дължина под пода багажно отделение, високо около три фута. Те просто го махат и това им осигурява още много място. После разширяват горния панорамен етаж и се получава двуетажен автобус. След това пускат занаятчиите да се развихрят и те правят салони, трапезарии, церемониални зали и Бог знае още какво. Но този тук, както виждам, има и втора шофьорска кабина на покрива като на спортен риболовен кораб. Майк Мутационе ми разказа всичко за тях, в случай че трябва да взривя някой. Само мултимилionерите биха могли да си позволят нещо такова, щото

мисля, че струват над триста бона. А тоя, като го гледам, е близо един милион!

Графиня Крек обикаляше около предната му част. Намери регистрационна табелка, на която пишеше:

СУХОПЪТНА ЯХТА
СУПЕР-ДЕЛУКС
Компания за поръчка на автобуси „Костли“
ДЕТРОЙТ

После мина по цялата му дължина, като се вглеждаше в противослънчевите затъмнени стъкла и пробваше разните външни вратички. Всичко беше в бяло и хром.

— Бум-Бум, — каза тя, — тази прилича на панаирджийските приземни каравани, които използвахме, когато бях малка. Пропътувала съм цялата Атланта в една такава.

— Не знаех, че сте работили към южняшки цирк.

— Бум-Бум, можеш ли да караш такава нещца?

— А, чакайте сега, мис Джой. Точно тук, на документите за условно пускане, пише, че ако ме хванат да крада кола, веднага се връщам обратно в „Осининг“, който е само на няколко мили на север оттук. А си и мисля, че вече имаме достатъчно неприятности. Ей го идва икономът или някакъв там друг.

С много типична външност на иконом, мъжът се приближаваше по алеята от разпрострялата се къща. Каза с доста суров тон:

— Управителят на сервизната станция ни телефонира, че идвате. Ако ме придружите, ще информирам д-р Морлей за пристигането ви.

— Бум-Бум, — каза графиня Крек, — ти остани тук отвън. — Тя пушна една таблетка в устата си. Вдигна пазарската си чанта и последва икономом.

Минаха през голяма метална входна врата и влязоха в обширен салон. Целият беше от вулканична скала и декориран с експозиции на дърварски брадви, бойни брадви и брадви на вождове. Икономът й даде знак да почака и минаха през някаква друга врата в края на салона.

Графиня Крек извади от чантичката си една съвършено празна картичка. Взе някакво мускалче и я напръска с невидима течност. После я постави обратно в чантичката си.

Икономът влезе през задната врата и застана до нея. Сякаш призовавайки някого на кралска аудиенция, обяви:

— Доктор Морлей ви очаква.

Графиня Крек мина покрай него и влезе в тъмната стая. Изглеждаше като нещо средно между стая за консултации и работен кабинет с атмосфера, потискаща от една страна с черните лъчове на тавана, и смъртоносна от друга, заради огромното количество апаратура за електрошокове наоколо.

Там стоеше една жена. Беше облечена като лекар от Харли Стрийт — черно сако, панталон и жилетка. Изглеждаше в средата на четиридесетте. Посивялата ѝ коса беше силно опъната и хваната отзад. Очилата ѝ имаха верижка от черна коприна. Тя ги сложи пред очите си и погледна графиня Крек с голямо отвращение.

Започна без каквото и да било встъпление.

— Ето ви и вас най-сетне! Преди това отлагате, отлагате, отлагате доставката! И през цялото време ми се казва, че пристига великолепият ми, специално построен подарък! Трябваше да бъде изненада, изненада, каквато не можех да си представя! И какво пристига в крайна сметка? Това ужасно чудовище под формата на сухопътна яхта! Открит нагъл намек да си обирам парцалите! Кой иска да се маха? Не и аз! Едно долно мерси за цял живот безрезервна служба! И какво става след това? Звъня и звъня и звъня! Казвам ли ви казвам да я махнете оттук и вместо това да ми дадете парите. Но всичко, което получавам, е тъпото извинение, че е специално построена, че е проектирана специално за мен и че даже има малка стая с облицовани стени като в психиатрия!

Тя пристъпи гордо напред. Изражението ѝ беше смъртоносно.

— Шофьорът ви я зарязва там, където е сега! Блокира алеята! Никой не може да влезе или излезе, защото няма да разреши на никого да я докосне, докато не ми дадете парите и не я разкарате! Така че ми дайте парите — и тя протегна лапоподобната си ръка.

Графиня Крек хвърли поглед зад гърба си, за да се увери, че вратите са затворени. Бръкна в чантичката си и измъкна празната картичка. Подаде я на д-р Морлей.

Жената я доближи до лицето си.

Графиня Крек каза:

— На картичката няма нищо, нали?

— Не.

— Значи нямате нищо против да поставя този шлем на главата ви, нали?

— Не.

Графиня Крек измъкна един хипношлем от пазарската си чанта, с плавно движение го нахлузи на главата на Агнес Морлей и го включи.

Поведе жената към кушетката за консултации и я разположи удобно на нея. Включи микрофона.

— Сън, сън, хубав сън. Чувате ли ме?

— Не.

Графиня Крек взе картичката от ръката ѝ, занесе я до един пепелник и щракна клечка кибрит. Върна се и размаха като ветрило ръката си под визьора на шлема.

— Чувате ли ме?

— Да — отвърна д-р Морлей.

Едва в този момент си спомних парфюма от „Очи и уши на Волтар“, който графиня Крек беше взела от склада: той принуждаваше човек да отговаря с „не“ на всичко и беше предназначен да предпазва целомъдрието. Какво долно същество беше графиня Крек! А сега се осмеляваше да постави един заклет психолог и психиатър на собствената му кушетка! Каква низост!

Графиня Крек седна в консултантското кресло, постави микрофона удобно пред лицето си и каза:

— Изглеждате притеснена за нещо. Искате ли да ми разкажете за него?

— Недостатъчна отплата.

— Каква отплата трябва да има?

— Пари, пари, пари, пари!

— Какво сте направили, за да ги заслужите?

— Гьобелс е оставил на Роксентърови свещения завет да направят всички раси беззащитни срещу Хитлер. Германците може и да са загубили войната, но това не отмени силата на свещения завет. Като психиатър и психолог, със съзнанието за дълга си към Германия по отношение на тези жизненоважни въпроси, аз съм ги прокарвала с

преданост. Поколения наред Роксентърови са защитавали намаляването на населението по целия свят. Това е свещен семеен завет и аз съм го следвала. С всеки възможен трик, който мога да измисля, съм карала Делбърт Джон Роксентър да изпълнява фамилните си задължения. Като използвах контрола на Роксентър върху Световната федерация на душевната потайност и националните асоциации за душевна потайност, съм разпространявала надлъж и нашир доктрината на Психиатричния контрол на раждаемостта. А що се отнася лично до Делбърт Джон Роксентър, аз го накарах да основе фондациите, които с операции на жлезите и наркотици го направиха безсмъртен.

— Има ли нещо друго, заради което заслужавате отплата?

Тялото на кушетката направи малък гърч. Гласът беше приглушен, но издаваше омраза.

— Слушам глупостите му, от които ми се драйфа, за това как наблюдава хористките, когато ходят до тоалетна и как кара мис Пийс да му се показва, докато пишка, когато просто ми иде да го удуша.

Графиня Крек наведе микрофона към рамото си. Измърмори на волтариански:

— Хм. Там, където има толкова много омраза, трябва да е имало любов. Я по-добре да се захващам на работа. — Тя вдигна микрофона и каза на английски: — Има ли син?

Тялото на кушетката се сгърчи още по-силно.

— Това би било БЕДСТВО! Съществува десетмилиарден фонд към тръста, който би отишъл в ръцете на някой син. Това би разделило контрола на Делбърт Джон на части! **НЯМА НИКАКЪВ СИН! НИКОГА НЕ ТРЯБВА ДА ИМА СИН!** — После тя се поотпусна и изпод шлема се разнесе зловещ смях. — Вече не може да се появи син. Наркотиците, на които е той от дълги години, а и още нещо, което свърших, са го направили напълно импотентен! Мисля, че се справих много добре.

После тя отново изпадна в гърч. Изскърца със зъби:

— Долният, мръсен, изневеряващ „бибипец“!

Графиня Крек снижи микрофона.

— О, Боже — каза си тя, — тая омраза се препречва. — После каза на английски в микрофона: — Имало ли е момент, в който сте била влюбена в Делбърт Джон Роксентър?

Тялото на кушетката моментално се взриви. После потръпна и се сгърчи. Изпод шлема дойде сподавена жлъч:

— Той трябваше да бъде убит. Трябваше да бъде убит!

— Мисля, че е по-добре да ми разкажете това — каза графиня Крек.

Жената застина.

— Кажете ми — настоя графиня Крек строго.

— Бяхме деца. Аз живеях съвсем близо, в съседното имение. Присъствах на всяко парти. И всеки път, когато видех Делбърт Джон, си мислех, че някой ден ще се омъжа за всичките красиви Роксентърови пари. За това живеях, за да се омъжа за него. Захванах се с психиатрия, само за да се омъжа за него. Въздържах се „бибипски“ от всички други момченца само за да се омъжа за него. Даже не се „бибипах“ в колежа, за да мога да се омъжа за него. — Стон. — И какво направи той? Когато се върнах, гордо размахвайки дипломата си на психиатър и напълно готова за плячката, мръсният бибипец беше затънал до гуша в наркотици, беше забегнал и се беше оженил за някаква „бибипана“ хористка! — На кушетката се разрази агонизиращо развихряне, сякаш жената бе промушена. — Бях ПРЕНЕБРЕГНАТА! Бях ЗАБРАВЕНА! — Овладея дишането си. — Къде беше мис Агнес, любимата му от детството? НИКЪДЕ! — Тя лежеше задъхваща се.

— И какво направихте? — насърчи я графиня Крек.

— Преглътнах бибипаната си гордост! Служих му като роб! Семейството никога не научи за брака или пък го държаха в тайна. Но не това беше проблемът. Когато той научи, че „бибипката“ е бременна, не беше на себе си. Не знаеше какво да прави. Ако бебето беше момче, щеше да наследи десет милиарда долара от тръстовете! Това щеше да разклати контрола му. Той дойде при мен. Беше скрил жената в една виличка в Кетскилс. Не му стискаше да я убие, страхливецът! И какво направих аз? Помогнах му, каквато съм глупачка. А неблагодарният „бибипец“ никога не започна да изплаща дълга си! След като го бях избавила от нея, той пак не се ожени за мен.

Графиня Крек попита:

— Какво направихте с жената?

— Изпратих я на родителите ѝ.

— Къде бяха те?

— В една ферма в окръг Хамдън, Вирджиния.

— Какво още направихте?

Приглушеният глас отвърна:

— С родителите беше лесно. Парите и една история, че никой не беше сигурен кой е бащата, свършиха работа. А и старомодните съседи ги накараха да си мълчат. И те, и момичето бяха изплашени. Трябваше да избират между парите и това да бъдат затрити и те взеха парите. Но аз използвах професионалните си връзки за лична изгода. Накарах местния лекар да изпълни дълга си.

— Как се казваше той?

— Тремор Грейвз, доктор на медицинските науки, един стар провинциален практикуващ лекар, който е можел да загуби разрешителното си много пъти преди това. Жената бе в твърде напреднала бременност, за да направи аборт. Аз обаче получих клетвата му да убие детето, а след това и майката при раждането, като обяви смъртта ѝ за резултат от „естествени причини“. Създадени от шок, разбира се.

— Какъв шок?

— От това, че родителите ѝ са загинали при автомобилна катастрофа, която ни струваше петнайсет хиляди.

— Къде се случи всичко това?

— Окръг Хамдън, Вирджиния.

— Кога?

— Преди осемнайсет години.

Внезапно разбрах гениалния план на Ломбар Хист. Някъде из всичките изследователски архивни материали за Земята, преровени и натрупани, благодарение на огромния му интерес, към великолепия факт, че човек като Делбърт Джон Роксентър без кралско потекло може да контролира една цяла планета — нещо, което заслужаваше ревностно подражание — шефът на Апарата беше надушил интригата. И той е знаел много добре, че като даде това име на Хелър, ще гарантира смъртта му. Разбрах защо беше използвал точно този окръг и определил точно тази възраст. Само едно прощушване на името от страна на Хелър щеше да доведе — и наистина беше довело. — Роксентъровите ангели на смъртта на рояци. Аха, точно тази беше причината да насъскат Медисън срещу Хелър! Хитрият, хитрият Ломбар!

ГЛАВА ТРЕТА

— Но Делбърт Джон Роксентър никога не ми благодари — каза Агнес Морлей изпод хипношлема. — Не направи нищо повече от това да си почеше носа. Така че го накарах да си плати. Една малка операция, която може да се направи. Малък срез с ножа. Когато загуби съзнание при едно падане от кон, казах, че е наранил „бибипите“ си и направих „бибипеца“ стерилен. Фондацията е просто още една психиатрична медицинска измама. Роксентърови винаги са били побъркани, но аз използвах всички психиатрични техники, за да съм сигурна, че е хронично. Осемнайсет години го изнудвам да върши всичко, което поискам, но все още не мога да сложа ръце на парите му. Така че още не съм си получила отплатата, но ще го направя, да. „Бибипецът“! Професорите ми по психиатрия и всичките ми колеги ме потупват по рамото и ми казват колко много съм направила за професията. Така си е, но Делбърт Джон все още ми дължи Роксентъровите пари! Никая отплата не е достатъчна за саможертвата и предаността на целия ми живот!

— Изслушах ви — каза графиня Крек. — Чуйте ме внимателно. Ще се почувствате възнаградена, когато направите предложението на някой добър млад мъж и мирясате. Разбрахте ли това?

— Ще бъда възнаградена, когато направя предложението на някой добър млад мъж и мирясам.

— Точно така. А сега, по въпроса за сухопътната яхта — когато се събудите, ще напишете писмо на ваша бланка, в което ще кажете, че сте я прехвърлили на агент с името Хевънли Джой Крекъл от Слийпи Холоу, Ню Йорк, да я кара наоколо и да я рекламира, за да се опита да я продаде вместо вас. Но ако след тримесечен период още не е продадена, споменатата Хевънли Джой Крекъл може да я купи за...

Тя снижи микрофона. Измърмори:

— Я да видим, един милион ще са много за стойността й... сега вече е на старо... петдесет хиляди на кредит би била добра цена на Манко. И тогава ще си получа обратно нашите имена. — Тя вдигна

микрофона и продължи: — ... Споменатата Хевънли Джой Крекъл може да я купи за петдесет хиляди на кредит. Разбрахте ли това?

— Да.

— А сега ще забравите всичко за шлема и за това, че сте ми разказвали. И когато напишете писмото, ще се събудите напълно с единствената мисъл, че сме дошли само за да вземем сухопътната яхта.

Тя изключи шлема, свали го и го сложи в пазарската си чанта. Доктор Агнес Морлей се вдигна от кушетката, отиде направо до бюрото си и взе малко хартия с нейните знаци отгоре. Крек я наблюдаваше. Психиатърката написа:

ДА ПОСЛУЖИ КЪДЕТО ТРЯБВА:

Сухопътната яхта, производство на Компанията за поръчка на автобуси „Костли“, е прехвърлена на моята агентка, Хевънли Джой Крекъл от Слийпи Холоу, Ню Йорк, за да я разкарва и рекламира с цел да я продаде от мое име. Но ако след три месеца яхтата не е продадена, тя може да я купи за сумата от петдесет хиляди долара на кредит. Каквото и да е, само да се отърва от „бибипаното“ нещо, защото никъде нямам намерение да ходя!

АГНЕС П. МОРЛЕЙ, д.ф.н., д.м.н.

Крек взе писмото, премигна срещу него няколко пъти и го сложи в чантичката си.

— Сега — каза мис Агнес, — разкарайте „бибипаното“ нещо от алеята ми за автомобили!

Графиня Крек излезе. Мина по алеята към чудовищното превозно средство. Бум-Бум чакаше нетърпеливо, почти извън портала.

Крек каза:

— Разтоварвай багажа ни, Бум-Бум. И паркирай таксито някъде. Вземаме сухопътната яхта.

Бум-Бум погледна напрегнато към къщата, а след това към Крек.

— Ей, не може да сте купили това. Струва един милион долара.

— Крада го, Бум-Бум. Оправяй багажа.

— О, Исусе — възкликна Бум-Бум. — А „Осининг“ е само на няколко мили нагоре по пътя.

— Побързай — каза графиня Крек.

Той се завъртя няколко пъти. После се спусна към таксито и на три тура струпа багажа пред огромното превозно средство, така че да не се вижда от къщата. Втурна се назад, скочи в таксито и го откара в храстите надолу по пътя. Хукна обратно, като гледаше напрегнато към къщата.

— Дайте ключовете, бързо — извика.

— Ключове — каза графиня Крек. — О, Боже, забравих да й кажа да ми даде ключовете. Бум-Бум, тичай в къщата и помоли д-р Морлей да ти даде всичките ключове.

— О, Исусе, — възкликна Бум-Бум. — Аз дори нямам оръжие!

— Върви — рече графиня Крек. Тя гледаше след него, а той се движеше с доста криволици. — По-добре да се уверя, че с него всичко е наред — промърмори тя.

Отиде до багажа и бръкна в един куфар. Извади телескоп, същия като онзи, който аз бях използвал, за да виждам през стените и да подслушвам разговорите. Тя го включи и под прикритието на сухопътната яхта го фокусира върху входната врата.

Икономът пусна Бум-Бум да влезе. Каза:

— У д-р Морлей са, сър. Оттук, моля.

Преведе Бум-Бум през салона, вкара го в кабинета, затвори вратата и се омете.

Мис Агнес седеше на бюрото си и зяпаше в пространството.

— Ключовете, инструкциите и всичко останало — каза Бум-Бум.

Жената го погледна. Изведнъж сякаш се възвърна към живота. Стана от бюрото си, мина през кабинета и заключи вратата!

Отиде до Бум-Бум и попита:

— Ти добър млад мъж ли си?

— Исусе, да, мадам. Ние наистина не възнамерявахме нищо лошо. Всичко е нещо като...

Доктор Морлей не обръщаше и най-малко внимание на онова, което той й говореше сега. Посегна и разкопча сакото му. Той се вторачи надолу към онова, което психиатърката правеше. Тя започна да откопчава токата на колана му.

— Исусе Христе! — Бум-Бум сграбчи внезапно свлеклите се панталони. Хукна към единия ъгъл. Доктор Морлей го следваше по петите. Като газела Бум-Бум прескочи един тапициран стол. Мис Агнес го последва в прескачането. Бум-Бум ловко прелетя над бюрото. Психиатърката също мина отгоре.

За лош късмет кракът на Бум-Бум влезе в едно кошче за отпадъци. Той залитна.

Мис Агнес скочи.

Бум-Бум беше запратен назад към кушетката. Приземи се върху нея с трясък!

Мис Агнес беше върху него и го приковаваше с коленете си. Тя разкъсваше дрехите му.

Един от апаратите за електрошок просветна.

— Мирясай! — изкрещя д-р Морлей.

Една диплома се накриви на стената.

— Лежи мирно, добри млади човече! — изпищя Морлей. — Трябва да мирясам върху теб!

Графинята измърмори ядосано:

— И таз добра! Даваш на тия примитиви най-простото предложение и дори него схващат накриво!

Машината за електрошокове хвърляше искри.

Стъклото на дипломата се разби.

— Олеле, УАУ! — изрева д-р Морлей.

Машината за електрошокове задимя. Стоновете на Бум-Бум бяха повече стенания от ужас.

Дипломата изскочи през стъклото и се понесе плавно към пода.

Бум-Бум, се добра до средата на стаята, като се опитваше да пооправи дрехите си и още гледаше шокиран назад към кушетката.

— Бедният Бум-Бум — измърмори графиня Крек. — Колко ли е объркан. Сега ще трябва да се отбием някъде по пътя за през нощта, за да може да се съвземе. По дяволите! Искрах да пътуваме, без да спираме!

Мис Агнес лежеше, хилейки се като вампир.

— О, Боже, това наистина беше хубаво! — възкликна тя. — Четиридесет и четири години пазех девствеността си за онзи долен бибипец. Но сега възмездието е истински сладко. Позволих си да бъда усмирена от добър млад мъж, вместо от него. И отмъщението бе

наистина велико. То в края на краищата е най-добрата отплата. А аз си я получих най-накрая! Изпълнена съм с нея!

Тя се свлече от кушетката и вдигна панталона си. Отиде до бюрото си, отвори едно чекмедже и измъкна голям плик с ключове, инструкции и регистрационни документи. Струпа ги в ръцете на Бум-Бум. Отиде и отключи вратата.

— Добри млади човече — каза, — добре е да се захванеш с Психиатричния контрол на раждаемостта. Ако всички разберат, че неперверзният секс е толкова приятен, светът ще се пренасели!

Бум-Бум офейка, графиня Крек скри телескопа в една чанта.

Той пристигна на спринт по алеята. Погледна дрехите си припряно, когато видя графинята. После започна нервно да рови в плика за ключовете. Пробваше ги един след друг в ключалката на главната врата на сухопътната яхта.

Лицето му беше керемидено червено.

— За бога — каза той на себе си, — не губи тия ключове! Не мисля, че бих изтърпял да се сдобия с друг комплект!

Отвори вратата. После трябва да е забелязал нещо на лицето на Крек.

Попита я:

— Казахте ли нещо за мен на онази жена?

— Аз ли, Бум-Бум? — възкликна графиня Крек.

Една внезапна мисъл ме споходи като светкавичен гръм. До тази минута бях забравил, че старото такси, което бяха използвали, имаше противокуршумна облицовка. Сега те вече нямаше да се движат с него. Вместо това ще бъдат в сухопътната яхта, която май беше с алуминиеви страни: един куршум от пушка минаваше през тях като през хартия! О, дали късметът не ми се усмихваше сега? Графиня Крек бе още по-открита за удар!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кълнейки и ръмжейки под нос, Бум-Бум успя да открие достатъчно контролни механизми по богато украсения и лъскав шофьорски пулт, за да запали главния дизелов двигател на сухопътната яхта. Като заобикаляше отдалеч стълбовете и бордюрите, я изкара през портала и я подкара надолу по пътя. Беше странно да се наблюдава как този пет фута и петинчов, стофунтов сицилианец опитва да се пребори с гигантското превозно средство.

Графиня Крек беше клекнала върху багажа и му показваше пътните знаци през широкото предно стъкло. Тя прочете един: „Парк Кингсланд Пойнт“; с очевидното нежелание да продължи, Бум-Бум свърна в него и почти веднага спря чудовището на паркинг, обърнат към Хъдсън. Слънцето залязваше и реката се беше опнала в целия си простор пред тях, широка две мили на това място и позлатена от слънцето.

— Защо паркираме тук? — попита графиня Крек.

За мен беше идеално, че паркираха там. Можех с точност да определя позицията за Торпедо. План.

Бум-Бум не ѝ отговаряше. Беше заобиколен от множество хромирани бутони, разпределителни табла, копчета, лостове и управляващи механизми. А точно до седалката му имаше подвижен радиотелефон. Той го вдигна, вслуша се и лицето му светна доволно, когато чу сигнала.

Графиня Крек се придвижваше към една всекидневна отзад и се опитваше да подреди багажа.

— Междуградски? — попита Бум-Бум. — Дайте ми спешен личен разговор с Прити Бой Флойд, хотел „Очокийчокий“, Очокийчокий, Флорида.

Графиня Крек прекъсна заниманието си и се вторачи.

— Джет! — извика Бум-Бум. — Ти ли си? Слава Богу. Намираме се само на пет мили южно от Синг-Синг и мисля, че току-що откраднахме една сухопътна яхта на стойност един милион долара! —

Послуша за секунда, а след това протегна телефона към графиня Крек.
— Искате да говорите с вас.

Тя пое слушалката:

— Как си, скъпи? Добре ли пътува?

Гласът на Хелър:

— Какво си замислила?

— Хубава ли е стаята ти? Надявам се, че в нея нямаше алигатори.

Хелър каза:

— Забрави това! Тук всичко е наред. Ти какво си замислила?

Тя отговори с много сладко гласче:

— Ами и тук всичко е наред.

— Слушай — каза Хелър. — Какво правите със сухопътна яхта за един милион? Къде отивате?

Тя каза:

— Тук е самотно без теб, скъпи.

— НАКЪДЕ сте тръгнали? — попита Хелър.

— Наистина искаш да знаеш, нали, скъпи?

— ДА!

— Е, няма да ти отговоря направо. Местният полицейски инспектор може да се намеси в линията, нали разбираш.

— Значи наистина ОТИВАТЕ някъде!

Тя попита:

— Спомняш ли си една каменна стена?

— НЕ! Не отивайте там! Не се приближавайте до него!

— Щом казваш, скъпи. Но трябва малко да поускоря нещата.

На другия край тишина. Най-накрая:

— Добре. Но само ако ми направиш една услуга.

— Каквото кажеш, скъпи. Знаеш, че никога не върша неща, които не одобряваш.

Хелър каза:

— Карайте бавно. Не бързайте. Дайте ми четири дни, за да ви посрещна там. И НЕ пристигайте преди мен.

— Добре, скъпи.

— През тези дни ще свърша своята част от проекта тук и ще се присъединя към вас.

— О, страхотно! Това означава, че ще имаме прекрасна ваканция.

— Очаквам я с нетърпение — отвърна Хелър. — Обичам те. Дай ми пак Бум-Бум.

Тя предаде слушалката. Бум-Бум заслуша внимателно. После каза:

— Тоя телефон е подвижен. — И даде на Хелър номера и паролата му. После каза: — Да, СЪР, мистър Джет. Това смъква голям товар от раменете ми. — Затвори.

— Какво каза той? — попита графинята.

Бум-Бум не отговори. Той упорито се опитваше да се свърже отново. Не бях на себе си от радост. Какъв късмет! Хелър неволно беше уредил забавянето, което можеше да ми свърши работа! Четири дни! Цели четири дни графиня Крек щеше да бъде изложена на пътя в превозно средство, което се забелязваше толкова лесно, че беше фасулска работа да го откриеш.

— Гаражът „Джифи-Спифи“? — попита Бум-Бум. — Мога ли да говоря с Майк Мутационе... Здравсти, Майк. Бум-Бум на телефона. Слушай, Майк, нали знаеш онова старо такси?... Да. Паркирано е в храстите тук в индианската провинция — той му даде точното местонахождение и каза, че ключовете са „на обичайното място“. После се обърна към графинята: — Това такси вече не принадлежи на фамилията. Искан да знае кой ще плати за превоза.

Графинята пъкна ръка в чантичката си и му подаде кредитната ми карта от „Скуйиза“. Опа, помислих си. Да се превози с кораб едно такси около трийсет мили надолу до Нюарк няма да е толкова скъпо. Трябваше да помня, че половин милион ще бъде конфискуван, ако Крек надхвърлеше стойността на кредитната карта.

— Тук имам валидна кредитна карта — каза Бум-Бум в слушалката. И даде на Майк номера и името. — Окей, радвам се, че това ще се нареди. Още нещо, Майк. Таксито получи няколко вдлъбнатини напоследък, та докато е при теб, можеш да го пооправиш.

— Кажу ми — намеси се Крек, — че трябва да го пооправи така, че да може да лети.

— Да, Майк — каза Бум-Бум. — Дамата иска и да го вдигнеш. Така че му постави нов двигател... Да, можеш да го преправиш цялото. Нова кожа на седалките. Ти знаеш... Страхотно. Има и още нещо, Майк. Опитвам се да карам нещо, което е пораснал, разширен автобус на „Грейхаунд“, та сега е двуетажна сухопътна яхта. Искан да ми

наемеш някой пенсиониран шофьор от „Грейхаунд“... Добре. Освен това една възрастна жена да готви и още една да го почиства... Добре... Да, на всяка цена изпрати някой учтив стар механик, който може да поддържа машинарията в действие... Разбира се, готвачката може да донесе тонове храна и алкохол... Да, това е добре... Да, нови униформи. Би било чудесно... Разбирам какво имаш предвид, Майк. Втора, по-малка къща на колела и един шофьор за екипа. Добре, ей, голям късмет, че имаш при себе си един. Какво ще кажеш за това? Само петдесет бона! Добре, чудесно, изпрати екипажа в онази... Да, временно сме паркирали в парка „Кингсланд Пойнт“... Лесно е да се забележи, голямо е колкото къща... Да, ние ще чакаме тук екипажа... О, да, разбира се, Майк. Прехвърли всичко на кредитната карта от „Скуийза“ — надниците, втората къща на колела, всичкото... Чао засега.

Бях почти припаднал! Току-що беше навъртял сметка за около осемдесет хиляди долара! С всички други покупки на Крек, Мудур Зенгин можеше да закъса за пари и да ми вземе сертификата за депозит от половин милион!

Бум-Бум върна кредитната карта на графиня Крек.

— Какво каза Джетеро? — продължи да му досажда тя.

— Да съм сигурен, че ви е удобно и че сте в безопасност — отвърна Бум-Бум. — И аз се сетих, че пролетта дойде и ако имаме екипаж, бихте могли да прекарате тия четири дни в разходки из полята, докато се шляем на юг, да берете диви цветя и да се наслаждавате на гледките. Провинцията е красива по това време на годината. Ще ви хареса на открито.

Всичките ми тревога се изпариха. Бум-Бум неволно я беше нагласил като най-удобния прицел на света!

— Става ужасно тъмно — каза графиня Крек. — Тази машина няма ли светлинни плочи?

— Искате да кажете фарове? — попита Бум-Бум. — Генераторът не е задействан. Я да видим. Трябва да е едно от тия копчета тук. — Той разглеждаше множеството разпределителни табла в обсега на шофьорското място. Намери и натисна някакъв бутон.

Моят екран затрептя!

Ръмженето на стартера на двигателя.

КАРТИНАТА НА ЕКРАНА МИ ИЗЧЕЗНА!

Интерференция! Трябва да идваше от въглеродните четки на генератора! Може би беше редуцирана за радио от земен тип, но без съмнение пречеше на дължината на вълната, с което аз боравех!

Нито виждах, нито чувах каквото и да било!

Изругах. Но Торпедо можеше да ги открие и знаех, че дори ако се придвижвах, щеше да е лесно да се проследят, защото имах направлението им: „Каменна стена“ можеше да означава само Стоунуол Бигс^[1], главния съдия на окръг Хамдън, Вирджиния. А само едно главно шосе и след това няколко второстепенни можеше да ги отведат до Феър Оукс. Можеха да бъдат следвани или пресрещнати с лекота.

Трябваше да свърша нещо жизненоважно. Вдигнах телефона и се обадох в сервизния отдел на телефонната компания.

— Обажда се икономът на д-р Агнес Морлей — казах. — Имаме подвижен телефон — и им дадох номера му. — Д-р Морлей нареди този пост да бъде в режим на отпуск, защото не се използва.

— Веднага, сър — каза момичето. — Ще го изключим.

Усмяхнах се. Хелър нямаше да може да им се обажда. Те нямаше да могат да му се обаждат. А даже сигурно нямаше и да разберат, че телефонът им сега не е свързан.

На Майк Мутационе щеше да му трябва доста време, за да ги приготви за тръгване. Бяха като неподвижни мишени.

Беше време за възложената ми вечерна работа. Хвърлих едно одеяло върху екраните. По всичко личеше, че проектът ми върви изключително добре!

Наслади се на последните си часове на Земята, графиньо Крек. Много скоро ще спреш да пречиш завинаги!

[1] от англ. stone — камък и wall — стена. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Надникнах в предната стая. Поредната лесбийска двойка беше пристигнала. Съпругът — слабо американо-индианско момиче — очевидно се казваше Чийф Малкоум^[1]. Съпругата беше възпълничка и силно изрусена на име Бакит^[2].

Мис Пинч сваляше елегантното, подобно на одеяло палто на съпруга. Каза му:

— Ще бъдеш очарован, Малкоум. Психиатричният контрол на раждаемостта е за „бибипците“. И той е измама като самата психиатрия, а това вече значи нещо! Ти просто НЯМАШ представа колко великолепен може да бъде естественият секс!

Малкоум каза:

— Изплашен съм до смърт!

Само това ми трябваше! Втурнах се в стаята. Изкрецах:

— Не искам да виждам никакви мъртвешки, вторачени очи! Не ги понасям! Не ги понасям! НЕ ГИ ПОНАСЯМ!

Те ме погледнаха, малко притеснени. Но аз нямаше да позволя да ми се противоречи!

Знаех какво трябва да направя. Накарах мис Пинч незабавно да телефонира за електрокардиограф под наем. Само след като беше пристигнал и аз го бях захванал за китките на Малкоум, а портативният апарат бе поставен до леглото, за да мога да гледам как пиесеът цъка и чертае по хартията пулса на момичето, склоних да съблека дрехите си и започнах да си изпълнявам задължението.

Тогава обаче така бях фиксирал вниманието си върху пиесеца, за да съм сигурен, че под себе си нямам труп, че едва съзнавах какво върша.

На мис Пинч, която бе присвила устни, това хич не й хареса. Острието обаче се замаята, когато момичето започна да пици и аз го наблюдавах внимателно. Сърцето й все още биеше.

Най-накрая избърсах потта от веждите си и седнах на едната страна на леглото. Усетих, че бяхме близо. Може би трябваше да си сложа и на моята китка: сърцето ми биеше ужасно бързо!

При Бакит, лесбийката-съпруга, беше даже по-зле. Тя със сигурност не беше девствена, но дори при това положение трябваше да чукна няколко пъти по писеца, за да съм сигурен, че не е спрял.

Страшно!

Общо взето, трябва да им се е сторило доста незадоволително, макар след това да признаха, че преди не са изпитвали такова удоволствие.

След като си бяха отишли, мис Пинч ми изнесе лекция за задълженията ми и за това колко съм недостоеен за голямото заплащане, което получавам.

— За малко да не успеем, Инксуич — каза тя укорително. — Не разбираш в каква критична ситуация е тази Бакит. Трябват ни двойни усилия, за да променим начина на мислене при бедното момиче. Тя имаше навик да го прави всеки ден с нейния голям датчанин, така че сексът означава много за нея. Ти си воин в едно трудно начинание и сега не е времето да се размекваш!

— С голям датчанин? — попитах аз. — Искаш да кажеш мъж от Дания?

— Не, не. Големият датчанин е куче, а кучетата имат особени „бибипове“: имат голямо анатомично разширение, страшно набъбват и се заклещват. Това е един от методите на психиатричния контрол на раждаемостта и представлява голяма конкуренция. Нямах представа колко упорито работи онзи психиатър с нея. Беше толкова загрижен за състоянието ѝ, че стигна до най-големи крайности. Даже ѝ даде големия датчанин от една правителствена субсидия за Националния институт по душевната потайност — те помагат на нуждаещите се, нали, разбираш. И имахме големи проблеми: големият датчанин хапеше всеки, който се доближеше до нея, и трябваше да наемем една кола да го прегазим. След това психиатърът се възползва от случая и я накара да се влюби в Малкоум с помощта на една полицейска палка вместо вибратор. И Малкоум трябваше да направи толкова тренировки по вдигане на тежести с език, че си изкълчи ченето. А слабото ти представяне тази вечер, което целеше да я върне към естествения секс, можеше да изпрати бедната жена отново при кучетата. Начинанието е трудно, Инксуич, ето защо трябва да се стегнеш и да запълниш пропуските!

Бях много разкаян. Но когато дойде време за лягане, настоях първо Мис Пинч, а после и Кенди да си сложат каишките от апарата. Те обаче ставаха все по-страстни и гърченето им изключваше връзката. Това, разбира се, спираше писеца на електрокардиографа и като си помислях ужасен, че го правя с труп, скачах.

Мис Пинч кисело обяви, че не съм си заслужил парите този ден и отказа да ми плати. Даже ме накараха да спя сам на едно канапе в задната стая.

Лежах там и се чудех какво може да ми е влязло в главата, когато телефонът иззвъня.

— Обажда се Торпедо — чух от другия край.

Като очаквах някаква чудесна, добра новина, го попитах:

— От Хеъритаун ли се обаждаш?

— Не. В Харлем съм.

— КАКВО? Слушай бе, идиот такъв. Обектът е в една огромна сухопътна яхта с тънки като хартия алуминиеви стени, които не биха могли да спрат и плюнка! — И му дадох номера и описанието на яхтата. — Точно сега е паркирана в парка „Кингсланд Пойнт“, на седемдесет мили право на запад от северен Хеъритаун с изглед към Хъдсън. Можеш направо да влезеш, да опреш пушката на слепоочието ѝ и щрак! Работата ти е свършена. Хуквай веднага! За бога, какво те забави?

— Трябваше да си потърся оръжие и се сдобих с една красавица. Пушка за слонове с двойна цев на „Холънд и Холънд“, .375 „Н & Н“ Магнум. Сваля стена на обор! Има свръхмощен нощен телескоп „Бауш и Ломб“, удря всичко до хиляда ярда. Отне ми време да ги открадна, но действат отлично.

— Действат отлично? Откъде знаеш?

— Айде сега, не искаш да използвам непроверено оръжие за истински удар и да оплескам всичко, нали? Познавам занаята. Наистина залягам над работата си.

Казах с отровен сарказъм:

— Е, надявам се, че е показала добри резултати.

— И още как — отвърна той. — Пристигам в Харлем, след като се стъмни. И там има една тясна уличка, точно до оня вертеп, където свири най-шумният бенд на света. Та изчаках, докато мина едно черно момиче, и го надупчих. За малко да ѝ изхвърли гръбнака. После я

завлякох в мазето, свлякох дрехите от трупа и я оправих. Доста беше сочна. Лежеше си там и се взираше в мен с ония невидящи очи, ама как се взираше само. Трябва да съм го направил около шест пъти. Тя изстина обаче, много се вдърви, та си помислих, че е по-добре да ти позвъня.

— Плаща ти се, за да вършиш работа! — изругах го.

— Естествено, естествено! Само се упражнявах. Освен това не исках да се хващам със същинската работа. Допреди един час ръцете ми все още трепереха от инжекциите.

— Трябваше да те застрелят — казах горчиво.

— О, да, по дяволите — отвърна той. — Трябва. Знайш ли, оня психолог в затвора имаше сифилис, предаде го на „бибипа“ и в устата ми и каза да го разпространявам. Така че трябва да ми бият инжекции с арсеник, за да не сълзят раните. Но това си беше загуба на време от негова страна, защото един труп не го е еня дали му предаваш сифилис: той просто си лежи и се взира в теб и не казва нито дума.

— МЛЪКНИ! — изкрещях му аз. — Хващай се на работа!

— И дума да няма. Въобще не стигнах до края с онова черно момиче. Знам точно къде е мишената сега. Гепвам една кола, отивам право там, застрелвам я, ще отдам дължимото на трупа и когато изстине твърде много за „бибипане“, ще ти се обадя отново, за да докладвам. Надявам се, че и ти се забавляваш! — затвори.

Опитах се да си доставя удоволствие с мисълта, че графиня Крек скоро ще бъде един осквернен труп.

Изведнъж обаче започнах да се притеснявам. Онова момиче от предишната нощ, Батър. Каза, че е имала коитус с козел.

Бях чел някъде, че когато дошли в Америка, испанците пипнали сифилис и го занесли обратно в Стария свят. А съвременните проучвания бяха открили, че болестта произхожда от един американски звяр, известен като лама, който е нещо като дългокрака коза.

Дали онзи козел ѝ е предал сифилис?

Бях ли заразен сега?

Разрових съдраните книги от библиотеката. Намерих текст по медицина. Пишеше, че началото е много безобидно, а първият знак се появявал след десет до трийсет дни, когато се образувал малък оток, но после изчезвал. След това обаче се появявали поражения по кожата;

човек напълно се раздробявал вътрешно и обикновено полудявал. Продължих да се ровя ужасен до умопомрачаване. Нищо подобно не съществуваше на Волтар. Тук вероятно нямаше лекар, който може да се справи със заболяването. Трябваше да науча всичко възможно за него, като си давах сметка, че ще чакам поне десет дни, преди да разбере. С известни усилия успях да се поуспокоя. Нямаше видимо доказателство, че съм загазил. Тогава погледът ми случайно се плъзна по един фатален параграф. Болестта беше взела името си от героя на едно стихотворение: Сифилус! Той бил ПАСТИР!

А пастирите пасат КОЗИ!

О, повярвайте, прекарах една неспокойна, ужасна нощ! Знаех, че съм обречен да се покрия с рани и да полудея.

Бледият ужас на зората промуши, заразените си пръсти през прозореца. Телефонът иззвъня!

Подскочих като ужилен.

Може би са добри новини, казах си, за да потуша малките викове, които се опитвах да се надигнат в болното ми тяло. Може би Крек е мъртва.

— Торпедо е на телефона — каза той. — Слушай, имам лоша новина за теб. Оная сухопътна яхта не беше там. Намерих много опаковъчен амбалаж в кофите за боклук наблизно — от магазини в Нюарк, при това съвсем пресен. На един етикет пишеше: „Пържоли за сухопътна яхта, поставете веднага в хладилник“, а на друга имаше номера на яхтата, който ти ми даде и върху който беше надраскано „кухненско облекло“. Значи наистина са били там само до преди няколко часа. Трябва да са се движили с голяма къща на колела, следвана от една по-малка, която видях да чака на опашката за такса на западната граница, за да мине по моста „Тапън Зий“ над Хъдсън. Това е само на около миля-две южно от Хеъритаун. Помня, че си казах: „Исусе, погледни я онази огромна къща на колела, заедно с всичкия хром“, когато излязох по Нюйоркския федерален транзитен път на държавно шосе №9, за да вляза в Хеъритаун. Така че вече знам как изглежда. Но не това е лошата новина.

О, Боже, сега пък какво?

— Сещаш ли се за плика, дето ми го даде с парите вътре? Ами, преди няколко часа бележката и хартията просто се изпариха. Нямаше да е кой знае какво, защото помнех телефона ти. Обаче и парите, които

са били вътре, се изпариха! Нищо не остана от тях, освен малко зелен прах.

О, да го „бибипам“! Дезинтегриращият спрей се бе просмукал до парите в плика!

— Така че съм без пукнат грош.

О, идиот такъв! Беше минал точно покрай яхтата и я беше пропуснал! Моментално се сетих какво трябва да направя. Тоя беше твърде тъп, за да върши нещо друго, освен да убива.

Казах му рязко:

— Карай към Единадесето авеню и Петдесета улица. Тръгвай веднага. Ще те чакам на северозападния ъгъл!

Каза, че ще бъде там.

Промъкнах се в предната стая. Намерих портмонето на мис Пинч. В него имаше две хиляди долара! Взех ги.

Написах бележка, в която казах, че съм измъчен от притеснение за това, че не съм им доставил удоволствие предишната нощ, че ще отида на някой планински връх, ще седна на него и ще разбера какво не ми е наред, но до една седмица ще се върна, готов отново да действам.

Взех си документите от ФБР. Ако ме видеха с наеман убиец, щях да кажа, че изпълнявам правителствена задача и съм го наел да осъществи правителствен договор „в името на националните интереси“, като онези, които бяха осъществени спрямо Мартин Лутър Кинг, президента Кенеди и Линкълн и много други, които застават на пътя на правителството.

Въоръжих се.

Взех екраните и малко дрехи.

Измъкнах се от апартамента.

Щях лично да се погрижа Торпедо да намери вярната мишена и графиня Крек да умре!

[1] от англ. chief — вожд. — Б.пр. ↑

[2] от англ. bucket — кофа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Следващите три дни претърсвах шосетата за графиня Крек със заредена пушка и наемен убиец, когото го сърбеше пръстът да натисне спусъка.

Имаше само ограничен брой пътища, по които тя можеше да тръгне на юг, и като се движехме напред-назад през целия окръг, разпитвайки по бензиностанциите и входовете на мостовете, патрулирахме по всеки един от тях.

През първия ден, около обяд, хвърлих едно око на екрана. Тя стоеше на нещо като планинско било и се взираше във върховете, обвити в синката мъгла. Не поглеждаше към никакви табели, а малко след това отново се появиха и смущенията. Следата не можеше да бъде сгрешена: графинята беше някъде във вътрешността на страната, където атлантическата крайбрежна равнина се възвишаваше към Апалачите. Това елиминираше всички пътища в близост до крайбрежието. Усетих, че се приближаваме към целта.

Лично аз прекарвах времето си ужасно и единствено чувството ми за отговорност като офицер от Апарата ме караше да продължавам търсенето. Не можех да понасям близостта на Торпедо Фиакولا.

Мръсният му звяр, не само че вонеше, ами и не спираше да се жалва, че съм бавен. Искаше да се захване с убиването, гърчеше се и агонизираше за това колко е фрустриран и как трябва да го направи. През цялото време галеше дулото на пушката си, изпразваше я, плюеше по патроните и отново я зареждаше, тананикайки на куршумите да му доставят следващата оргия. Само като слушах, започваше да ми се повдига от отвращение.

На втория ден, встрани от един път, който наблюдавахме нащрек, си дадох минута почивка, за да хвърля едно око на Хелър.

Той бе все още във Флорида, напълно неосведомен за жестоката опасност, която дебнеше неговата любима.

Вървеше към някакъв порутен хотел, който стоеше между палмите на една пясъчна ивица. Силен вятър накланяше и извиваше дърветата. Един алигатор пробяга уплашено през пътя пред него.

Един предприемач, облечен в дрехи цвят хаки с черни петна от пот под мишниците, му каза:

— Мистър Флойд, как, ПО ДЯВОЛИТЕ, полагате ъглите на основата толкова точно? Повечето инженери използват теодолит. Никога не съм виждал някой да го прави с часовник.

— Определяне на точното време — каза Хелър, а умът му очевидно бе съсредоточен върху други неща.

Влязоха в хотела. Чернокожият барман видя Хелър да идва и пригответи един „Севън Ъп“. Хелър го попита:

— Някой търсил ли ме е по телефона? Барманът се провикна към някого. В огледалото виждах строителни работници, наредени по бара. А долу в края кой беше това? Рат? Много невзрачен, облечен в потно хаки като останалите и с мустак, който не може да бъде сбъркан: поне беше на работното си място и вероятно не бе разпознат от Хелър.

Към Хелър се приближи едно момиче от телефонната централа, мексиканка, ако се съдеше по вида ѝ, със слушалки на главата и един жак в ръка.

— Nada, nada, мистър Флойд — каза тя. — Аз опитва цял сутрин, докато вас няма, но те не отговаря. Norteamericano telefonista operador dice que — извинете, аз отскоро в страната — операторът казва те в отпуск. Те не вдига.

— Да — каза Хелър. — Зная, че са в отпуск. Но, моля, продължавайте да опитвате. — И ѝ даде десетдоларова банкнота.

Тя се захили и го изгледа отгоре до долу замечтано. Той обаче я отпрати. За момент ми хрумна, че ако не бях изключил телефона им, поставяйки го в режим на „отпуск“, щях да мога да разбера координатите на графинята от съзливите свързвания на Хелър с любимата му. Но беше твърде късно да се съжالياва за стореното. Бях напълно уверен, че мога сам да я намеря.

На втория ден, докато претърсвахме планините на Пенсилвания, пак я зърнах на екрана. Седеше до някакво езеро и гледаше замислено отражението на едно островче върху спокойната вода. Наоколо имаше много храсти с бели, подобни на кадифе цветове и други, напъпили в тъмнорчервено. Не познавах тези растения, а и беше доста рано за подобна гледка, но времето през тази ранна пролет беше нетипично топло.

Потърсихме езера по пътя и докато Торпедо се лигавеше, хленчеше и галеше патроните и панталона си, проверихме три. Никаква сухопътна яхта. Никаква графиня Крек.

На третия ден, след една безплодна сутрин между Хегърстаун, Мериленд и Уинчестър, Вирджиния, карайки по държавно шосе №81, намерих следа. Забелязах, че навлизам в район, където цъфтяха същият тип храсти, които тя беше наблюдавала. Приближавахме се.

И тогава внезапен шанс! Веднага след като обядвахме, се прегърбих нетърпеливо на задната седалка на форда, с който бяхме, и включих екраните. И ето я нея! Зяпаше някаква плитка долина, в която течеше малко поточе. Навсякъде около нея имаше цъфтящи храсти. Каква мишена, само ако можехме да я открием!

Не обръщах внимание на Торпедо на предната седалка: той както обикновено си хленчеше, че повече не издържа забавянето, че го сърби и изгаря от желание да го вкара в прясно убитата мишена и дали не мога да побързам, преди да съм го докарал до лудост. Зад нея се чу рев на мотор. Тя се обърна. Бум-Бум изскочи от един джип и я приближи. Това ми даде още една следа: втората къща на колела вероятно дърпаше джип на теглич, както става често. Това щеше да улесни разпознаването им.

Бум-Бум изглеждаше развълнуван.

— Мис Джой, обадих се, както ми поръчахте. И мисля, че му хванах следите. След като пострадал, се е оттеглил в един почивен дом!

Тя възкликна:

— Страхотно! Тогава просто започвай да телефонираш във всички почивни домове!

Бум-Бум отвърна:

— Много съжалявам, мадам, но тридневното въртене на телефоните изгърмя мангизите! След като подвижният телефон изключи, сме похарчили хилядарка за автоматите.

— О, добре. Ще се върна с теб, за да изтегля още хиляда долара с кредитната карта.

Скръцнах със зъби. Бях забравил, че могат да се теглят пари в брой. Удостоверението ми за половин милион в лапите на „Скуййза Кредит“ се оказваше все по-застрашено.

Те се качиха в джипа и Бум-Бум подкара с голяма страст по една конска пътека. Втурна се в някакво сечище. На една табела пишеше:

УНИВЕРСАЛЕН МАГАЗИН БОГ ХОЛОУ

Изглеждаше като ненаселено, гористо място.

Графиня Крек влезе и с кредитната карта получи пари от един усмихнат магазинер. Освен това купи тъмна, пушена шунка от Вирджиния, която висеше по рафтовете и каза на магазинера да я изпрати на готвача. Значи беше във Вирджиния! Бях на прав път! И аз бях във Вирджиния, а също и хленчещият, нетърпелив Торпедо.

Бум-Бум отиде до един външен телефонен автомат и затвори вратата на кабинката. Графиня Крек, да я „бибипам“, не го последва, така че не можах да видя номера, който щеше да ми даде абсолютно точно мястото на целта ни.

Тя мина по една пътека и пред нея се показаха превозните средства. Сухопътната яхта и другата по-малка къща на колела бяха паркирани под формата на буквата L. Навесите им бяха извадени. Много живописно. В центъра на L-то имаше голяма маса за пикник, която беше нагласена за постоянно. Превозните средства бяха скачени към водопровод: това трябва да бе нещо като национален парк, много чист и красив.

Една възрастна жена, вероятно италианка, с униформа на стюардеса слагаше обяда върху масата за пикник. Видя, че графинята идва, погледна я и се усмихна. После графинята влезе в зоната на интерференцията и екранът ми се опразни.

Нетърпеливо започнах да се ровя в струпаните карти и пътеводители. Намерих три различни места с името Бог! Нито едно от тях обаче не се наричаше Бог Холоу. Но ВСИЧКИ бяха на север от Линчбърг!

Станах много изобретателен. Единственият начин, по който се стигаше до Феър Оукс по главно шосе, бе през Линчбърг. Трябваше да действам на секундата.

Незабавно избутах настрана хленчещия, страдащ Торпедо, запалих колата и подкарах като луд към Линчбърг. Намерих един мотел

точно на юг от града по държавно шосе №29.

Мястото беше опърпано и очукано, но стаята, която получих на втория етаж, беше идеална. Предоставяше толкова широка гледка към шосето, че не можех да пропусна нищо. А паркингът срещу стаята представляваше най-добрата стартова площадка, откъдето можеше да започне гонитбата!

Беше ужасно единствено, че споделям една стая с Торпедо. Хленченето му се увеличаваше все повече и повече и вече беше напълно неистово. Но трябваше да се грижа за парите си, а мотелите са скъпи.

Седнах, загледан в екраните и в шосето. Трябваше само да чакам. Действията на Хелър ме заинтригуваха. Той търчеше и забучваше в пясъка колове с някакви лентички по тях. Накрая припасите му свършиха и той се върна при една купчина с други. Наблизо стоеше мъж с пилотска униформа, който записваше нещо в една тетрадка и наблюдаваше как няколко багера правят изкопи. Видя, че Хелър се приближава.

— Мистър Флойд, какъв е тонажът в тия охладителни тръби? — попита пилотът.

— Тринайсет, двайсет и три — отвърна Хелър. — Все още ли смятате да ги вдигнете утре?

— Така е по план — каза пилотът. — Два товарни хеликоптера излитат за леярната в Скрантър, Пенсилвания, утре следобед.

— Имате ли нещо против да си изпрося едно возене? — попита Хелър. — Феър Оукс, Вирджиния, не е много встрани от пътя ви.

— Не съм чувал за това място — отвърна пилотът. — Вероятно е закътано между дърветата. Ако нямате нищо против да се спуснете по въжена стълба, заповядайте.

— Плашат ме до смърт — каза Хелър — нещо, което със сигурност знаех, че е открита, гнусна лъжа. Той висеше на зъбите си по обезопасителните въжета на космическите кораби просто ей така, за удоволствие.

Но пилотът усети лъжата.

— Сигурен съм. Радвам се, че ще си правим компания.

— До утре следобед — каза Хелър.

Напрегнах се. Това щеше да се случи скоро. Незабавно изпратих Торпедо със заредена пушка и очи, отворени на четири, да огледа всяко

от местата Бог, които бях локализирал.

Торпедо се върна късно. Не беше се обадил. Крещеше от фрустрация.

— Трябва да си изпатиш като мен — изхленчи Торпедо, — за да разбереш от какво наистина имам нужда. От вчера знам, че имам гонорея.

— Какво? — креснах ужасен.

— Ъхъ, онзи „бибипан“ черен труп в Харлем. Тогава се зачудих защо е толкова сочна. Сега обаче знам. Имала е гонорея. Вече и аз имам. Но знам как да се оправя. Психологът в затвора винаги казваше на всичките осъдени, че единственото, което можеш да направиш с тази болест, е да я разпространиш бързо. Та, „бибипка“ му, къде е мишената? Къде, къде, къде? Трябва да я намеря и да го направя, след като вече имам гонореята. Трябва ми един копой!

Думите му бяха злочести. Изведнъж се притесних.

— Копой? — попитах. — Това нещо като голям датчанин ли е?

— Същия цвят. Само дето е малко по-дребен, това е всичко.

О, небеса, всичко, което това означаваше, ме фрасна като гръм. Онази жена, Бакит!

Ако медицинският съвет е да се търси копой, когато хванеш гонорея, то това включва и големите датчани!

Дали онзи голям датчанин е имал гонорея?

Дали Бакит имаше?

А аз дали вече имах гонорея?

Казах си колко съм глупав. Но не можах да се успокоя напълно и проседях нощта до прозореца в очакване да видя сухопътната яхта, като се опитвах сломено да приема факта, че вероятно не само ще полудея заради козите, ами и ще се сгърча, а костите ми ще се разложат от пренесената от куче гонорея. Беше ужасна необходимостта да се изправиш пред такова нещо. Знаех, че кариерата ми по всяка вероятност отива към края си. Но аз щях да бъда верен на дълга си и даже да полудея и да се разложат, щях да си остана офицер на Апарата. Понеже можех да сложа венец на блестящото си досие, като освободя Вселената от една напасть, известна под името графиня Крек. Но кой знае защо това успокоение не ми помогна. Дали някъде в кариерата си бях сгрешил нещо?

Имаше ли още някой, когото бях пропуснал да направя инвалид или да убия? Бях сигурен, че ме наказват за нещо. Но не защото не се бях опитвал да изпълнявам дълга си към Апарата сега и винаги. Бях сигурен в това. А просто защото боговете са предатели. Били са ми го приготвили.

ГЛАВА СЕДМА

Следобеда на фаталния четвърти ден, след едно безспирно и напрегнато бдение над шосето, докато Торпедо се гърчеше и хленчеше на леглото, отидох до екрана и ето ти я нея!

Гледаше към същите планини в синя мъгла, които беше наблюдавала първия ден по обед!

Не беше променяла местоположението си през цялото това време!

После се чу гласът на Бум-Бум:

— Мис Джой! Мис Джой! Намерих го!

Тя се обърна и се вслуша внимателно. Това беше съдбоносната следа, от която се нуждаех, за да стигна до нея и да я убия, преди да е пристигнал Хелър.

Бум-Бум лазеше с мъка нагоре по каменистата пътека. Беше останал съвсем без дъх. Тръшна се на един камък до нея, като се опитваше да си поеме дъх, за да може да говори.

— О, Бум-Бум! — каза графинята. — Това е чудесна новина. Може да приключим с това, преди да е пристигнал Джетеро. Той толкова ще се гордее с нас! Но хайде, кажи ми.

— Не мога да си поема дъх — изхриптя той. А после каза: — Не беше нито в почивен дом, нито в старчески. Нищо чудно, че бяха нужни петстотин телефонни разговора. Той е в частна болница, собственост на един негов приятел, лекар. Той се укрива — нещо такова. Но по-добре да побързаме, защото казват, че може би не му остава много.

Той направи пауза, за да си поеме дъх и да успокои болката в далака. Изскърцах със зъби заради протакането му. Графиня Крек беше тази, на която не й оставаше много живот, ако можех да разбера този адрес. Точно там щеше тя да направи срещата си със смъртта.

Той бръкна в джоба си за някакво парче хартия. Прочете й го:

— Намира се в стая 13, болницата „Алтапрайс“, Реднек, Вирджиния. Това е само на трийсет и пет мили западно от тук!

— Бързо! — извика графинята. — Тичай обратно и кажи на екипажа да събира багажа и да подкарва шоуто! Тръгваме!

Грабнах картите.

Гепих я!

Тя беше НА ЮГ от мен! Онези бибипани пенсионирани шофьори на „Грейхаунд“ я бяха дотъркаляли дотук в зоната ѝ за действие, която трябва да беше на около осем часа път от Хеъритаун! Трябва да е в курортната зона „Смит Маунтин Лейк“ югоизточно от Роуноук, Вирджиния. И тя спокойно си е звъняла по телефона оттам, докато аз съм претърсвал всички средноатлантически щати! Как ли ми се присмива!

Заслужаваше да бъде убита и осквернена веднага! Нямах да е трудно! Имаше достатъчно време, преди да пристигне Хелър. Реднек беше само на двайсет мили югоизточно от мястото, където бях аз.

Обърнах се, за да дам нареждания на Торпедо. Нямах да го придружавам при същинското убиване. А и сега вече беше много лесно.

Отворих уста, за да проговоря.

На вратата се почука!

Одеялото, с които покривах екраните, беше паднало на пода. Опитвах се да го размотая.

Торпедо скочи като вампир от леглото и отвори вратата.

Там стоеше едно ченге! Беше с черна пластмасова жилетка и бяла каска за мотоциклет. Взря се в Торпедо.

— Черният форд отпред ваш ли е? Неговият номер е регистриран за тази стая. Оставили сте го паркиран на тревната ивица до шосето. Това е нарушение! Преместете го, преди да съм ви връчил квитанция за глоба!

Той се обърна с гръб към Торпедо, за да покаже нарушението и пристъпи към перилата на терасата. Това се оказа фатално.

Преди да успее да помръдна или да извикам, дори да бях поискал, Торпедо задейства!

Наемният убиец измъкна нож от колана си!

Лявата му ръка посегна напред и обви гърлото на ченгето, за да задуши всякакъв вик.

Навря ножа до дръжката в гърба на ченгето!

Завлече го обратно в стаята. Пусна го. Затвори вратата.

Ченгето пририта един-два пъти и издъхна. Ножът трябва да беше разрязал сърцето му на две изотзад.

Торпедо обърна тялото по корем и пред ужасения ми взор разкопча колана си и започна да смъква панталона си.

— Не, не! — изкрещях аз.

Ръката на Торпедо се плъзна към кобура на мъртвото ченге и аз изведнъж се изправих пред зареден пистолет.

— Само се опитай да ме спреш! — изръмжа Торпедо.

Гледах с ужас какво прави. И изведнъж идиотщината на действията му ми дойде на помощ.

— „Бибипан“ глупак такъв! — изкрещях му аз. — Мишената ти е точно на юг оттук. В ръцете ти е! Застреляй я и го направи на нея! Махай се оттук! Ще пристигне в болницата „Алтапрайс“ в Реднек, Вирджиния само след час-два! Тръгвай!

— Трябва да изпробвам това — изръмжа той задъхано.

Довърши си заниманието.

Очаквах да чуя викове или сирени отвън.

— О, дали на оня психолог в затвора ще му се хареса това? — изкикоти се Торпедо. — Да „бибипаш“ ченге! С гонорейта и всичко останало!

— Махай се оттук! — изкрещях му.

Той стана, като се хилеше вампирски.

— Това само събуди апетита ми. Сега вече мога да тръгна след истинска плячка!

Грабна куфарчето с пушката и мунициите.

Хукна навън.

След момент го чух да пали форда. Торпедо беше на път.

Погледнах мъртвото ченге на пода. Не исках да докосвам заразеното вече тяло.

Парализирах се от мисълта, че ще ме хванат тук с трупа. Открехнах вратата. На паркинга нямаше никого. Мотоциклетът на мъртвото ченге стоеше там.

Внимателно изтеглих трупа навън. Прикрит зад парапета и пълзящите по него растения, го завлякох няколко стъпала надолу и го пуснах. Вдигнах панталона му. Оставих ножа в гърба му.

Внимателно проверих дали няма кървава следа, изтривайки няколкото петна, които открих. Въведох ред в стаята.

Мъртвото ченге, което лежеше навън с невиждащите си очи, сякаш ме накара да обезумея.

Не разполагах с транспорт. Не можех да карам онзи мотоциклет. Нямах как да си зарежа багажа.

Бибипка му! Да ти се случи такова нещо по средата на убийство!

Вдъхновение! Отидох до мотоциклета и взех радиото му. Обадох се на диспечера.

— Говори Инксуич. Агент от ФБР. Някой май е убил моторизираното ви ченге. По-добре елате да го приберете. Обаждам се от мотела „Маки“.

Няколко минути по-късно пристигнаха патрулните коли. Погледнах документите ми.

— Вероятният извършител е чернокож мъж — казах аз.

— Така си и знаехме — отвърна командирът им.

— Намерих този нещастен приятел да лежи тук — казах. — Видях чернокожия да бяга през полето. Взел е пистолета на офицера. Знаех, че трябва да ви де обадя, за да предприемете издирване.

— Ще хванем „бибипеца“ — каза командирът.

— Аз самият съм тук по един таен случай на ФБР — казах. — Така че не ме намесвайте в тая работа.

Те всъщност не ме чува. Вече препускаха през полето, заличавайки липсващите следи от стъпки.

Присъединих се към тях, за да направя добро впечатление. След един час взеха от мен описанието на чернокожия, внимателно снимаха трупа и почистиха района.

След като се бях оправил с това, се върнах към същинската точка от дневния ред: покушението над графиня Крек.

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

ГЛАВА ПЪРВА

Екранът на Хелър беше празен. Знаех какво ставаше в момента. „Бибипаният“ Рат преместваше Ретранслатора 831 от Флорида във Вирджиния, което ми подсказа, че Хелър вероятно е на път.

Екранът на графиня Крек бе напълно замъглен от интерференцията.

Аз седях неспокойно. Нервите ми бяха в доста лошо състояние след убийството и изнасилването на ченгето. Чудех се защо тия неща ми действат така. Според теорията на психологията няма нито ограничаване, нито лично наказание за престъпленията, освен ако то не е извършено върху теб самия. На мен не ми се беше случило нищо все още. Защо реагирах така? Психологията и психиатрията със сигурност не можеха да грешат. Това беше немислимо. Човек е просто едно животно, което няма нито съвест, нито душа, всъщност е само един долен звяр. Така че това, разбира се, не трябваше да ми въздейства, без значение колко долни неща правя.

За да отклоня мисълта си от това, започнах да обмислям вероятността Торпедо да е толкова луд, че след като сме направили удара, просто да си отиде направо у дома. На него можеше да се разчита само да убива и изнасилва. Можеше да му мине мисълта, че ще дойдат ченгетата и ще го чакат заради смъртта на моторизирания патрул.

Излязох и разгледах за коли и път за бягство. Да. Имаше една стара кола, която можех да използвам по спешност. Очевидно я използваха за превозване на тор, ако се съди по вида ѝ, нещо като автомобил, превърнат в камион.

Взех и някои други предпазни мерки.

Като се чувствах по-сигурно, се върнах при екраните си.

Този на Крек бе все още замъглен.

Но какво беше това на екрана на Хелър? Електрически смущения? Гледах внимателно. Да! Замъгляваше се. Рат трябваше да е пристигнал предишната нощ със самолет на гражданската авиация или

с автобус. Вероятно е поставил подслушвателен уред на Хелър или наблюдаваше къде отива.

Екранът внезапно стана целият на ивици, а после се възстанови много ясен. Рат трябва да беше изключил Ретранслатор 831.

Гледах към парче земя под приземителните плъзгачи на един товарен хеликоптер. Имаше парцел, покрит с асфалт, обграден от ниски дървета. Завиваше ми се свят да гледам надолу.

Една въжена стълба се развиваше под хеликоптера. Шумът от двигателя и перките влизаше през вратата, която Хелър държеше отворена.

Той погледна към небето: макар че облаците бяха все още светли от лъчите на залеза, над земята се спускаше здрач. Беше около 5,45 следобед. Хелър се придвижи към пилота и го потупа по рамото.

— Благодаря, че ме докарахте! — извика той.

— Винаги сте добре дошъл, мистър Флойд — отвърна пилотът. Хелър беше затворил вратата. Той се промъкна назад в ъгъла с въжетата на товара. Вдигна една малка кожена торбичка, която носеше със себе си, и я окачи на врата си. Подръпна маншетите на черните си работни ръкавици и погледна надолу.

Полюшващата се стълба изчезна по посока на асфалтовия квадрат. Хеликоптерът се спусна по-ниско.

Хелър не си направи труд да стъпва по стъпалата. С едната ръка върху въжето, което съставляваше едната част на стълбата, той се залюля в пространството. Като охлабваше и стягаше хватката си, той се спускаше по пет фута наведнъж надолу по стълбата. Това ме замая и ме накара да се почувствам още по-зле, отколкото вече бях.

Той стигна до края на люлеещата се стълба. Пилотът спусна хеликоптера с още няколко фута. Хелър просто се пусна и падна леко от последните два ярда.

Погледна нагоре към хеликоптера и помахаше с ръка. Хеликоптерът се вдигна в небето.

Хелър се огледа. Беше тъмно като по здрач. Внезапно блеснаха светлини. Пластични, цветни и въртящи се. Редици коли по края на асфалта. Голям надпис:

КОЛИ НА ПАЗАРЛЪК ПРИ ХАРВИ

„ФАЛШИФИКАТОРА“ ЛИЙ
ЗА ПОТОМСТВЕНИ ВИРДЖИНЦИ
ПАРИТЕ СЕ ВРЪЩАТ ПОНЯКОГА

О, за мен това беше добра новина. Хелър трябва да беше забравил, че в този град го издирват! Или може би си мислеше, че докладите на ФБР са потулили случая. Вероятно смяташе, че може да се довери на приятеля на починалата Мери Шмек — Харви Лий.

И същият се появи откъм търговския офис. Голям, по-дебел от всякога, Харви Лий застана на осветеното място, готов да каже какво по дяволите става с това спускане на хеликоптера. Не го каза. Видя Хелър. Вторачи се. Отпуснатото му лице сякаш стана бяло. Той за малко да избяга обратно в офиса.

— Здравей, Харви — каза Хелър. — Имаш ли някакви евтини коли?

Това спря Харви Лий. Той се приближи нервно.

— Мери... Мери с теб ли е?

— Няма никой с мен — отвърна Хелър.

— А, добре — каза Харви Лий. — Искаш кола ли? — Без съмнение си припомняше начина, по който Мери Шмек беше смъкнала цената на онзи двуместен закрит кадилак „Брогъм д'Елеганс“.

— Нещо евтино — каза Хелър, — нещо, което мога да използвам, а после да захвърля.

Лукав поглед се появи в очите на продавача на употребявани коли. Той посочи една странна на вид кола: покривът беше изкривен като главата на идиот. Беше доста очукана.

— Онази там. Особена е. Привлича твърде голямо внимание. Френска „Карин“. Можеш да я разпознаеш и от миля. Никой не я иска. Върви. Можеш да я вземеш евтино.

Хелър погледна вътре. Имаше много широка предна седалка и задоволително място зад нея.

— Французите са я направили като кола на сънищата си — каза Харви Лий. — Но хората от околността мислят, че повече прилича на кошмар. Обаче върви добре. Само дето изглежда толкова странно.

— Колко? — попита Хелър.

— Колко имаш? — попита Харви Лий с лукав поглед.

— Триста долара — отвърна Хелър.

— Ще ги взема — веднага каза Харви Лий. Премигнах от изумление. Френската „Карин“ може и да е куча марка — защото всички френски коли са такива, — но просто не можех да си представя, че Харви Лий се лишава от една чуждестранна луксозна кола за шепа центове. Той каза:

— За такава ниска цена обаче не мога да прибавя никаква регистрация или документ за продажба. Канцеларската работа струва пари.

— Трябва ми само за няколко часа — каза Хелър.

— Добре, тогава ще се радвам да я купя обратно, така че дай да я направим 275 — каза Лий, но в очите му се появи особен поглед. — Няма смисъл да вършим канцеларската работа два пъти.

— Добре — каза Хелър и му подаде три банкноти по сто долара.

Той влезе и разгледа странно разположените контролни уреди. Припали колата и я закара до колонката за бензин. Харви Лий напълни резервоара и провери маслото. Имаше нужда от около един литър.

Като му преброи четиридесет долара за обслужването, Хелър попита:

— Сега, къде мога да намеря Стоунуол Бигс?

Лий се замисли за момент. После извъртя очи някъде встрани и каза:

— Стоунуол Бигс е в съда.

— Не е ли малко късничко да е там? — попита Хелър. — Целият град изглежда така, сякаш бомба е паднала.

Лий малко се пооплете. После се опомни и каза:

— Ами откакто изгоря сградата, той ходи вечер и се опитва да върши някаква възстановителна работа. В момента просто има временен заслон. Така че е там.

След два опита Хелър отново запали колата и потегли към главната улица, подмина автобусното депо и после изкачи хълма към съда.

Беше останало много малко — само една мрачна, почистена черупка. Но зад нея беше направена една временна постройка, която да приюти може би жизненоважните служби на окръга и вероятно на града. Здрачът беше много плътен и сградата бе съвсем тъмна.

Хелър угаси двигателя, който вече се беше поизтормозил. Слезе.

От една купчина чакъл зад него незабавно се чу силен и смразяващ глас:

— Горе ръцете! Едно погрешно движение и си мъртъв!

Хелър се извъртя. Единственото, което се виждаше, бе един револвер, зареден и запънат, насочен право към него.

Друг глас откъм предната част на колата:

— Той е, спокойно! Дръж го на мушката, Джо! Арестуван си за кражба на кола от Харви Лий!

Изкисках се от радост. Хитрият Харви Лий! Трябва да е телефонираше бързо и да е вдигнал на крак ченгетата! Сега не само щеше да задържи тристата долара, ами щеше да си получи обратно и колата! А и с какъв съюзник само се сдобих изведнъж! Щяха да задържат Хелър и това щеше да остави графиня Крек напълно открита за Торпедо!

— Подпри се на колата! — каза ченгето отпред, излизайки на открито. — Наблюдавай го, Джо!

— Нямам време за това — каза Хелър. — Не може ли да го отложим за работно време?

— Значи се опитваш да се измъкнеш от цялата работа! Какво още си откраднал? — Първото ченге заплашително пристъпи напред.

— Предавам се — каза Хелър. — Всичко е на задната седалка!

Полицаят накара Хелър да мине напред и да се наведе над капака. След това отвори широко вратата на „Карин“ и надникна в колата.

Внезапно Хелър скочи!

Ритна отворената врата.

Тя полета навътре и блъсна ченгето в краката!

Вратата рикошира и пак се отвори.

Хелър беше зад нея.

Джо стреля иззад купчината чакъл!

Куршумът се удари във вратата!

Ченгето с контузените крака извика:

— Не стреляй, Джо!

Хелър го хвана за яката.

Хвърли го към Джо!

Чу се трясък върху купчината.

С един скок Хелър беше върху тях.

Посегна надолу, сграбчи яките им и блъсна главите им една в друга.

След тъпото кънтене на черепите ченгетата станаха вяли и тихи.

Хелър отвори вратата на временното съдилище. Намери един малък килер. Излезе и замъкна в него изпадналите в безсъзнание ченгета. Взе собствените им белезници и ги заключи с гръб един към друг.

Затръшна вратата на килера зад себе си. Огледа се из тъмния интериор.

— Е — каза той. — Предполагам, че Стоунуол не е тук.

Излезе навън и се качи в „Карин“. След като се помъчи известно време, успя да я запали отново.

Подкара по хълма, подмина автобусната гара и тръгна по щатското шосе към Харви Лий.

Когато „Карин“ влезе в паркинга, Харви Лий очевидно не можа да види кой е зад волана заради странната форма на предното стъкло. Изскочи от офиса, смеейки се. Дойде до колата:

— Е, Джон — каза, като се наведе напред, — виждам, че си взел колата обратно. Бързо стана!

Ръката на Хелър се изстреля навън и го сграбчи за яката на ризата:

— Това е по-бързо — каза той.

Харви Лий издаваше подобни на гаргара звуци.

Хелър отвори вратата, премести ръце върху гърлото му.

— Май не разбираш, че не съм тук, за да си играя на стражари и апаша. Къде има жици?

Като влачеше Харви Лий, той намери някаква жица. Омота я около китките и глезените на Лий. Откри и натисна бутона, който изгаси светлините на паркинга.

— Просто ще затворим заведението — каза той, — за да предотвратим друга мръсна сделка. — Замъкна Лий до „Карин“ и го хвърли отзад през предната седалка.

— Какво се случи с ченгетата? — изстена Лий.

— Някаква спешна работа ги върза в съда — отвърна Хелър. — Сега, преди известно време тази вечер ти зададох един учтив въпрос: къде е Стоунуол Бигс?

Мълчание.

— Ако ми съдействаш, ще забравим тази така наречена сделка. Сега си представи, че не си долен търговец на употребявани коли, представи си, че си екскурзовод. Започвай да водиш. Къде живее Стоунуол Бигс? Или да изляза и да щракна една клечка на тия коли?

Лий започна да бръщолеви напътствия.

Хелър отново мина покрай автобусната гара, сви по една странична улица и, следвайки указанията, спря пред една къща. На пощенската кутия беше изписано името на Стоунуол Бигс.

Хелър паркира колата, влезе през дворната врата и почука на боядисана в бяло врата. Чернокожа старица надникна предпазливо навън.

— Нек'ви млади бели мъжове — извика тя през рамо към вътрешността на къщата.

След това вратата се разтвори широко и там застана Стоунуол Бигс.

Премигнах. От онова, което бях чул, бях сигурен, че е пенсиониран и е в болница. А ето ти го него, макар и попрегърбен от възрастта, в добро здраве и силен.

— Охо, Младши! — извика той. — Боже, т'ва е аслъ голема изненада! — И той тупаше ръката на Хелър грейнал. — Влазай, влазай и отдъхни! Боже, радвам се да т'вида, момче!

Той поведе Хелър към кухнята и го сложи да седне на един стол до масата.

— Ние ядохме. Ти ял ли си? Марси, дай малко от насъщния. Малко от онова пържено свинско със зарзават.

— Я се ного радвам, че си добре — каза Хелър, като разкопча каишките на кожената си торбичка и я постави на един стол.

— А-а, не моат да затрият стара лисица кат мен — каза Стоунуол Бигс. — Мислеха, че с мен е свършено, след кат ме измъкна из оня пожар, обаче бех само поопърлен, само поопърлен. Марси, той верно изглежда малко изпосталял. Побързай с насъщния, та да моем да поговорим.

О-хо, добре, казах си. Задръж ги колкото можеш, Стоунуол Бигс. Не знам кой е в стая №13 на онази болница в Реднек, но графиня Крек ще отиде там и Торпедо ще има шанс.

Марси донесе храната и Хелър започна да яде под загрижения поглед на Стоунуол Бигс. Винаги учтив Имперски офицер, глупакът

му, попита:

— При теб всичко наред ли е, мистър Бигс?

— О, не моа са оплача. Макар че съдът вече го нема. Какъв е ветрилник в оная временна сграда! Как е при теб, Младши?

— Не моа са оплача — отвърна Хелър.

Като видя, че гостенинът му е стигнал до кафето, Стоунуол Бигс попита:

— Има л' нещо дет' моа да напраа за теб, младши?

— Е, налага се. Една млада дама да ти се е обаждала?

Стоунуол Бигс поклати глава:

— Не.

Бях доволен. Графиня Крек въобще не беше тръгнала по тази следа. Вероятно следваше друга линия. Торпедо щеше да има предостатъчно време и възможност.

Хелър поседя малко там. Довърши си кафето.

— Мистър Бигс, — каза той най-накрая, — оная ноц кат те видях, останах с впечатлението, че сигур знаеш повече за раждането, отколкото каза.

— Е, т'ва е така, младши. Но не много. Ако ж'тъ поуспокои, ж'ти каа. Ама са страхувам, че нема.

— Ж'съ радвам да го чуя — каза Хелър.

— Ами, е'на ноц преди има-нема петнаесе години, доктора беше бая пиян. Той се натрескваше мно'о пъти, та се зачудих и като окръжен съдия си казах, че и'ам право да знам. Така че полюб'питствах и той каза: „Много подли неща съм сторил в живота си, но поне не съм убивал ония двамата“. Т'ва е сичко, дет' каза.

— Абе нали са носеа слухове за онова момиче Стайлс, което било на север в некакво шоу и се върнало омъжено за Делбърт Джон Роксентър. Тя целата са подула, а мъжът го немало. Но момичето изчезнало и приказките замлъкнали.

— Сигур си дошъл, 'щото мислиш, че баба ти и дедо ти са били убити. Но, Младши, никогаш нема да докажеш нищо. Началника тук е и окръжен шериф, а той ж'си продаде душата за порция бело прахче, той такава, боцка са де. Па и дори да е било странна автомобилна катастрофа, по-вероятно бомба, никогаш нема да намериш доказателство. Та т'ва е сичко дето знам, Младши. — Той поседя известно време така. После каза: — Вече требе да си пълнолетен. Мое

да помогнеш да построим наново съда. Струва пари, щот си е работа. Даже на кучетата са плаща в днешно време.

— Как му беше името на оня лекар? — попита Хелър.

— Тремор Грейвз, доктора. Той беше местният фелдшер тука, имаше си собствена болница. Ама къркаше здраво. Беше в почивен дом известно време, обаче чувам, че тоя месец рематизма му ного го стегнал, та го закарали в болница.

— Къде? — попита Хелър.

— Нек'ъв негов приятел лекар на име Прайс. Има си частна болница, „Алтапрайс“, оттатък в Реднек. Местенце за милионери.

— Мистър Бигс, моа ли да та помола да м' напраиш тая услуга и да м' покажеш пътя дотам?

— Ама разбира се, Младши. Тя е само на окол' петнаесе мили. — Той отиде и взе палтото и шапката си.

Хелър благодари на Марси за яденето и тя грейна.

Излязоха.

Хелър се ококори.

КОЛАТА Я НЯМАШЕ!

Хитрият Харви Лий очевидно се беше отвързал и вероятно с друг комплект ключове беше отмъкнал колата!

Бигс явно предполагаше, че някой просто е докарал Хелър, защото отвори гаража встрани до къщата и отключи вратата на един стар хубав „Буик“.

С поглед, вперен по посока на паркинга на Харви Лий и вероятно мислейки за бъдещо отмъщение, Хелър се пъхна в „Буика“. Бигс го изкара на заден ход и потеглиха.

Мислех напрегнато.

Все още имаше начин да бъде спрян Хелър, а Торпедо да има шанс.

Грабнах телефона. Като казах на операторката, че става въпрос за спешен случай на ФБР, тя бързо ме свърза с полицейския шеф на Феър Оукс. Той явно си беше вкъщи. Беше задъхан.

— Обажда се агент на ФБР — казах. — Току-що получихме данни по сателита, че синът ви, Джо, и един друг офицер са вързани в някакъв килер в съда. Харви Лий е свидетел на една кражба на кола. Мъжът, когото търсите, е в стар буик и е тръгнал към стая № 13 на

болницата „Алтапрайс“ в Реднек. Ако карате бързо, можете да го пресрещнете по пътя!

— Исусе! — възкликна шефът. — Това потвърждава току-що докладваното от Харви Лий. Тръгваме!

Затворих.

Грейнах. Хелър щеше да бъде спрян.

На Торпедо щеше да му се отвори възможност!

ГЛАВА ВТОРА

Реших, че е добре да проверя какво става с Крек. Придърпах екрана ѝ, за да виждам по-добре.

Тя май просто се вираше в някаква зала. Беше неподвижна. Така че бързо превъртях записаното. Може би щях да забележа Торпедо.

Тя беше напуснала сухопътната яхта, съпроводена от Бум-Бум и беше стигнала до стъпалата на болницата.

— Сега, Бум-Бум — беше казала тя, — влизаш, казваш на лекаря, че имаш болки и някак накарваш администраторката да те заведе до кабинета му. Караш го да те прегледа, стенеш и го задържаш там.

Бум-Бум беше влязъл решително, беше привлякъл вниманието на администраторката и я беше накарал да информира лекаря, че той е там. Но тя се беше върнала и му беше казала да почака, независимо от жалванията му, че е сигурен, че ще погине всеки момент. Той беше седял там доста дълго време, превивайки се на стола и стенички. И през цялото това време Крек беше останала отвън. Бях сигурен, че Торпедо си има свои планове за нея, след като тя се озове вътре.

Най-накрая, както Крек беше видяла през стъклото на входа, един висок рус мъж с черно сако, който трябва да е бил д-р Прайс, беше излязъл и с помощта на администраторката беше вкарал колабиращия Бум-Бум в кабинета си.

Крек се беше промъкнала и изчезнала в края на някакъв коридор.

След това, когато аз вече гледах, две сестри минаха наблизо. Веднага щом изчезнаха, Крек тръгна по коридора, намери стая №13 и се вмъкна вътре.

Стаята беше много простичка. На отсрещната стена имаше матов прозорец без завеси. Наоколо бяха наредени бели метални масички, столове и други болнични мебели.

В леглото някакъв старец стенеше, а лицето му се гърчеше от болка. Той спря погледа си върху графиня Крек. Тя се вираше в картон, който висеше на края на леглото. На него пишеше: „Д-р Тремор Грейвз“.

— Познавам ли ви? — попита д-р Грейвз.

— Аз съм новата терапевтка — отвърна графиня Крек.

Тя бръкна в пазарската си чанта. Извади един хипношлем. Пъхна записваща лента в отвора и натисна копче, на което пишеше „запис“. Метна шлема на главата му, включи го, а после и микрофона и седна.

Графиня Крек погледна тъмния прозорец, хвърли едно око на вратата, вслуша се за момент и след това се захвана за работа.

— Сън, сън, хубав сън.

Грейвз, който се мятеше, се поуспокои.

— Какво знаеш за съпругата и сина на Делбърт Джон Роксентър?
— попита тя в микрофона.

Грейвз се вдърви. Изпод шлема излезе боязлив глас:

— Убийство. Убийство. Няма да допусна да ме изнудват.

— По-добре ми кажи какво точно се случи — каза графиня Крек.

— И тогава няма да могат да те изнудват.

Старият лекар се загърчи неспокойно.

— Тоя артрит е по-лош и от изнудване.

— Слушай внимателно — каза графиня Крек. — Ако ми разкажеш, болките ти ще изчезнат и повече никога няма да ти се появят.

Доктор Грейвз започна да говори с неясен и приглушен глас, който сякаш идеше от някаква дълбока гробница.

— Голяма част от историята знам от момичето и от жената психиатър. Знам и абсолютно всичко, което им се случи при мен. — Той спря и отново стана неспокоен.

— Разкажи ми всичко — каза графиня Крек. — Започни с това кой си ти.

— Аз съм д-р Тремор Грейвз, дипломиран лекар, пенсионер от много години, жертва на собствените си алкохолизъм, наркомания и безразсъдство. Имах си собствена болница във Феър Оукс, но вече и нея я няма. — Той отново млъкна.

— Роксентър, жена му и синът му — подкани го графиня Крек.

— Делбърт Джон Роксентър пазеше в тайна брака си. Според момичето е било така, защото семейството му щяло да се разяри, ако научи, че се е оженил за някоя толкова бедна. Момичето бе Мери Стайлс, единственото дете на Бен и Шарлот Стайлс, които притежаваха ферма в близост до Феър Оукс. Беше полудяла да играе на сцена и замина на север преди около 19 години. Намери си работа в

хора на Рокси Тиътър. Всичко това се знаеше в местното градче и никой не го одобряваше.

После на някоя запивка явно е срещнала Делбърт Джон Роксентър, който тогава е бил на около двацет и пет. В момент на лудост те се оженили в някаква служба за бързо бракосъчетаване. За Роксентър всичко е било просто шега. За момичето това беше целият живот.

Срещали се тайно през задните врати на хотелите, защото той се страхувал, че някой, най-вече леля му Тиманта, може да разбере.

После Мери забременяла и повече не можела да пази тайната. Отказала да направи аборт и в паниката си той я изпратил при родителите ѝ тук. И на това място аз влязох в конспирацията. — Той се умълча и загърчи.

— Какво се случи? — подкани го графиня Крек.

— Беше на първия или втория ден от идването ѝ в града, когато се появи един психиатър, жена на име Агнес П. Морлей, д.ф.н., д.м.н., току-що завършило, навъсено чудовище. Не я обичах.

Тази психиатърка беше довела със себе си някакви мъже. Те грабнаха момичето на Стайлсови, а аз изведнъж се оказах на разговор с д-р Морлей. Тя караше родителите да мълчат — не зная как. А от мен искаше да убия момичето и да кажа, че е било самоубийство. Аз обаче отказах, защото се страхувах, че така ще имат възможност да ме изнудват за убийството. Тогава д-р Морлей поиска да направя аборт на момичето. Но Мери беше в твърде напреднала фаза и аз казах, че това също би било убийство.

И тогава обещах, срещу определена сума, да държа момичето в една стаичка с меко облицовани стени, която те бързо направиха в болницата ми, а след това, за още пари, да убия майката и детето при раждането. — Той млъкна много развълнуван.

— Продължавай — каза графиня Крек.

— Точно преди раждането пристигна новината, че родителите са загинали при автомобилна катастрофа. За момичето това беше ужасен шок. Но това не промени кой знае колко нещата. Раждането беше седалищно и тя почина от вътрешни кръвоизливи. И понеже не исках психиатърката да ме изнудва за убийството на детето, не го умъртвих, но казах на д-р Морлей, че съм го направил. През живота си съм

вършил много лоши неща — и гласът премина в ридание, — но тях двамата не съм ги убил!

— Какво направи с детето? — попита графиня Крек.

— Направих така, че самоличността му да може да се установи, за да не бъде изнудван и да мога от своя страна да изнудвам, ако ми се наложи. Татуирах черен знак за долар върху ходилото на левия крак на момчето и го заведох в окръжното селско стопанство за бедняци под името Ричард Роу. Казах им, че е намерено на стълбите пред болницата. Сложих в архивите смъртния акт на майка му и никога повече не споменах за детето. Зная, че психиатрията служи на богатите да държат в подчинение бедните. Но ако д-р Морлей се опита да ме подчини, мога да я заплаша, че ще извадя детето наяве.

— Чух това — каза графиня Крек. — Но сега аз ще ти кажа какво още се е случило и ти ще го запомниш така. А след това вече няма да имаш никакви болки. Става ли?

— Да.

— Всичко, което каза, е вярно с едно допълнение: Мери Стайлс роди близнаци. Те не бяха еднакви! — Графинята измъкна някаква бележка от джоба си и я погледна. — На този, който се роди първи, ти постави знак за долар върху дясното ходило. Изпрати го при един приятел лекар в Джорджия, чието име не можеш да кажеш заради професионалната етика. Каза му да замени с него мъртвороденото дете на Агнес и Джерълд Уистър, да го нарече Джеръм Терънс Уистър и да запише, че е роден в болницата „Мейкън“, окръг Биб, Джорджия. Другият лекар се съгласи, но е умрял преди много години. И всяко несъответствие в датите е заради подробностите, които е трябвало да уредиш. Запомни добре всичко това.

— Да.

— След като вече изяснихме истината в главата ти, когато се събудиш, ще се почувстваш принуден да облекчиш грешната си душа, записвайки всичко под формата на официално признание. Само ако направиш това, болките ти ще изчезнат. И никога повече няма да се върнат.

Сега ще забравиш, че съм ти слагала шлем. Ще помниш само действителните събития така, както току-що ти ги разказах и ще усетиш непреодолим импулс да си признаеш всичко в писмена форма. Когато щракна с пръсти, ще се събудиш.

Тя свали шлема, изключи го и го пхна в пазарската чанта.
Бум-Бум се вмъкна в стаята, правейки знаци на графинята.
Графиня Крек щракна с пръсти.
Грейвз отвори очи и се огледа уплашено.

ГЛАВА ТРЕТА

Бум-Бум прошепна на графиня Крек:

— Лекарят каза, че не мога да бъда излекуван. Тръгнал е обаче на вечерната си визитация. По-добре да изчезваме!

Чуха се стъпки. Бум-Бум погледна разтревожено към прозореца, явно за да прецени дали от него може да се скочи навън.

Стъпките продължаваха.

Д-р Прайс влезе.

Погледна Бум-Бум много строго.

— Мислех, че сте си тръгнали. Може би трябва да ви прегледам отново за някакви други симптоми, например за навирание на носа в чужди работи. Опа, а какво прави тук тази млада дама?

— Не можахме да намерим изхода! — изстена Бум-Бум.

Д-р Прайс отиде от другата страна на леглото. Подръпна черното си сако с професионален жест. Махна русата си коса от очите. Наведе се и хвана китката на д-р Грейвз.

— Ако сте нарушили спокойствието на този пациент...

Вратата се отвори.

Влезе Стоунуол Бигс!

— Какво е това? — попита д-р Прайс. — Среща на два лагера?

— Бигс! — извика д-р Грейвз, като седна в леглото и освободи китката си. — Бигс! За бога, дай ми писалка и малко хартия! Тоя артрит ме убива!

Бигс изглеждаше стреснат. После погледна графиня Крек.

— Вие требе да сте младата дама...

— Ето — каза графиня Крек и пхна няколко листа и писалка в ръката му.

— Не мога да позволя да тревожите този пациент! — излая д-р Прайс.

— Дай ми хартията! — изстена Грейвз.

Бигс веднага му я подаде. Графиня Крек бутна една креватна масичка към Грейвз. Той се наведе над нея и започна яростно да пише.

Бигс погледна първите думи, които Грейвз изписа и хукна навън. След няколко секунди се върна, довлитайки две от болничните сестри.

— Какво е това? — извика д-р Прайс, като скубеше русата си коса.

— Млъквай — каза Стоунуол Бигс. — Изглежда стария Тремор е зает с некакво признание. А сички вие гледайте, щото ж'го подпишете като законно, истинско и автентично, направено по собствената му свободна воля и съгласие и без заплахата от насилие!

— Не можете да нарушавате тайната му! — извика д-р Прайс.

— Той сам я нарушава — отвърна Стоунуол Бигс. — Признанието е ужасно полезно за душата. А като окръжен съдия мога да нарушавам сичко, което си поискам. Тъй че стойте и гледайте.

Д-р Грейвз пишеше с лудешка скорост.

Внезапно си дадох сметка, че никой не отговаря за Хелър. Неговият екран бе захвърлен малко далеч от мен, а аз бях твърде погълнат, за да гледам какво става с неговата съдба, която считах за окончателно решена. На екрана се появи тъпата френска кола „Карин“, която се виждаше в далечния мрак, по което предположих, че са пресекли някъде пътя му и сега го държат прав, здраво хванат в белезници. Нямах време да превъртам лентите. Можех да им се насладя по-късно.

В момента въпросът бе дали графиня Крек ще се измъкне при това скандално нарушаване на всички юридически правила за даване на показания? Беше сигурно, че умни мъже като самите Прайс и Бигс щяха да прозрат истината: нетърпението на летящата писалка щеше да им се стори странно. Грейвз на практика се тресеше! А после си дадох сметка и за още нещо: за шанса, който имаше Торпедо сега. Графиня Крек стоеше право срещу прозореца на стаята. От другата страна на леглото д-р Прайс беше с гръб към него, но не го закриваше. Всичко, което Торпедо трябваше да направи, бе да стреля покрай д-р Прайс и така щеше да пониже графиня Крек! Нито едно тънко стъкло на прозорец не би могло да отклони куршума за слонове от „Холънд и Холънд, 0.375 Магнум“! Хайде, Торпедо!

Д-р Грейвз свърши. Той сложи под признанията един голям подпис, след което се отпусна назад. Красива усмивка заливаше старческото му лице.

— О — възкликна той, — какво облекчение! Никаква болка!

Бигс четеше признанията. Графиня Крек надничаше през рамото му.

— Значи така! — каза Бигс. — Били са двама по неговите думи!

Сестрите също се опитваха да зърнат нещичко от онова, което Грейвз беше написал.

— Не, не — каза Бигс. — Останалите не бива да го четат. Вие сте тук единствено като свидетели на туй, че той го е написал. Така че се подпишете, тука долу, секи от вас.

Д-р Прайс и двете сестри се подписаха, когато Бигс им го бутна под носовете.

— Сега, Тремор — каза Бигс, — дигни десната си ръка. Заклевах ли се тържествено, че това е истината, целата истина и само истината, та Бог да е с теб?

— О, да — отвърна д-р Грейвз. — Това е единственото почтено нещо, което съм извършил през живота си.

— Добре — каза Бигс. — Сега с властта, дадена ми като нотариус на суверенния щат Вирджиния, мирови съдия и окръжен съдия на окръг Хамдън, обявявам този документ за валиден и обвързващ всички страни и Бог е с нас, амин!

Той извади марка и сложи нотариалния знак в края на документа. После го подписа и постави датата. Извади джобен релефен печат и го удари със скърцане върху подписите. Извади малък тефтер и записа датата и номера на документа, а после накара всички да се подпишат в книгата.

— Сега т'ва — каза Бигс, като го подаде на графиня Крек, — е най-най-легалният документ, който този окръг е виждал!

— Благодаря ви, мис — каза д-р Грейвз. — Чувствам се толкова добре сега, че мога да умра спокойно!

ТРЯС!

Прозорецът се разби!

Гърмеж от пушка!

Всичко се завъртя.

Нещо удари графиня Крек!

Тя беше на пода!

Бум-Бум я пусна и удари друг чифт крака.

— Долу! Долу! — крещеше той. — По очи, новобранци такива!

Нов залп от изстрели!

Из стаята полетя още стъкло!

Помислих, че вероятно Торпедо вече стреля с пистолета на убитото ченге.

Изстрелите спряха.

— Някой да е наранен? — изпищя Бум-Бум.

— Аз не съм — каза д-р Прайс, като пропълзя по-навътре под леглото. — Мина само през самото ми.

Една от сестрите се вдигна. Тя изпищя!

Другата застана на колене и погледна. Извика:

— Д-р Грейвз е ранен.

Съвсем леко раздвижване на екрана на Хелър привлече погледа ми. Беше вдигнал поглед нагоре. Прозорец на болница! Той беше отвън! Пълзеше през храсталака!

Вбесих се! Мръсният подлец не беше заловен!

Вероятно от предпазливост беше останал отвън и беше пуснал Бигс да влезе сам!

Застанала на колене до края на леглото, едната сестра каза:

— Д-р Грейвз е мъртъв!

Бигс промърмори от пода:

— Надявам се Младши да е наред.

С очи на нивото на дъските графиня Крек погледна Бигс.

— Младши? Искате да кажете, че моят любим е отвън?

— Той виде некаква френска кола в храстите и помисли, че Харви Лий е дошъл насам — отговори Бигс. — Мен ме изпрати вътре.

Графиня Крек се вдигна на колене и тръгна към вратата.

Бум-Бум я сграбчи и натисна надолу.

— Не правете това, мис Джой. Отвън теренът може да гъмжи от скапани стрелци, а вие нямате каска.

— Господи — изстена Стоунуол Бигс, — след сичко това се надевам, че не са убили Младши! Още си немам ново съдилище!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

От тъмнината на нощта през разбития прозорец прогърмя звукът на мегафон.

— Излизайте оттам с вдигнати ръце!

— Боже мой — каза Стоунуол Бигс, — началник Фог! — Той повиши гласа си до яростен крясък: — „Бибипан“ глупак такъв! Спрете стрелбата!

Мегафонът изрева:

— Мястото е обградено. Хвърлете оръжието си през прозореца и излезте бавно с вдигнати ръце!

Бигс изрева:

— „Бибипка“ му, Фог! Тука е Бигс! Тука няма никого! Току-що убихте д-р Грейвз!

Една сестра изпищя:

— Прав е!

Завъртях екрана на Хелър така, че да го виждам по-добре. Той беше в хралалака. Гледаше гърбовете на трите ченгета и Харви Лий! От другата им страна беше болницата. Хелър държеше в ръка онзи голям луксозен автоматичен пистолет „Лама 45“, насочен точно между плешките на началник Фог!

Отвътре Бигс крещеше:

— Какво, по дяволите, правите?

Началник Фог отмести пушката си и вдигна мегафона.

— Изпълняваме си дълга. Преследваме онзи престъпник, който беше с теб!

— Тука няма никакъв престъпник! — изкрещя Бигс.

— Не можеш да ни заблудиш, Стоунуол. Видяхме го точно там с гръб към прозореца!

— „Бибипан“ глупак такъв! — извика Бигс. — Това беше д-р Прайс и съсипахте сакото му! Измитайте се оттук!

— Недей така, Бигс. Укриваш престъпник и беглец там вътре. Миналата година той преби две ченгета. Тази вечер е направил същото и е откраднал още една кола от Харви Лий. Имаме свидетели и можеш

да станеш съучастник! Прати го навън или пак ще започнем да стреляме!

Хелър се беше придвижил напред. Нямахте начин, по който можех да ги предупредя. Вече беше на по-малко от два фута от гърба на Харви Лий, който пък беше зад гърбовете на началника и двамата офицери.

Изведнъж ръката на Хелър се стрелна и сграбчи Лий. С един скок вече държеше Лий пред себе си като прикритие. Търговецът на употребявани коли извика, защото някаква нервна точка му беше натисната.

Ченгетата се извъртяха. Вдигнаха оръжията си.

Хелър каза:

— Давайте, застреляйте Лий. Той е крадец, нали, Лий?

— Крадец съм! — изпищя Лий. — Моля те, пусни ръката ми!

— Продължавай — каза Хелър, като явно натискаше още по-силно мястото, за което беше хванал търговеца на коли втора употреба.

Лий избръщолеви:

— Аз му продадох колата за триста долара и не му дадох разписка за покупката.

— Продължавай — каза Хелър.

Лий изпищя:

— Помислих си, че мога да си получа колата обратно и да задържа парите!

— Началник — каза Хелър с автоматичния пистолет, насочен към Фог под мишницата на Лий, — това е мексиканско оттегляне. Сега, ще хвърляме ли ези-тура, за да разберем дали аз ще застрелям тебе или ти ще застреляш Лий?

Началник Фог изглежда трепереше от нерешителност и ярост.

— Престъпник такъв! Това няма да ти оправя положението! Ние винаги хващаме който ни трябва!

Изведнъж Бигс застана зад началника.

— Остави го на мира, стрелец по болници такъв! Знаеш „бибипски“ добре, че ФБР обяви за мъртъв човека, който извърши престъпленията миналия септември! Никога не си го виждал отблизо. Ти сам си призна!

Началник Фог се беше обърнал, за да посрещне новата атака. Бигс така беше побеснял, че тропаше с крак. Запита:

— Знаеш ли кое е това момче?

Фог се подсмихна:

— Да, струва ми се.

— Не, сър! — извика Бигс. — По-важен! Онова момче там е Делбърт Джон Роксентър, Младши!

Началникът и двете ченгета погледнаха към Хелър, който държеше Харви Лий.

После началникът каза на Бигс:

— Стоунуол, хич не се опитвай да ме метнеш!

На мястото на действието внезапно се появи графиня Крек. Съвсем на открито, лесен изстрел за Торпедо!

Тя заклати пръста си под носа на началника:

— О, не, той не ви мами. Елате с мен, ако не вярвате!

Както се клатеше, пръстът изведнъж започна да сочи точно между очите на началника. Той тръгна след нея, когато тя го поведе.

Останалите от групата ги последваха, а Хелър, който все още държеше Лий, завърши шествието.

Там стоеше сухопътната яхта. Графинята се шмугна вътре и екранът се замъгли. След момент отново се стабилизира, а тя отново стоеше пред тях.

Държеше някаква картичка. Размаха я под носа на началника, а после и на двете ченгета. Те се вторачиха в картичката. После изведнъж се обърнаха и паднаха на колене пред Хелър.

Графиня Крек погледна картичката и я показа на Бигс, а по екрана на Хелър виждах, че на лицето ѝ е изписана вампирска усмивка.

Беше регистрационната карта на сухопътната яхта. Отгоре беше изписано „Делбърт Джон Роксентър“ в графата за името на собственика!

Бигс се надвеси над коленичилиия началник.

— Идиот такъв! Ти стреля по сина на човека, дето управлява света! — Бигс се обърна към Хелър: — Младши, к'во ще правим с тоя „бибипец“, дето уби горкия д-р Грейвз?

— К'во се прави обикновено по тия места? — попита Хелър, като свали пистолета си и освободи Лий.

— Присъда и линчуване при сички случаи — отвърна Бигс. — Като мирови съдия аз тебе да прочета присъдата и с твоя помощ,

Младши, ще използваме онова дърво там. Но само ако си съгласен, разбира се.

Началник Фог изстена:

— Моля ти се, мили Боже, НЕ! Моля Ви, мистър Младши.

Джо и другото ченге запълзяха на колене. Те вдигнаха стиснатите си молеци ръце към Хелър.

— Милост! — замоли се единият.

— Имам жена и деца — каза умолително Джо. — Не ме линчувайте, мистър Младши!

Хелър каза:

— Стоунуол, скъпи приятелю, да бъдем милостиви. Да ги накараме да подпомогнат построяването на новото съдилище с всичките си нечестно спечелени блага и с труда си на непълен работен ден.

— Добре, Младши — каза Бигс. Но посочи към Харви Лий: — Ами него?

— О, Боже Исусе! — възкликна Харви Лий. — Току-що разбрах, че съм се опитал да направя евтина сделка за кола със сина на най-богатия човек на света. Застреляйте ме!

Бигс погледна надолу към коленичилите ченгета.

— Фог — каза той, — ставай на крака и си отивай вкъщи, но помни, че мога да те изнудвам до края на света. Бедният д-р Грейвз.

Изведнъж си дадох сметка, че цялото онова стреляне вероятно е задържало ръката на Торпедо. Той все още беше някъде там. Все още имаше шанс. Само да оставят сега графиня Крек без охрана и Торпедо все още имаше шанс да получи пляката си. Същата тази нощ!

ГЛАВА ПЕТА

— Къде ще ходиш сега? — попита Стоунуол Бигс Хелър. — Щото имам да ти покажа още нещо тая вечер.

Хелър посочи с ръка графиня Крек.

— Изглежда заповедите наистина идват от Върховното командване. Какво ще правим сега, скъпа?

— Тръгваме към окръжната ферма за бедняци незабавно — каза графиня Крек.

Бигс каза:

— Мис капитан, ако моа да се намеса, т'ва сега е Окръжна селскостопанска ферма и нема да я намерите по задните пътища, ако не ви вода.

— Води, води, смели Стоунуол Бигс — каза Крек. — Ако това ще ни заведе при другия син.

Стоунуол се поклони галантно и забърза към колата си. Бум-Бум търчеше наляво-надясно, за да каже на шофьорите да се приготвят.

Графиня Крек издърпа Хелър към сухопътната яхта и екраните им се замъглиха. Почти се бях примирил, че ще остана сляп, когато внезапно за моя най-голяма почуда приемането се възстанови!

Не беше много добро и беше пълно със смущения и неясни петна, но все пак ги виждах. Трябва да бяха в най-отдалечения заден край на превозното средство, на значително разстояние от онзи генератор. Доколкото можех да определя, те се намираха в малка операционна стаичка.

Очевидно бяха свършили с целувките и поздравите веднага щом са влезли, защото сега Крек беше цялата погълната от работата.

— Седни там, скъпи — каза тя на Хелър, като посочи малката операционна маса, опряна до външната стена на сухопътната яхта. — Свали си дясната обувка и чорапа.

Сухопътната яхта летеше напред. Графиня Крек се беше подпряла, за да не се клатушка и ровеше из белите чекмеджета за инструменти.

Хелър се подчини, но я следеше с поглед.

— Сега пък какво си намислила, скъпа?

Тя намери каквото търсеше в чекмеджетата и сега отваряше сандъка с целологична екипировка и принадлежности от Занко, който беше натъпкала догоре в базата.

— Слагам знака на долара върху стъпалото на десния ти крак. Ако не стане и не прилича точно на другия, мога да го отстраня.

— За какво ми е доларов знак, скъпа? — попита той.

Тя му бутна листовете.

— Прочети ги и ще разбереш.

Тя се захвана с крака му, като използваше козметични и други средства. Подпирайки се при клатушканията на сухопътната яхта, Хелър прочете написаното от д-р Грейвз. После, както седеше, започна да я наблюдава и очевидно мислеше.

Тя си свърши работата и като вдигна крака, започна да му се възхищава. Сви го и го показа на Хелър.

— Това изглежда ли ти достатъчно старо?

— Скъпа — каза той, — Бери не е почтен човек. Той не държи на думата си. Не мисля, че е щял да ми даде името Уистър и свидетелството за раждане. Струва ми се, че ти си накарала Грейвз да промени нещо.

— Аз ли, Джетеро? — възкликна тя.

Сухопътната яхта спря. Гласът на Бум-Бум:

— Брегово укрепление отпред! Хвърляме котва!

Екраните им се замъглиха, но след няколко секунди се възстановиха. Вървяха по посока от колите нагоре по стъпалата на нещо като учреждение, чиито тухли изглеждаха изтъркано червени под лъчите на фаровете.

Бигс хлопаше на вратата.

— Тука си легат с кокошките. Аз обаче моа да ги измъкна навън.

И той продължи да хлопа.

Излезе сънен мъж, който още закопчаваше панталона си.

— Бигс! За к'во е тая гюрултия? Пак ли пожар в съда?

— Сийни — отвърна Бигс, — дръж си езика. Да укриваш момче на име Ричард Роу тук?

— Младия Дик ли? — попита Суийни. — Да не сте дошли, за да го завлечете обратно в Държавния селскостопански колеж? Още сега

моа ти кажа, Бигс, че той нема да тръгне. Прасетата започват много да му липсват!

— Къде е той? — попита Бигс.

— Как къде, ама в свинарниците, разбира се.

— Води ни — каза Бигс.

Тръгнаха по една лъкатушеща пътека и стигнаха до някакви бетонни сгради. Суийни запали прожекторите, при което от закритите кочини се чува множество изплашени грухтения, а след това и мощно недоволство.

Суийни ги поведе нагоре по някакви външни стъпала и отвори една врата. После запали лампата вътре.

— Дик — започна той, — все пак дойдоха да те завлекат обратно. Съжалявам, момче, но не моа се изправя срещу закона. Аз ще поема твоята работа.

Крек надникна покрай Суийни. Стаята беше малка. Стените бяха облепени с изрязани снимки на прасета във всякакви цветове и големини. На тесен дюшек, с всичките си дрехи без обувката, беше легнало да спи високо, русо момче. Сега се опитваше да седне в леглото, като прикриваше очите си от светлината. Изглеждаше на около осемнайсет земни години. Невероятно приличаше на Делбърт Джон.

— Няма да тръгна! — каза той. — Всеки път, когато си замина отгук даже за един семестър, като се върна, намирам прасетата ми напълно занемарени и вехнеци. Кажи на тия приятели просто да се махат.

— Имат оръжия, Дик — рече Суийни.

— Оръжия! — извика момчето и се изправи в цял ръст като стрела. — Махайте се отгук с оръжията! Можете да застреляте някое прасе!

Графиня Крек влезе внимателно в стаята.

— По-добре аз да се оправя с това — каза тя. — Никой няма да застреля прасетата ти.

— Олеле! — каза момчето и я погледна ококорено. — Ти пък коя си? Някой ангел или какво? Ей, коя е тя, Суийни? У-у, бива си я за прасе!

— Просто приятел — отвърна графиня Крек. Насочи пръста си към челото на момчето. Каза му нежно: — Сега седни на дюшека, моля

те.

Момчето внезапно седна, все още вторачено.

Графиня Крек посегна надолу и свали левия му чорап. Вдигна крака му и погледна стъпалото.

Не се виждаше нищо. Беше твърде мръсно!

— Бум-Бум — извика графиня Крек. — Кофа вода и парцал, моля.

По стълбата се чу трополене и скоро с дрънчене и плискане се появи Бум-Бум. Графиня Крек взе кофата с вода, сложи я на земята и потопа един парцал в нея. После започна да мие стъпалото. Трябваше известно време, докато мине през всички пластове. Водата в кофата почерня от няколкократните потапяния на парцала. Момчето я гледаше с възхищение и следеше всяко движение.

Най-сетне графинята бе доволна и вдигна стъпалото на крака срещу светлината.

ДОЛАРОВ ЗНАК!

Малък и неясен, той стигаше до края на петата.

— Ето го и него — каза Бигс от вратата.

Момчето усети, че са видели нещо. То дръпна крака си от графинята и погледна стъпалото, като го изкриви малко.

— Я, боже — възкликна той. — Нивга не съм забелязвал това преди. Наистина прилича на доларов знак. Да не е няк'ва болест? Нещо като възпаление на копитото? Какво означава той? Кажете ми бързо!

— Означава — каза графиня Крек, — че не си безименно подхвърлено сираче. Означава, че си синът на най-богатия човек на света, Делбърт Джон Роксентър, намерен след дълго търсене.

Той я погледна с широко отворени очи. Разбра, че тя говори сериозно. После загра. Строполи се като мъртвец!

ГЛАВА ШЕСТА

Графинята даде знак на Хелър:

— Скъпи, свали си дясната обувка.

Хелър мина покрай Бигс и аз разбрах откъде се беше сетил Суийни за оръжията: декорираният 45-калибров блестеше на колана на Хелър. Надявах се, че ще се махне и ще остави на Торпедо открито поле за действие.

Хелър свали обувката и чорапа си. Графинята хвана крака му и го задържа до този на Земното момче. Всъщност те си пасваха доста добре: истинският на сина на Роксентър и фалшивият доларов знак върху крака на Хелър. Недоочистената мръсотия заличаваше всяко различие.

Бигс ги видя и двата.

— Я, ей го пак. Неидентични близнаци, събрани отново.

Той извади полицейски апарат за моментални снимки, който вероятно беше взел от началника. Направи снимка на двете стъпала едно до друго, после една на Хелър, а след това и една на момчето, без да обръща внимание на факта, че младежът все още лежи в безсъзнание.

— Сега, след като това събитие тука е напълно документирано — каза Бигс, — елате с мен, приятели. Искам да ви покажа още нещо. — И тръгна по стълбите, като им даде знак.

Графинята ги последва до последните две стъпала, а после спря.

— Ти върви, скъпи. Аз ще остана тук. Когато се свести, ще има нужда от някого, който да му държи ръката.

— Чакай малко — каза Хелър. — Не искам да те оставям тук.

— О всичко ще бъде наред. Сега слушайте всички, мистър Бигс и мистър Суийни. Не вдигайте шум около това откритие, чувате ли? На клетото момче ще му трябват седмици наред тренировка и обучение, за да заеме мястото, което му се полага в света. Така че никаква гласност. Вестниците винаги представят нещата изопачено.

— И без т'ва никой не ми верва — каза Суини.

— Да, госпожо — каза Бигс.

— Сега ти, Бум-Бум — каза графиня Крек, — ще се качиш с Джетеро в джипа само за да може той да се върне до циркаджийския фургон от другата страна на фермата.

— Да, госпожо — каза Бум-Бум. — Ще се справя с това.

Оставиха я в подножието на стълбата под всичката блестяща светлина от прожекторите. Щеше да бъде съвсем сама в една изолирана част от фермата. А ако Торпедо имаше някакъв усет, щеше да очисти и момчето! Ако съществуваше идеална възможност, тя беше тази! Достатъчно спокойно, за да бъде трупът даже изнасилен!

Мъжете изминаха немалкото разстояние до главната сграда. Шофьорите бяха изтеглили къщите на колела до пътя. Суийни влезе в сградата, за да си доспи. Хелър се покатери в „Буика“ и седна до Бигс. Те потеглиха и не след дълго се появиха и фарове, които ги следваха.

Бигс дълго време кара по неравни пътища. После свърна при една селска пощенска кутия и тръгна доста по-бавно. Фаровете му осветяваха пътя през някаква овощна градина, а когато входящият път се изви, заиграха напред-назад по някакви разнебитени селскостопански постройки. Той спря и пред тях се изправи старомодна двуетажна тухлена къща.

— Вероятно не помниш т'ва място, Младши. То вече премина в ръцете на семейство Ходжис чрез наследствените данъци и налози. Но тя е фермата на старите Стайлсови, на дядо ти по майчина линия. Преди малко в мен се роди едно подозрение, та нека видим дали е основателно.

Той слезе от колата, изкачи стъпалата на верандата и започна да хлопа със старото пиринчено чукче, доста корозирало с времето.

Мина доста време, докато накрая една жена с нощна шапчица и по нощница запали лампата на верандата, надзърна през прозореца и отвори вратата.

— К'во прайш тука по т'ва никое време, Стоунуол Бигс? — попита тя. — Не знайш ли, че е посред нощ?

— Миз Ходжис, — каза Бигс, — много се извинявам. Ама да сте почиствали тавана си наскоро?

— Бигс, знайш 'ного добре, че нема закон на Янките, задължаващ който и да било да си почиства тавана. Не ми казвай, че има такъв в окръга. Никой никога не почиства тавана! И ако си дошъл тука по т'ва време на нощта да ми казваш да си почиства тавана...

— Не, не — каза Бигс много очарователно. — Нивга не бих обидил по тоя начин най-добрата домакиня на мили отгук! Но данъците могат да бъдат намалени за неизползвано пространство. Та просто исках да разбера дали не плащате твърде големи данъци!

— А, добре, т'ва вече е друго.

— Та мога ли да фърля едно око на тавана ви?

— Заповядай, стига да ме оставиш да се върна в леглото!

— Очарован съм — каза Бигс.

Той влезе, а Хелър седна на верандата, за да почака. След доста време лампата на верандата угасна, Бигс излезе и затвори вратата на къщата след себе си. Носеше предмет, който приличаше на голяма кутия за шапки.

Качиха се в колата и потеглиха. Джипът при портата се отдръпна, за да им направи път. Тръгнаха по пътя и Бигс спря. Запали крушката на колата.

— Хора — каза той, — никога не фърляйте нищо. Т'ва беше забутано най-навътре под стрехата заедно с едно руло изборни плакати на Джеф Дейвис и една купчина записки на Конфедерацията^[1]. Скрили са го, но аз си познавам хората в Хамдън. Сичко стискат здраво!

Той пусна кутията за шапки в скута на Хелър. Изригна прах. Лентичките вече бяха отвързани.

Хелър кихна и отвори капака. Там лежаха пакети с писма, всичките завързани, няколко отделни плика и фотоалбум.

Хелър разтвори албума. Първата снимка, малко пожълтяла, беше на едно много красиво русо момиче в танцърско облекло.

— Т'ва е майчето ти — каза Бигс. — Тя просто беше най-красивото момиче по тия места. Истинска хубавица! Ти приличаш на ней. Разбрах още кат те видех за пръв път. Същата коса, същите очи.

Под снимката беше пъхната пожълтяла изрезка. Хелър я измъкна.

МЕСТНО МОМИЧЕ СЕ ПРИСЪЕДИНЯВА КЪМ ХОРА НА „РОКСИ“ В НЮ ЙОРК

Мери Стайлс, единственото дете на Бен и Шарлот Стайлс от фермата „Стайлс“ в Хамдън, дипломира се в гимназията на Феър Оукс и победителка в

миналогодишния конкурс за красота на щата, се справя успешно в земята на янките.

Статията продължаваше, но Хелър я плъзна обратно на мястото ѝ. Разлисти още няколко страници от албума. Бяха снимки на хора и рекламни фотоси.

Няколко увеличени снимки от нощни клубове и моментални — бяха пъхнати свободно в албума. Първата беше на Делбърт Джон Роксентър, изглеждащ по-добре в средата на двадесетте си, който седи на някаква маса с Мери Стайлс, обградени от келнери и шампанско. На другата ги имаше двамата прегърнати в някакъв бар. Третата пак беше с тях: полуоблечени в някакъв морски курорт пият една кока-кола с две сламки.

— Момчето във фермата — каза Бигс, — повече прилича на баща си, но предполагам, че с разнойчните става така.

Хелър затвори албума. Взе един пакет с писма и ги разгледа. Всичките бяха написани на ръка от „Дели“ за „Мери Хам-Хум“. Отнасяха се до уреждане на тайни рандевута по курорти и хотели и бяха пълни с предпазни мерки да не бъдат видени.

Отстрани в кутията имаше два смачкани, наполовина скъсани листа. Хелър ги разтвори. Имаше релефен воден знак. Датата беше отпреди повече от осемнайсет години. Там пишеше:

АГНЕС П. МОРЛЕЙ, д.ф.н., д.м.н.

Скъпи мистър и мисис Стайлс,

Имам тъжното задължение да ви информирам, че дъщеря ви Мери, след един прибързан и необмислен брак, не можа да издържи на напрежението от внезапното издигане в обществото. Тя се разболя от тежка душевна болест, известна като *delirium altaphasis*. Макар и понякога да изглежда нормална, тя е в състояние да бъде много опасна за себе си и околните.

За нещастие е бременна. Докато се роди детето, тя не може да бъде лекувана професионално, тъй като конвулсивните терапии биха довели до недоносване, което съм сигурна, че не желаете. Обявяването или дори

прошушването за брака ѝ биха я довели до неконтролируеми душевни състояния, в които може да се опита да посегне на себе си.

Веднага щом детето се роди, тя ще може да бъде лекувана от специалист психиатър. Ето защо, моля ви, съдействайте ни да я оставим без много шум под напълно компетентните грижи на моя колега д-р Тремор Грейвз.

Ако се чуе и думица за брака или състоянието ѝ, дори и да не унищожи себе си, тя ще трябва да бъде затворена в лудницата на щата до края на живота ѝ.

Съответните суми за нейното лечение, което е изключително скъпо, стигащо до хиляди долари на месец и доста отвъд вашите финансови възможности, ще бъдат изплащани на д-р Грейвз и на вас самите от време на време, но те ще бъдат спрени, ако тя бъде официално затворена в психиатрия и мине под опеката на щата.

Зная, че приемате присърце нейното благополучие, както прави и клетият ѝ, разстроен съпруг и ще разберете, че всичко това е за нейно добро.

Веднага щом се роди детето, тя ще може да бъде лекувана по възможно най-професионалните начини и ще може да заеме полагащото ѝ се място в обществото.

Моля, не и отнемайте този шанс.

Под професионална тайна: АГНЕС П. МОРЛЕЙ

— Ето как значи са накарали родителите да мълчат — каза Хелър.

— Не е требвало да го праат много дълго — рече Бигс. — Загинаха при автомобилна катастрофа. Но мисла, че туй е, дето търсиш, та дойдох да го намеря.

Той бръкна вътре и издърпа официален на вид илик. Отвори го и даде съдържанието на Хелър.

В документа се казваше, че ДЕЛБЪРТ ДЖОН РОКСЕНТЪР и МЕРИ ШАРЛОТ СТАЙЛС са сключили брак в Елктън, Мериленд, център за спешни бракосъчетания, една година преди датата на

свидетелството за раждане. Беше импозантен сертификат, целият в марки и печати.

Стоунуол Бигс каза:

— Значи дори не си копеле, Младши.

— Много ценно — отвърна Хелър.

— Сега тебе да се връщам и да напиша свидетелството за раждане на другото момче — каза Бигс. — Просто ще го наречем Делбърт Джон Роксентър Втори, ако немаш нищо против, Младши.

— Бива — рече Хелър.

— А докато се занимавам с тая работа, ще направя дубликат на смъртния акт на майка ти и няколко допълнителни копия за теб. Мое да ти погребват. Ще ти ги донеса във фермата на сутринта, ако сте още там.

— Така поне каза капитанът — отговори Хелър.

— Сега за другите неща, Младши. Не мисла, че оня началник има много мускули по себе си. Ще получа ли субсидия за новия съд?

— Само ако гарантираш, че ще построиш абсолютния оригинал, в който е пренощувал Джордж Вашингтон.

— Ти си мое момче! — извика Стоунуол Бигс. — Най-умното, което некогаш съм правил, е, че оная нощ напих покойния Тремор Грейвз!

[1] Южните американски щати, които опитали да се отцепят от САЩ по времето на Гражданската война. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Понеже Хелър сега тръгваше обратно, бързо се обърнах към екрана на графиня Крек, за да видя дали Торпедо е използвал възможността и е успял да я застреля навреме.

Тя седеше в горната стая на свинарника с гръб към прозореца — идеална мишена за някой отвън.

Младежът се беше свестил. Той седеше на края на разхвърляното легло, русата му коса бе разрошена, а погледът му — замаян.

— Много мило от ваша страна да седите при мен. Твърде съм объркан, за да заспя. Кой би си помислил, че си имам истински мама и татко, както си имат прасетата!

— Добре, слушай — каза графиня Крек, — зная, че е късно през нощта, но ако трябва да поспиш, мога да направя нещо. Сещаш ли се за футбола?

— О, да, госпожо. Играех го в гадния колеж.

Тя посегна към пазарската си чанта и измъкна едно хипносьоръжение.

— Това е нов вид футболен шлем. Служи за обучение.

— А-а, майтапите се, госпожо.

— Пробвай го — и тя го постави на главата му и натисна копчето.

Гласът на Торпедо:

— ХВАНАХ ТЕ!

Вторахих се напрегнато в екрана. Не беше ли го чула Крек? Тя не се извърна.

После изведнъж осъзнах, че гласът не беше дошъл от спикъра.

ИДЕШЕ ОТ МОЙТА СТАЯ!

Извърнах се.

Торпедо стоеше до отворената врата!

Сивото му, затворническо бледо лице беше изкривено от ярост!

Голямата пушка беше заредена в ръката му!

От устата му излизаше пяна!

— Ти ме изигра, „бибипски“ сине! Знаеше, че фордът, с който бяхме, е откраднат! Подкупил си ченгетата! Причакваха ме в болницата! Ще си платиш за това! Трябваше да зарежа колата и да вървя пеша дотук цяла нощ! Ще ти надупча червата за това!

... Но ти, „бибипецо“, ти въобще не ми каза, че това е мадамата на оня, който ме гепи в Брюстър, блъсна ме от надлеза, прибра възнаграждението ми и осуети цялото ми бъдеще при Бери. Ти просто ме изпрати там, за да ме пречука! И заради това, след като те застрелям, ще изнася трупата ти и ще му предам сифилиса, гонорейта и всичко останало!

Той вдигаше оръжието за стрелба.

Нещата, които по-рано бях нагласил, щяха да послужат в крайна сметка! Поставих ръка върху радиопредавателния пръстен на Апарата, който си бях сложил. Той задейства вибрационния говорител, който бях заложил на перилото на балкона от външната страна на вратата.

Зад Торпедо се чу писък!

Той се извърна!

Стоеше върху края на килимчето откъм вратата.

Посегнах надолу, сграбчих края откъм мен и дръпнах.

Той залитна напред като подкосен.

Олюля се.

Удари се в перилото на балкона.

С грохот падна през него от петнайсет фута на земята!

Не губих време.

Грабнах вещите си и ги натъпках в един куфар.

После грабнах и екраните.

Разрових се наоколо. Не можех да си намеря пистолета! Бибипецът трябва да го беше откраднал или пък го бях изръсил някъде през деня.

Нямах време за търсене.

Измъкнах се от стаята.

Полетях като луд към камиона за тор.

Хвърлих багажа си вътре. Скочих зад волана и завъртях стартера. Камионът запали.

Измъкнах се оттам, летейки, а зад мен вятърът разносяше конски фъшкии!

Ако имах пистолета си, можех да го застрелям. За нищо на света обаче не бих докоснал нещо, до което той се е докосвал, така че не можех да използвам пушката му. Като си мислех за случилото се, докато карах, се сетих, че щеше да бъде по-умно, ако бях отишъл при него на паважа и му бях строшил главата. Но и за това трябваше да го докосна. Да, правилно постъпвах. Просто се махай бързо оттам!

Мислех, че съм в безопасност. Собственикът на мотела въобще нямаше да предположи, че някой ще му отмъкне камиона за превоз на тор. Той сигурно изобщо нямаше да забележи, че го няма до късно през деня, защото никога не се вясваше там.

А ако ме спреше полицията, можех да кажа, че е от транспортния реквизит на ФБР.

Тъй че се чувствах в безопасност, когато стигнах до една денонощна бензиностанция за камиони на север от Линчбърг и заредих бензин и масло.

Тъкмо се изтеглях от колонката, когато случайно погледнах назад.

Торпедо! С щръкнала от ярост коса и пълен с ярост поглед, полудял за отмъщение, той караше стара „Тойота субкомпакт“!

Дадох газ!

Със свирене на гуми полетях по път №29.

Увеличих разстоянието между нас!

Шарлътсвил, Кълпепър, Уорънтън, Арлингтън. Призори летях по столичния околоръстен път на Вашингтон D. C.

Когато напрегнато спрях да заредя пак, погледнах назад. Помислих, че съм се отървал от него. През следващия час карах по-разумно. Бях на мемориалното шосе „Джон Ф. Кенеди“ и тъкмо подминавах Елктън, Мериленд, когато — ФРАС! ФИУУУ! — един куршум за слонове се удари в покрива на колата и отлетя с рикошет!

О, как подкарах след това!

Перспективата не само да бъда убит, ами и изнасилен, и не само изнасилен, ами и тотално заразен, направи крака ми върху газта доста тежък.

Платеният път на Ню Джърси обикновено е бърз, но през този безумен ден той беше твърде бавен за мен.

Почти се бях изравнил със Стейтън Айлънд, когато ми хрумна ужасната мисъл, че няма къде да отида!

Торпедо знаеше телефонния ми номер у мис Пинч. Още повече че посрещането ми в онзи апартамент щеше да бъде доста буйно.

Докато карах вонящия камион, главата ми се въртеше от недоумение какво да правя. После школовката на Апарата си каза думата. Иди на най-неочакваното място. Иди там, където човек намира закрила.

МАЙКА МУ!

Тя щеше да ме защити — това беше сигурно! Тя мразеше сина си. Мостът „Гъотълс“ беше точно пред мен. Свърнах от платения път по него. Минах по транзитното шосе на Стейтън Айлънд като изстреляно гюлле. След това по замайващите височини на моста Веразано Нероуз и не след дълго летях по транзитния път на Куийнс.

Вземайки завоите на две колела, летях към безопасността. Пред къщата скочих върху спирачките и се изстрелях от пушещата кола. Хукнах нагоре по стълбите и заблъсках по вратата.

Тромавата жена чудовище ме разпозна. Набутах се покрай нея в антрето. С глас, който внимавах да не зазвучи истерично, ѝ казах, че синът ѝ е по петите ми с намерението да ме убие.

Тя кимна, сякаш разбираше. Качи се по стълбите и не се върна известно време. После се наведе над перилата и ми махна с ръка. Качих се.

Очевидно стаята в края на стълбите някога беше принадлежала на Торпедо. Беше изрисувал решетки на стъклото на прозореца. Креватът беше от железни пръчки. Една снимка портрет висеше на стената. Човекът на нея имаше подло лице с циничен поглед. Имаше автограф:

На Торпедо,
моя най-добър подопечен

Д-р Дж. К. Кортикъл

Психологът му в затвора!
Мисис Фиакولا посочи килера и ми показа, че трябва да вляза в него.

**ТРОПОТ ОТ СТЬПКИ ПО СТЬЛБАТА!
ТОРПЕДО!**

— Къде е „бибипският“ му син? — крещеше той и осъзнах, че е видял колата.

— Торпедо! — каза тя. — Искаш убийство? Ще получиш едно!

Майка му го викаше с ръка да влезе в стаята. Дясната ѝ ръка беше прикрита в гънките на полата ѝ.

Той възбудено ръмжеше. Но се подчиняваше.

Тя строго го бутна в стаята и го накара да седне на леглото.

Сложи пръста, на лявата си ръка на устните си, а после посочи с него към килера.

— Той е там вътре — каза. Косата ми се изправи!

Майка му вдигна дясната си ръка. Държеше неговия леопард, пушката с рязана цев!

Бутна я вертикално към гърдите му, сякаш да го накара да я вземе.

Той посегна да сграбчи цевта!

С бързо движение майка му я наведе така, че цевта мина под брадичката му.

ТЯ ДРЪПНА И ДВАТА СПУСЪКА!

Гърмът беше оглушителен!

Главата заедно с челюстта на Торпедо полетяха към тавана!

Майка му изтри спусъците в подгъва на полата си. След това сви изстиващите му пръсти около предпазителя.

Отвори едно чекмедже и извади някакви материали за почистване на оръжие и ги сложи на леглото.

После отстъпи назад.

— Откакто излезе от федералния пандиз — каза тя на мъртвото тяло, — говориш само за психология, психология, психология. Та я попрочетох. Сега получи малко психология, безполезен, мръсен, долен флиртаджия с трупове такъв! Дано дяволът те накара да четеш психология до края на вечността!

Тя се обърна към мен и ми даде знак да изляза от килера.

— Ти беше свидетел. Той просто си чистеше пушката, а тя гръмна, нали?

Кимнах безсловесно.

— Та това е краят на безполезния ми „мършобибипащ“ „бибипски“ син. Какво удоволствие е само да го гледам как лежи там

мъртъв, даже да ги нямаше 25-те хиляди за застраховка, които сега ще получа.

Едва тогава, точно в онзи момент ме порази жестоката истина!

Торпедо се беше провалил.

Сега лично аз трябваше да се справям с цялата ситуация.

Съдбата на Земята, на Роксентър, на Ломбар и на цялата Волтарианска конфедерация зависеше от един изтощен и износен като крехка тръстика офицер на Апарата Солтан Грис.

И сега беше по-жизненоважно от всякога да отстраня порочната графиня Крек.

Когато излязох в нощта, заклатих юмрук към небето.

— Кълна се във всички звезди, във всички богове и демони на небесната твърд! — извиках. — Независимо от онова, което ми причинявате, аз трябва да надделея! Правете каквото си искате, аз ще унищожа онази ужасна жена!

Смъртоносна клетва.

Говорех сериозно!

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

ГЛАВА ПЪРВА

Нямах кой знае колко пари. Не можех да се върна у мис Пинч и да издържа онези жени.

Стигнах до средата на Манхатън и изоставих камиона за тор в една странична улица. С багажа си от една чанта и екраните тръгнах към един хотел, който бях забелязал в миналото. Беше свърталище на алкохолици, порутен и мръсен, а фоайето гъмжеше от сринати човешки развалини. Най-доброто място за укриване, защото тук дори не си правеха труда да отделят живите от умрелите.

Наех стая със счупен прозорец, счупена мивка и счупен под. Наоколо щъкаха хлебарки, които вирееха върху останките на мръсния килим.

Трябваше да съм изтощен, но не бях. Имах твърде много работа. Независимо от късния час, извадих топ листа и писалка и седнах до разнебитената маса. Човек трябва да бъде подреден, да върши нещата като по учебник. Трябваше да бъда внимателен и прецизен, защото само по този начин можех въобще някога да причиня смъртта на графиня Крек.

Изписах основните закони на Апарата:

1. ПРИГОТВИ СИ БАЗА, ПРЕДИ ДА АТАКУВАШ.
2. ОПРАВИ ОТРЯДИТЕ СИ, ПРЕДИ ДА АТАКУВАШ.
3. НАПРАВИ СИ ПЛАН, ПРЕДИ ДА АТАКУВАШ.
4. СТРУПАЙ ОРЪЖИЯ, ПРЕДИ ДА АТАКУВАШ.
5. ОПРЕДЕЛИ ТОЧНОТО МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ НА ОБЕКТИТЕ, ПРЕДИ ДА АТАКУВАШ.
6. ПЛАНИРАЙ ВРЕМЕТО ЗА ВСИЧКО.

Знаех, че тия неща трябваше да се вършат в строга последователност. Бяха разработени от гении много отдавна. Ако една организация като Апарата има върховния дълг да подкопае основите на

една цивилизация, тя трябва да е съвършена. Трябва да създадеш максимално количество неприятности за максимален брой хора при минимален брой поводи. Това правило важи особено силно за правителства, правителствени организации, правителствени служители и агенти. Дори на Земята, която е примитивна по отношение на тия неща, ФБР и другите се придържат напълно към тези максими. Така че знаех — разсъждавам правилно.

Захванах се най-напред с точка пета. Тя беше лесна за изпълнение. Главният обект беше графиня Крек. Знаех това много добре от дълъг и горчив опит.

Що се отнася до точка първа, базата ми беше в тази хотелска стая.

А що се отнася до точка шеста, погледнах часовника си и внимателно записах часа, минутата и секундата.

Внезапно осъзнах, че не ги изпълнявам в точния ред. Стегнах се. Трябваше да работя върху втора точка — справянето с отредите.

Единствените отреди бях аз. Едва сега осъзнах това напълно. Бери и Торпедо, а дори и Медисън, ме бяха провалили. Бях напълно сам.

Какво ставаше с отредите?

Венерическа болест? Като се вземеха предвид козите, кучетата и Торпедо, очевидно ситуацията бе такава! Макар и да нямаше признаци за нея, във всеки текст върху военните въпроси това е отбелязано като проблем. Добре.

Твърдо решен да върша нещата на секундата, оставих първите неща да бъдат първи. Даже когато бяха втори в списъка.

Справянето с отредите изискваше почивка. Внимателно отбелязах времето, както изискваше шестата точка, и си легнах.

Станах призори, изтърсих дрехите си от хлебарките и се облякох.

Крачейки с мрачна решителност, си проправих път към една телефонна кабина във фойето и проверих номерата на клиниките за венерически болести. Имаше една наблизо. Уговорих си час и бързо отидох там.

Бях първи и ме обслужиха бързо. Усърдно попълних един картон. Без да го поглежда, един млад лекар седна в стаята за прегледи, където ме бяха оставили. Каза:

— Всичко това ще остане в тайна. Можете да говорите свободно. Какви симптоми сте забелязал?

— Никакви — отвърнах аз. — То е просто неизбежно.

— Какви са... нали разбирате... били контактите ви?

А за това можех да му дам доста информация.

— Имал съм контакт с една ужасна руса жена, демон под маската на човек, за която животът е нещо като плява. Вината е изцяло нейна. Висока е пет фута и девет и половина инча. Хипнотизира всекиго.

— Откога датира контактът ви? — попита той загрижено.

Преброих бързо на пръсти. Първия път, когато се бях сблъскал с графиня Крек, беше в Спитеос, половин година преди да се появи Хелър. Беше убила един агент, който се опитваше да я насили сексуално.

— От 13 месеца — отвърнах аз.

— Откъде знаете, че сте я прихванал от нея? — попита той.

— Тя ме набута в цялата работа — отговорих му. — Ако не беше тя, никога нямаше да имам никаква връзка с кучета, кози и лами от Перу.

Той беше невероятно шокиран. Вдигна ръка:

— О, мисля, че е по-добре да не губим време с прегледи. Това звучи доста отчаяно. Сестра! Донесете големия поднос, бързо!

И така започна един лечебен курс, който запълни по-голямата част от следващите десет дни.

Издържах го, просто защото показваше колко съм изстрадал по нейна вина.

Първо бяха инжекциите с антибиотици, седем вида. Всяка една от тях беше като агония. Мразя иглите!

След това стоически изтърпях мъчителното преживяване, при което вдигаха телесната ми температура до 42 градуса по Целзий, докато съм под въздействието на специални медикаменти.

После, когато отново можех да се движа, получих неoareфенамин-606. Лекарят ми каза, че убивал един на всеки десет хиляди пациента и бях почти сигурен, че това ще съм аз. Щеше да покаже на хората на какво ме бе подложила.

Най-накрая дойде един светъл ден. Не ми бяха останали почти никакви пари. Бях загубил доста килограми. Докторът преглеждаше последната серия тестове.

— Нищо — каза той. — Нямате и най-малкия признак за каквото и да било. Целият курс се оказа напълно успешен. Извадихте голям късмет наистина, защото в днешно време има тегоби, които не реагират на никакво лечение. Нека сега да ви дам един важен съвет: никога повече не осъществявайте никакъв физически контакт с тази жена. И прекратете всякакви връзки с нея колкото е възможно по-скоро!

Дадох честна дума, че ще се придържам към съвета му. Щях да премина към унищожаването на графиня Крек веднага, щом успея да завърша програмата си.

Боже, на какво ме беше подложила тая жена!

ГЛАВА ВТОРА

Следващата част от акцията беше „3. НАПРАВИ СИ ПЛАН, ПРЕДИ ДА АТАКУВАШ“.

За точното планиране трябва данни. По тая причина ометох хлебарките от екраните, за да видя какво е намислило сега най-ужасното чудовище във Вселената.

Те бяха все още във Вирджиния!

Хелър и двамата пенсионирани шофьори от „Грейхаунд“ седяха на пролетното слънце. Хелър беше по къси гащи и събираше тен в един шезлонг. Двамата шофьори с разкопчани яки и килнати назад шапки пиеха нещо, което приличаше на ментов джулеп^[1] и играеха карти под близкия навес.

Сухопътната яхта и другата къща на колела бяха паркирани под формата на буквата L в едно затревено поле, а чергилата им бяха извадени. Забулените в синя мъгла планини бяха точно пред погледа на Хелър.

Ревът на приближаващ двигател го накара да погледне към един горски път. Беше джипът, който подскачаше из целия път, а зад волана седеше Бум-Бум. На предната седалка беше графиня Крек.

Изведнъж си дадох сметка, че нейният екран е празен. Бибип! Причината за това бе, че нейните активатор-приемник и ретранслатор 831 бяха при мен, а аз вероятно бях на повече от четиристотин мили от там!

Джипът се плъзна и спря. Хелър стана и го приближи. Помогна на графиня Крек да слезе. Тя изглеждаше уморена. Той я поведе към един люлеещ се шезлонг. Някаква стюардеса дотича с поднос и студена напитка.

Графиня Крек попи мокрото си лице с носна кърпичка и пое питието с благодарност.

Хелър седна.

— Та как върви обучението на младия Роксентър?

— Ами — отвърна тя, — аз напредвам. Научих го да се къпе с вода, вместо с кал. Спря да издава грухтящи звуци и да си чеше гърба

по стълбовете.

— Е, и това е нещичко — каза Хелър. — Ама ти не използваш ли хипношлем? Струва ми се, че с него можеш да се справиш доста бързо.

— Опитвам се да го обуча така, че да не стане робот — отвърна графинята. — Което ще рече, че трябва да съхраня основните му личностни характеристики. Но досега той не иска да прави нищо, което не би направило едно прасе. Той просто не иска да седне на масата и да позволи на някой друг да хапне каквото и да било — избутва всички с носа си. В началото мислех, че е въздействието на средата върху ранното поведение, но сега се страхувам, че съм изправена пред наследственост — семейна черта.

— Е, значи напредваш. Можем скоро да тръгнем.

Графиня Крек се намръщи.

— Това е проблемът. Той не иска да остави свинете си.

— О, това ли е всичко? — възкликна Хелър. — Бум-Бум, я ела тук. — Бум-Бум се приближи и се тръшна на тревата, прикрепяйки висока чаша със скоч и лед, която вероятно му беше дала стюардесата. — Защо просто да не накарам Бум-Бум да се обади на Изи и да му каже да наеме половин дузина камиони за прасета?

— Страхувам се, че прасетата принадлежат на окръга — каза графинята.

— Ами можем да накараме Бум-Бум да каже на Изи просто да ги купи. Освен това бихме могли да накараме Изи да купи свинеферма близо до Ню Йорк, например отвъд реката, в Ню Джърси. Винаги ми мирише на прасета, когато минавам оттам.

Графиня Крек каза:

— Скъпи, това е чудесно разрешение. Но нека да не притесняваме бедния Изи: той толкова се разстройва, когато не може да направи нещата точно както ти ги искаш. Телефонът вече работи, така че защо Бум-Бум просто не се обади оттук?

— Ами добре — каза Хелър. — Ти си капитанът в това пътешествие. Но ако не безпокоим Изи, с какво ще платим?

— А-а — каза графиня Крек засияла, — просто включи камионите, прасетата и фермата в кредитната ми карта „Скуийза“, разбира се.

Бум-Бум скочи.

— Чудесно е, че имаме тая карта. Какво ли щяхме да правим без нея? Веднага хващам телефона.

Бутнах ядосано екрана встрани. Тая жена! Този демон! Мудур Зенгин ще стигне до последните пенита от останалите в ръцете му пари и после онзи швейцарски сертификат за половин милион долара ще бъде загубен. А може вече и да е станало!

Тя просто го правеше, за да ме съсипе.

Сега щяха да дойдат на север.

Трябваше да се оправя със следващата точка от програмата си, без да отлагам!

НАПРАВИ СИ ПЛАН, ПРЕДИ ДА АТАКУВАШ.

Трябваше да приготвя стоманени челюсти — отворени и готови да щракнат.

А тези челюсти трябваше да имат зъби!

[1] Американско питие от уиски или коняк със захар, джоджен и лед. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Прегледах основната си скица. Малко ми липсваше последователност.

Ако някой има намерение да атакува, той трябва да има с какво да атакува. Открих, че няма смисъл да планирам танкова атака, а после да не мога да намеря танк. Така че беше по-добре да се заема с „4. СТРУПАЙ ОРЪЖИЯ, ПРЕДИ ДА АТАКУВАШ“.

Добре, какви оръжия можех да набавя? Огледах се. Нямах танк. Затова щеше да трябва голям акъл.

Случайно погледът ми падна върху някакво старо, изгнило парче от вестник, което няколко хлебарки влачеха собственически по пода. Взех им го. Там пишеше: „... ОВАТА НРАВСТВЕНОСТ ПОД ВЪПРОС“.

Това беше поличба.

НРАВСТВЕНОСТ!

Познавах добре волтарианските обичаи. Огромната продължителност на живот там означаваше, че всеки трябва да е сигурен за кого се омъжва или жени, преди да направи решителната крачка: иначе щеше да се залости с неподходящ партньор за век и половина. Така че беше съвсем обичайно мъж и жена да живеят заедно до около две години, преди да завържат последния възел. Единственият начин, по който човек можеше да получи „развод“ в Конфедерацията, беше като обвини партньора си в бигамия или изневяра, за да го екзекутират, защото наказанието за тия неща беше смърт. Така че бракът беше напълно фатална стъпка.

Но аз знаех, че земните обичаи са различни. Човек обикновено вземаше окончателно решение без каквато и да било информация за другия. Те много се мръщят на разпуснатия живот, независимо от това колко го практикуват.

Това беше оръжие.

Незабавно изтърсих хлебарките от дрехите си, облякох се и хукнах към „Мес Стрийт“ 42.

Медисън седеше на бюрото си. Искреното му и честно лице беше сякаш засенчено от облак. Почувствах, че съм пристигнал точно навреме.

— Как върви? — попитах го.

— Смит, — отвърна Мадисън мрачно, — не ни дават първа страница, както би трябвало. Гениалното хлапе се укрива в Канзас. Това беше грешка.

— Защо точно в Канзас? — попитах аз.

— Това е страната на Джеси Джеймс. Все още градим имидж като на Джеси Джеймс, разбира се.

— Какво е състоянието на нравствеността в Канзас? — попитах.

— Нравственост? Това е зоната на Библията. Купчина лицемери. Много са чувствителни на тема нравственост.

— Добре — казах аз. — Сега си отвори добре ушите, Медисън. Гениалното хлапе води неморален живот. Живее с жена, без да имат брак!

Мадисън ме погледна и премига. После обхвана брадичката си с длан и се замисли. Изведнъж той се усмихна, както слънцето пробива облаците през мрачен ден.

— Мисля, че идеята ти може да е добра, Смит. Не много професионална. Недоизгладена, разбира се. Но определено е зародиш на нещо.

Не исках да слушам повече за зародиши. Тръгнах си бързо.

Върнах се в хотела на пияниците. Сигурен съм, че всеки уважаващ себе си паяк злорадства, когато е изплел паяжината си, за да улавя мухите, които пресичат пътя му. Включих екраните.

Известно време получавах само черти на екрана на Хелър. После изведнъж те изчезнаха. Той беше слязъл от сухопътната яхта.

Движеха се на север!

Картината, която виждах, бе на същия сервиз, където недодяланото провинциално момче беше научило Хелър на всичко, свързано с колите, при първото му пътуване до Вашингтон.

А ето го и самото недодялано провинциално момче, ококорило широко очи към огромната сухопътна яхта.

После изведнъж то мина напред и погледна Хелър по-отблизо.

— ВНЕ! — извика то и остана така с отворени уста.

— Здравсти — каза Хелър. — Как върви бизнесът?

— Леле божке! Откъде сте взели тая голяма къща на колела? Това е най-бляскавото превозно средство, дето съм виждал!

Хелър каза:

— Мисля, че моето момиче я е откраднало.

— Боже! — възкликна недодяланото момче със страхопочитание. — Изглеждаш като човек, който се справя отлично! — И надникна зад сухопътната яхта, а погледът му се плъзна по цялата дължина на конвоя, който сега беше спрял встрани на шосето и очевидно чакаше реда си за зареждане. — Кой са всички тия други хора?

— Да речем, че са моята шайка — каза Хелър.

— Свети Боже! Искаш да кажеш, че сега си гангстер от най-висок ранг с шайка и всичко останало?

Хелър попита:

— Имаш ли дизелово за всички тия камиони?

— Ти го каза.

— И малко вода за прасетата?

— ПРАСЕТА? — извика недодяланото момче, като се вторачи в конвоя.

— Ами да — каза Хелър. — Малко ги разхождаме. Големи са врескала.

Гласът на Бум-Бум при приближаването му:

— За какви гангстери става въпрос?

Хелър се обърна към момчето:

— Да ти представя Бум-Бум Римбомбо, най-прословутия бомбаджия на коли в Ню Йорк.

— Божичко! — възкликна момчето и потупа ръката на Бум-Бум. Но наредените на опашката наети камиони надуваха клаксоните си. Момчето бързо започна да пълни резервоара на сухопътната яхта. Бум-Бум му помагаше. С глас, който почти не стигаше до Хелър, Бум-Бум попита момчето:

— Ти кога срещна боса?

— Преди години — отвърна момчето. — Аз съм този, който му даде началния старт. И я го виж сега!

Графиня Крек влезе в полезрението на Хелър. Тя тършуваше в чантичката си. С ужас разбрах какво ще извади: тя щеше да използва кредитната ми карта от „Скуййза“, за да плати за всичките хиляди галони дизелово гориво!

Бързо изключих екраните.

Но както и да е, мухи! Мрежата е разпъната и вие летите право към нея.

Атаката можеше да бъде и бавна, но бях сигурен, че ще е смъртоносна. Познавах Медисън. Бях видял проблясъка в очите му. Това щеше да бъде убийство от класа!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Разбира се, на другата сутрин Мадисън беше получил първа страница:

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ СЕ ПРЕДАВА НА КАНЗАСКАТА ПОЛИЦИЯ

ПРОЦЕДУРАТА ПО ЕКСТРАДИРАНЕТО ВРЕМЕННО ОТЛОЖЕНА

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ЩЕ БЪДЕ ПРИЗОВАН В СЪДА НА НЮ ДЖЪРСИ

След трескавите седмици на укриване от лапите на закона, днес Уистър се предаде...

Знаех, че Медисън просто си отъпка терена. Макар и да не знаех със сигурност какво възнамеряваше той да направи, надеждата ми се възвърна.

Екраните и на Хелър, и на Крек вече действаха, след като те бяха на разстояние по-малко от двеста мили.

Разхождаха се из някаква ферма, очевидно в Ню Джърси, защото местността беше много равна. Да! Крек погледна към някакво водно пространство и там се очертаваше Ню Йорк Сити върху небесния фон!

Синът на Роксентър, Делбърт Джон II, тичаше около наетите камиони и крещеше „Здрасти“, „Ето те и теб“ и „Погледнете новата си къща“ на прасетата вътре. После въодушевено отпраши към някакви бетонни постройки, влетя вътре, а след това излетя навън. Направи с ръце фуния пред устата си, издаде нещо като квичене и даде знак на камионите.

Шофьорите очевидно свалиха преградите, защото се изля цял поток свине!

Като някой регулировчик момчето ги насочваше към кочините. Най-накрая затвори няколко порти, махна с ръка на прасетата вътре и дойде грейнало при Хелър и графиня Крек.

— О! — възкликна Делбърт Втори. — Тук ще ми хареса. Просто надушвам полъха от другите ферми. Какъв красив аромат на свине!

— Хей, Бум-Бум — извика Хелър, като погледна по посоката на Бум-Бум, който се опираше на един стълб — Не виждам никаква къща.

— Така успяхме да вземе мястото — каза Бум-Бум. — Изгоряла е. Обсъдихме го с Втория и той каза, че няма значение. Щял да спи в кочините.

— Не — каза Хелър. — Тая няма да я бъде.

— Мен ме устройва — каза момчето. — Страхотно ще си паснем с двамата мъже, които са тук.

Хелър погледна към двамата много мръсни мъже, които стояха наблизо, очевидно арменци. Те кимаха усмихнато.

— Скъпи — каза графиня Крек тихо, — мисля, че е по-добре да им оставим сухопътната яхта.

— Ще я съсипят — каза Хелър.

— Не — рече графинята. — Аз ще трябва да идвам дотук, за да продължа обучението му, а не мога да работя в кочина: опитах, но не се получава. Сега екипажът е добър: безработицата е голяма и те ще останат без работа. Така че просто ще оставим шофьорите, механика и стюардесите тук, за да се грижат за превозните средства и за момчето. Няма да струва нищо, тъй като мога просто да накарам Бум-Бум да се обади на Майк Мутационе и да му каже да продължи изплащането на надниците им, като заедно с всички разходи по фермата ще се отчитат на кредитната ми карта от „Скуййза“. А ние можем да върнем джипа обратно в офиса.

— Ами добре — каза Хелър. — Но джипът ще им трябва, за да се грижат за това място.

Графинята го погледна и после се усмихна лъчезарно. Тя махна с ръка на Бум-Бум и двамата влязоха в сухопътната яхта.

Наетите камиони си бяха тръгнали, защото работата беше свършена.

Хелър помахаше с ръце и в момента беше събрал около себе си двамата пенсионирани шофьори от „Грейхаунд“, механика и двете възрастни стюардеси.

Наблюдавах смръщено. Като офицер от Флотата той си нямаше и понятие как се уволняват хора в бизнеса.

— Вие се справихте отлично — каза Хелър.

Всички се усмигнаха.

— Искате ли да останете тук и да се грижите за превозните средства и за момчето?

Те нададоха одобрителни викове.

— Освен това ще се погрижа всеки от вас да получи премия от по една хилядарка за пътешествието.

Те завикаха още по-силно.

Чудех се дали мога да издържа на още от всичко това.

Графиня Крек излезе от сухопътната яхта с Бум-Бум.

— Знаете ли какво — извика тя, — имаме късмет! Точно днес Майк Мутационе е получил почти чисто нов ролс-ройс „Силвър Спирит“ с истински английски шофьор, който е работил за някакъв лорд. Мога да ползвам колата, за да идвам дотук и да довърша обучението. Тук сме само на няколко мили от Нюарк и той ще го изпрати още тази вечер. Освен това е добра сделка, само за петдесет хиляди долара. Но това няма значение, защото се отчитат на кредитната ми карта.

Знаех си, че съм оставил екрана твърде дълго включен!

Закрачих напред-назад. Мудур Зенгин щеше да е бесен заради всичките пристигащи сметки. Депозитът ми сигурно отива на вятъра.

О, имаше един куп причини, поради които трябваше да се справя с това!

Капанът, който бях заложил, ТРЯБВАШЕ да свърши идеална работа!

ГЛАВА ПЕТА

Тъй като беше късно, те останаха във фермата за през нощта, като помогнаха на момчето да се установи.

Медисън беше получил първата страница:

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ СЕ ПРЕОБРАЗЯВА

ПРИСЪЕДИНЯВА СЕ КЪМ ЛИГАТА НА ЧИСТОТАТА КЪМ УАСП^[1]

„Никакви престъпление повече — изненадващо заяви обявеният извън закона, прословут Уистър при слизането си от самолета с белезници на ръцете в Трентън, Ню Джърси (виж снимките на стр. 8).

Докато се укривах, каза той, бях образец на добродетелта. Осъзнах, че престъпленията не си струват. И когато в самолета към мен се приближи служител на Лигата за чистота при УАСП, незабавно дадох обет да се въздържа от спиртни напитки.

Съдиите както в Канзас, така и в Ню Джърси си отдъхнаха с облекчение. Съдията Хангър от Върховния съд заяви:

«Когато някой, обявен извън закона като Уистър, може да се изправи чист и благороден и да даде такава клетва, има нова надежда за американската младеж».

Уистър, единственият човек през последните четири века, който открадна американски град...“

Не бях съвсем сигурен в каква посока щеше да продължи всичко това. Но вече познавах Медисън. Той беше по следите на нещо горещо.

Бдително следях екраните, като се надявах, че Хелър или Крек ще вземат някой вестник, или пък че някой ще им насочи вниманието.

Те заминаха същата сутрин към Емпайър Стейт Билдинг в ролс-ройса „Силвър Спирит“.

Сериозният английски шофьор любезно отвори вратата и каза с култивиран акцент, че ще изпрати багажа им горе.

Хелър и Крек се качиха и тръгнаха по коридорите. Той отвори вратата, на която имаше малък реактивен самолет и за секунда си помислих, че някой ги е очаквал в засада и сега ги напада.

При всичките особени, пронизителни звуци!

Беше котаракът!

Той скочи с писък в ръцете на Хелър, махна се оттам, скочи в ръцете на Крек, а после полетя към средата на стаята и започна да тича в кръг, като през цялото време надаваше диви звуци! Каква гюрултия! Изминаха няколко минути, преди най-накрая да даде на Крек да го хване и погали. Какво необичайно поведение за котка: толкова са надменни и презрителни. Възможно ли е да са му липсвали?

Но аз нямах време да разсъждавам върху това. Появи се и Изи!

Без никакво въведение, нито здрасти, Изи извика:

— Дали нямам новини за вас! — Той размахваше някакви юридически документи като знаме. — Седнете. Няма да го понесете, ако сте прави.

Те седнаха, той застана със скок пред тях.

— Мейми Буумп е продала Атлантик Сити! Пробутала го на престолонаследника на Саудитски Йемен! Той се подмазваше, за да получи възможност да сложи ръце върху всички мис Америка. Сега може да обира каймака от тях години наред. О, каква бизнес дама се оказа Мейми Буумп! Продаде го за пари в брой при наличието на много текущи разходи и някои други имоти, които престолонаследникът вече имаше. Той признава договорите на персонала и оставя Мейми Буумп като президент и главен мениджър.

— О, това е страхотно! — възкликна Хелър.

— Мейми Буумп е умна жена — каза Крек.

— Не, не, това не е добрата новина. Елате с мен!

Той хукна навън. Те го последваха. Хелър успя да го насочи към ролс-ройса, преди да е хванал такси и те потеглиха с рев към жилищната част на града под развълнуваното упътване на Изи.

Бяха в западната част на Сентръл Парк. Изи посочи един подземен вход и влязоха в обширен гараж. Той излезе, като

продължаваше да дава знаци с ръце. Напъха ги в един асансьор.

Когато асансьорът спря, Изи не отвори вратата. Той каза:

— Сега си спомнете как ви казвах, че мис Джой е твърде красива, за да живее в офис. Е, това е много вярно. Част от цената, която престолонаследникът плати, бяха осем шикозни жилищни блока в Манхатън. Сега ГЛЕДАЙТЕ!

Той отвори рязко вратата на асансьора.

Те се взираха в градината на покрива. Обширно пространство с обработени пътеки и растения, отчасти остъклено.

Изи ги заведе до края и разтвори широко ръце. Пред тях, много етажи по-надолу, се разстиляше Сентръл Парк.

Той не им даде време да погледнат. Дрънчеше с една връзка ключове. Хукна към някаква висока стъклена врата и я отключи.

Пред тях се разкри украсен с колони интериор. Колоните бяха много светло кафяви, а около тях се извиваха шарки от блещукащи камъни, обточени и свързани със злато. Подът беше на цветни мраморни квадрати. Мебелите имаха извивки и инкрустации. Много шикозно място. Като палат!

— Петнайсет стаи! — каза Изи. — Заобиколени от толкова голяма градина, че са необходими трима градинари да я поддържат. А целият етаж отдолу е за слугите и за склад. Харесва ли ви?

— Красиво е! — отвърна графиня Крек.

— Това е вашият дом — каза Изи.

[1] WASP — съкр. от англ. white anglo-saxon protestant — бял англосаксонец протестант. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

На следващия ден забърсах хлебарките от масата и сложих купа вестници. Мадисън отново бе получил първата страница:

ИЗПРАТЕНА ПЕТИЦИЯ ОТ ЛИГАТА ЗА ЧИСТОТА ДО ГУБЕРНАТОРА НА НЮ ДЖЪРСИ

СЛУЧАЯТ ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ПРЕД ГУБЕРНАТОРА

С масови демонстрации (виж снимките на стр. 12) и лавини от писма, днес губернаторът на Ню Джърси бе призован да прояви снизходителност към случая на обявения извън закона, прословут Уистър, известен като Гениалното хлапе.

Различни вариации на историята се появиха във всички вестници. Това беше националният печат.

Знаех, че ще върви и по радиото и телевизията. Лигата за чистота към УАСП има голямо влияние.

Гледах екраните, за да видя реакцията на Хелър и Крек. Те бяха много заети с преместването в градинския им апартамент. Поршето беше оставено в гаража на грижите на шофьора и Хелър се опитваше да му обясни как става така, че това порше не гори „бензин“, ами парчета асфалт и нямаше нужда да се зарежда по-често от един път месечно.

На шофьора много не му се вярваше, но щом господарят казваше това за поршето, значи беше така, тъй като то беше немско, а кой ги знае тях. Но когато Хелър предложи да промени ролс-ройса, това вече беше друго: това беше английска кола и всяка предложена промяна на двигателя ѝ трябваше да бъде одобрена от архиепископа на Кентърбъри, преди да бъде направена. А дали знаеше господарят, че първите автомобили на Ролс са имали ключалки на капака и само компанията е имала ключ за тях? Не? Е, той си помислил, че Хелър

може и да не знае, като е американец. Така че за ролсовете щеше да е по-добре просто да продължат да си бъдат ролсове, а с наливане на бензин или без, традицията си е традиция, нали? Не може да се пренебрегва.

Графиня Крек имаше по-голям късмет. Изи я беше хванал с метла в ръка и малко благоговейно ѝ я беше измъкнал, след което я беше вкарал в „Етруския салон“, където тя се изправи пред цяла тълпа домашни прислужници, от които трябваше да си избере персонала. Изи обясни, че са необходими трима градинари, един иконом, един главен готвач, помощник-готвач, двама домакини, една камериерка, двама мъже за охрана и накрая, но не най-маловажно, една лична камериерка за дамата. Той се извини, че не може да приеме да избира нейния персонал.

Така че тя се зае да ги отделя, само за да открие, че те вече бяха проучени, че имаше точно дванайсет души, които точно пасваха на споменатите постове. И така тя ги „избра“, а Изи незабавно подаде метлата на единия от домакините и всички бързо се захванаха на работа под орловия поглед на икономата.

Аз продължавах да гледам, за да разбера дали ще вземат някой вестник.

Графинята беше откарана в Ню Джърси, за да провежда обучението на сина на Роксентър.

Хелър се опитваше да въведе в ред „кабинета“, по-точно бърлогата си и да подреди нещата си.

Единственото друго нещо, което се случи бе, че пристигна шивачът му, за да му вземе мерки за униформите. Оказа се, че ще има полкови бал след два дни, и Хелър, макар и член на корпуса за обучение на запасни офицери, беше забравил да си осигури униформи.

На сцената се появи и Бум-Бум, който даде на шивача няколко съвета. Оказа се, че един офицер от корпуса за обучение на запасни офицери — Уистър беше втори лейтенант — и един офицер от армията на САЩ носят едни и същи униформи, с изключение на пагоните, които бяха зелени с червена черта, златна звезда и изписани в бяло букви „АРМЕЙСКА ШЗО“.

— Не съм си промил мозъка и изтъркал подметките от маршируване, за да те видя облечен като армейски бродяга — обясни Бум-Бум, след като даде на шивача няколко тънки съвета, които някак

преобразиха униформата, без да се променя цветът ѝ, леко по посока на „уважаващ себе си военноморски офицер“.

Е, помислих си, днес са заети. Може би ще погледнат вестниците утре.

Утре дойде. Както се очакваше, от Медисън имаше още заглавия.

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ПОМИЛВАН

ГУБЕРНАТОРЪТ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВИТЕ НА НАЦИЯТА

Тази вечер бе обявено пред аплодиращите тълпи, че Уистър бил безусловно помилван от губернатора на Ню Джърси.

Радостната новина бе отпразнувана с шествия с фенери (виж снимките на целия среден подлистник).

„Не става въпрос за някаква моя отстъпка под натиска на Лигата за чистота към УАСП — каза губернаторът. — Очевидно е, че младежът се е преобразил и е по свой начин светец. Освен това, Атлантик сити не беше дадено на Невада, а беше върнато под териториалната юрисдикция на Ню Джърси в лицето на новия му собственик — престолонаследника на Саудитски Йемен, по силата на специален договор, който позволява на данъчните агенти на Ню Джърси да влизат при условие да обещаят, че ще влагат получените подкупи в хазарт.“

Всъщност историята много не ме интересуваше. Много от вестниците малко преувеличаваха, като пишеха как Гениалното хлапе бил просто жертва на непривилегированост на околната среда и как по сърце той бил блестящ пример за нравствена неподкупност. Няколко от тях споменаваха компенсиращия фактор, че миналото му не било опетнено от никаква сянка на сексуална неморалност.

Гледах екраните нетърпеливо, за да видя дали има някаква реакция на всичко това. Дори проседях цялата вечер, залепен пред тях,

като се надявах, че в момент на непредпазливост някой ще спомене за помилването на Хелър.

Те бяха на полковия бал. Беше много живописна гледка. Провеждаше се под развяващите се флагове на полка в Ню Йорк. Военен оркестър се опитваше да свири някои горещи поп хитове.

Хелър беше блестящ в униформата си. Изглежда никой не го познаваше, което не беше странно, защото това бе първият личен контакт, който той осъществяваше с корпуса за обучение на запасни офицери, вероятно си мислеха, че е някой втори лейтенант от Бостън, тъй като един офицер го попита как вървят нещата там.

Графиня Крек пък блестеше в сребристойалата си вечерна рокля, която трябва да ми е струвала десет хиляди долара, „бибипка“ й. Мъжете, с които танцуваше, изглеждаха абсолютно завладени и я зяпаха, идиотите им. Жените бяха по-разумни: очите им проблясваха като мълнии.

Полковник Танк, който нетърпеливо се надявах веднага да я арестува или да направи нещо друго, за да я унижи, просто се поклони със зачервено лице, образец на благоприличие.

Бях доста обезсърчен от цялата работа. Тия униформени галфони и празноглавите хубавици, които щъкаха из полковата бална зала, включително и старшите офицери, бяха твърде глупави, за да разберат, че сред тях танцуват двама извънземни. Как вървяха наистина нещата в Бостън! По-точно беше да се попита как вървят нещата на Волтар. Дали Ломбар вече беше затвърдил контрола над Великия съвет? Дали имах заповед да убия тези двамата?

Не споменаха нито дума за помилването!

И на следващата сутрин Медисън беше получил първа страница. Той наистина удряше здраво!

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ПОЧЕТЕН ОТ ЛИГАТА ЗА ЧИСТОТА ПРИ УАСП

ВИСОКА ДЛЪЖНОСТ ДАДЕНА НА БАНКЕТА ПО СЛУЧАЙ ПОМИЛВАНЕТО

На вечеря за събиране на средства снощи дълговечната традиция на Лигата за чистота при УАСП беше нарушена единодушно.

Обявеният извън закона Уистър — Гениалното хлапе, почетен гост, беше удостоен с високоотговорен пост.

В речта по назначаването президентката на Лигата за чистота към УАСП Агата Прим каза:

„Имам привилегията да назнача Джери Уистър за Вицепрезидент по нетолерантността. Огледахме това от всички страни и не намираме и най-малък намек за лошо поведение в миналото му. Той е неопетнен рицар, който никога не се впускал в задоволяване на груби сексуални апетити. На кражбата му на Атлантик Сити може да се гледа като на жест на протест срещу порока, хазарта и злото“.

Вечерята, посетена от всички важни лица на Четиристотинте, събра средства за кампанията за потискане на пуерториканците, чиято сексуална разпуснатост е от дълго време под прицела на Лигата.

При приемането на поста Гениалното хлапе каза:

„Никога през целия си живот не съм вдигал и пръста си от похот. Незабавно ще използвам влиянието си, за да се забрани на компанията за дюшеци «Симънс» да произвежда двойни легла.“

Задържах дъха си. Дали докато пируваха на полковия бал, Хелър и графиня Крек въобще подозираха какво се случва в действителния свят на медиите?

Увиснах пред екраните. Графинята и Хелър закусваха с наслаждение под пролетното слънце на градинската тераса на апартамента. Икономът се появи, за да поднесе на Хелър още „Баварска ментова мока“. На подноса имаше един вестник!

Графинята въздъхна.

— Днес пак трябва да намина към Ню Джърси. Всеки път, когато се връщам оттам, трябва да си мия косата, за да премахна миризмата на прасета.

— Как върви? — попита Хелър, докато сърбаше моката си.

— Ами, едно нещо малко ме тревожи. През по-голямата част от времето Втория е наред, но в нрава му има скрита някаква лошавина,

която по скромното ми предположение е наследствена.

— Като например?

— Когато срещне хора, започва да мърмори, че човешките същества трябва да бъдат изпращани в кланиците.

— Хей, това е много типично за Роксентърови — каза Хелър. — Може би е опасно да го оставяме да управлява планетата.

— Е, има си една добра страна, скъпи. Той мисли, че светът се върти около брат му, Джет. Ще направи всичко, което му кажеш.

— Почакай — възкликна Хелър. — Знам, че май ме харесва, но не мислех, че чак толкова.

— О, да. Знаеш ли, ти си много чаровен. Освен това, колкото и да е странно, откакто срещна Изи, Втория се ужасява при мисълта да направи нещо, което Изи не харесва.

— У-у — рече Хелър. — Колкото и да се възхищавам от Изи Ъпщайн, това е първият път, в който чувам, че някой се ужасява от него.

Графинята каза много превзето:

— Е, това е факт!

Хелър я погледна с подозрение.

— Скъпа, сигурна ли си, че не се намесваш в основните личностни характеристики на Туоуи?

— Аз ли, Джетеро? — възкликна тя.

О, тя можеше да преметне Хелър. Тя можеше да заслепи целия свят с невинното си лице и изключителна красота.

Но не и мен. Веднага прозрях в конспирацията й!

Тя подготвяше за Земята един император марионетка просто, за да може да се прибере в къщи и да се омъжи! В какво ли не биха се впуснали жените, за да постигнат долните си и жалки цели! Тя дори се примиряваше с миризмата на прасета, просто за да може накрая да постигне своето! Вестникът остана да лежи пренебрегнат на масата, когато те си тръгнаха. Познавах Медисън. Наистина нямаше никакво значение, че не подозираха какъв капан им зарежда той.

На следващия ден не можах да купя всички вестници. Парите ми свършваха. А беше срамота да не си набавиш всяка първа страница както в Ню Йорк, така и в целия свят. Защото верният, безценен Медисън, който правеше всичко възможно, за да задържи първата

страница, щракна капана си, както си и знаех, че в крайна сметка ще стане.

Историята беше абсолютно великолепна!
Заглавия! Големи! Ослепителни!

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ СПОМЕНАТ В СЪДЕБЕН ИСК ЗА БАЩИНСТВО

ФЕРМЕРСКА ДЪЩЕРЯ ЗАВЕЖДА ДЕЛО ЗА ДВА МИЛИАРДА ДОЛАРА!

Адвокатите „Дингълинг, Чейс и Амбо“ днес заведоха дело за два милиарда долара срещу Уистър — Гениалното хлапе от името на Мейзи Спред от Корнхоул, Канзас заради злоупотреба с извънбрачно бащинство.

Като заяви, че прословутият обявен извън закона Уистър често я търкалял в сламата, докато се укривал във фермата на баща ѝ, в която дошъл преди година, невинното момиче каза, подсмърчайки, в пресконференция, посетена от всички медии:

„Не можах да устоя на неговите хитрини. В невинността си не разбирах, че той всъщност не се опитва да предпази млечнобялата ми кожа от слънцето, като лежи върху мен. Пет месеца не забременях, но сега, за мое най-голямо объркване, цялата съм подута от детето, което нося в себе си.“

Гениалното хлапе не може да бъде открит за изявление. Неговите адвокати „Богъл, Гаудж и Хаунд“ казаха, че не желаят да правят коментар.

Носи се слух, че Гениалното хлапе е избягал в Канада — факт, който юрисконсултите приемат за мълчаливо признаване на вината.

О, каква история! А другите вестници, особено по-порнографските, описваха диви оргии за онова, което се беше случило. Един от тях даже публикува снимка на Гениалното хлапе, танцуващ на

лунна светлина, заобиколен от зайци, на които крещи: „Идвайте, идвайте! Нека да ви предпазя от слънцето! С петдесет удара!“

СКАНДАЛ!

Капанът беше щракнал!

ГЛАВА СЕДМА

Нетърпеливо се закотвих пред екраните, за да стана свидетел на неизбежния взрив. Графиня Крек беше склонна към ревност. Само един поглед към историята с бащинството и Хелър щеше да бъде разобличен. Тя можеше просто да го напусне!

Наблюдавах ги, докато закусват. Наблюдавах, когато икономът постави вестника на масата. Наблюдавах, когато станаха и облякоха палтата си с помощта на прислугата. Видях ги да напускат апартамента си в надстройката, без даже да хвърлят един поглед назад към вестника.

Е, добре. Понякога в ролс-ройса „Силвър Спирит“ се пускаше радиото. Тази сутрин новинарските бюлетини за делото се появяваха на всеки петнайсет минути: Медисън се справяше великолепно с обхвата.

Но днес графиня Крек каза на Бум-Бум, който седеше на предната седалка, докато тя и Хелър се возеха на задната, да пусне „някоя хубава касета“. Оставен на собствения си избор, той, разбира се, пусна италианската опера „Риголето“, където всеки убива всекиго и даже ги удавя в чувал, като продължава да пее. Не ми трябваше такава кръв.

В офиса Хелър седна на голямото си бяло бюро и поръча разговор с Флорида. Точно пред нея лежаха сгънати сутрешните вестници. Графиня Крек се настани на страничната облегалка на едно кресло и загледа Хелър търпеливо. Фаталните вестници бяха точно в полезрението ѝ — сгънати, но все пак под ръка.

Хелър очевидно беше наел линия за Очокийчокий и сега се впусна в дълги приказки за някаква тамошна наредба за позволената височина на комините в блатата, която им се беше препречила. Изглежда „коминът за изтласкване“ трябваше да е поне петстотин фута висок, за да придаде тласък.

— Трябва да пробиват пръстени — каза той. — Големи зелени пръстени от спори. Ако не са изтласкани достатъчно високо, те няма да достигат до стратосферните ветрове. На всяка минута се появява по

един такъв и ако комините са по-ниски, най-горната част на пръстена ще се задръсти и резултантното срутване ще попречи на следващите изстрелвания. Комините ТРЯБВА да бъдат по петстотин фута.

Предприемачът на другия край беше много нещастен заради наредбите във Флорида, но така му били казали.

— Така продават слънчева светлина там — каза Хелър. — С всичките сажди и газове атмосферата става доста задимена. Приложи някакъв натиск. Накарай ги да разберат, че е въпрос на здрав разум да се почисти световният въздух.

— Здравият разум няма нищо общо с това — каза предприемачът. — Важи само написаното в малките книжки, които носят щатските инспектори на Флорида. Но ето какво ще направя: ще изпратя един адвокат в Талахасий, за да говори с губернатора. Може би ще получим отменяне на наредбата.

Хелър трябваше да се задоволи с това. Той затвори и вдигна поглед. Видя, че графиня Крек продължава да седи там. Попита я:

— Не е ли готов класът ти?

— Готови са, скъпи — отвърна тя. — Всичките петдесетима, някои от тях — най-добрите електронни инженери в страната. Не ми даде записките, които направи снощи.

— О, съжалявам — каза Хелър. Той посегна право над вестниците, към едно дипломатическо куфарче, отвори го и извади топче записки. Подаде ѝ ги.

Тя ги погледна, после го целуна и излезе.

Мина по един коридор и спря пред надпис, който гласеше:

„Енергия, енергия, енергия Инк.“

Тя оправи сакото си, отвори вратата и влезе.

Големият офис беше превърнат във временна класна стая. Беше пълен с мъже на различна възраст, наредени на ученически столове. Всички станаха уважително. Графиня Крек отиде до подиума и черната дъска.

Един възрастен мъж беше започнал да им говори нещо. Но сега ѝ отстъпи подиума, казвайки на групата:

— Сега ви предавам в ръцете на мис Крекъл.

Всички мъже изръкопляскаха учтиво.

Графинята остави купа записки на масата.

— Господа, — каза тя, — като инженери сте наети да работите за „Енергия, енергия, енергия Инк.“. Имам привилегията да се обърна към някои от най-добрите специалисти по електроника и енергия на планетата. Някои от вас са избрани и заради познанията им по чужди езици.

Далеч съм от мисълта да обяснявам на вас, които сте експерти в областта си, как да си вършите работата. Аз съм тук просто за да ви препредам една определена технология — тази, с която ще работите.

Тя погледна записките си.

— Излъчването на енергия от централни станции за акумулиране към разпространяващите единици, а след това и към консуматорите чрез микровълнови акумулатори и рефлектори, може да е в някои отношения ново за вас.

Тя се обърна към дъската с тебешир в ръка.

— Ако приемем, че енергията е воден поток, който въпреки това може да бъде излъчван и насочван, ще видим, че една централна акумулаторна станция в страната може да получава енергия от един източник и после да я отклонява и насочва към подстанциите, които на свой ред да я насочват към консуматорските единици. — Тя започна да чертае някаква схема на дъската, в която даваше линиите на потока.

Шокирано осъзнах, че като използваше записките на Хелър, тя излагаше една стандартна планетарна система за събиране и разпространяване на енергия, която използва микровълни.

Че графиня Крек говореше толкова ерудирано не беше кой знае каква изненада, защото тя просто препредаваше материала. Онова, което ме порази, бе целият нов коварен заговор, за който не си бях дал сметка. Не се питах какво ще използват като източник на енергия, макар че и това беше мистерия. Всичко, което знаех, бе, че ако Крек даваше на експерти информация за микровълновата технология за препредаване на енергията, империята на Роксентър можеше доста да загazi! Някои от неговите милиарди зависеха от изгарянето на изкопаеми горива — нефт и въглища — местно и неефикасно да снабдяват със скъпа и изгодна за него енергия различните производства и домовете. И какво ако, както казваха специалистите по околната среда, действията на Роксентър разрушаваха атмосферата? Те

пропускаха най-важното! Действията му бяха ИЗГОДНИ и това беше всичко!

Графиня Крек придвижваше една коварна конспирация за разрушаването на „Октопус“! И този заговор беше доста напреднал, щом бе стигнал дотам, че да се наемат и обучават инженери, които да изграждат и инсталират съоръжения!

Онова, което тя държеше, докато копираше на дъската чертежите на Хелър, не беше тебешир. Това беше кама, насочена право към сърцето на Роксентър и чрез него — към Ломбар Хист! Ако Роксентъровата хватка върху планетата се разхлабеше, можеше повече да нямаме възможност да изнасяме пратки с наркотици за Волтар.

„Бибипка“ й!

Това трябваше да бъде спряно!

Обърнах се и погледнах екрана на Хелър. Той просто си седеше на бюрото и чертаеше други схеми, като превеждаше волтарианската технология на Земен език.

Вестниците с фаталната история си лежах там, напълно пренебрегнати!

След половин час графиня Крек се върна в офиса. Напрягах мускулите на врата си, за да й внуша да вземе вестника.

Хелър вдигна поглед.

— Добре ли мина?

— Разбира се, скъпи — отвърна тя. — Твоите записки покриха всичките им въпроси. Предадох класа на професор Джен. Мисля, че ще им отнеме месец-два класна работа, за да прегледат всичките си предишни текстове и да съгласуват системите. Трябва да се освободят от някои предварителни представи, но ще се справят.

— Е, сигурен съм, че ще се погрижиш за това — каза Хелър. — Въпросът е да отхвърлят предразсъдъците си към енергията.

Графинята посегна през бюрото към вестника!

Вдигна го! Наистина задържах дъха си!

Тя отиде до барплота и взе една метална кутия. Постави я в автоматичната отварачка.

Графинята разтвори вестника върху барплота. Изсипа съдържанието на кутията върху него.

Котката скочи отгоре, каза „мяу“ и започна да яде.

Графиня Крек взе чантичката си.

— Сега тръгвам към Ню Джърси.

Тя го целуна по бузата и излезе!

Единственият читател на вестника беше котката! Скръцнах със зъби!

Сега разбрах какво означава всичко това. Вероятно беше някаква тяхна политика. Конспирация! На планетата човек можеше да бъде щастлив само ако никога не чете вестниците, нито пък слуша новините. И макар това да беше напълно вярно, то не им даваше право да се съюзяват срещу мен.

Онази красива история се проваляше!

Графинята много успешно помагаше на Хелър да подкопае основите на единственото, което си струва: ПАРИТЕ!

Те двамата щяха да спасят живота на тази планета! О, каква низост!

Знаех, че ще трябва да действам!

ГЛАВА ОСМА

След доста тегели из стаята се върнах и прочетох историята отново.

ВДЪХНОВЕНИЕ!

Намислено — сторено. Трябваше да атакувам!

Изтърсих по-голямата част хлебарки от сакото си и с решителна крачка тръгнах към метрото.

Петнайсет минути по-късно стоях пред една порутена сграда. На първия етаж имаше порномагазин. На втория етаж имаше салон за масажи. Местният клон на Националната асоциация за душевна потайност беше на третия етаж. На мен ми трябваше четвъртият.

Качих се по стълбите.

Стиснах зъби.

Влязох в кабинетите на „Дингълинг, Чейс и Амбо“.

Имах намерение да пусна в действие най-ужасното оръжие, което някога е било изобретявано: американската правна система!

Секретар нямаше. През празната приемна влязох направо във втория офис.

Плешив мъж с лисичи подвижни очи вдигна поглед от едно надраскано бюро. Той потри ръце. Каза:

— Прегазили са ви? Или сте се подхлъзнали на нечий под? Точно ние сме хората, които ви трябват. — Той повиши глас: — Чейс! Амбо! Имаме клиент!

Отвориха се две други врати. Втурнаха се двама други плешиви мъже с лисичи подвижни очи.

— Тук съм по случая Уистър — казах аз.

Те застанаха нащрек. Тогава Чейс се приближи и ме претърси, за да е сигурен, че не нося репортерско касетофонче или оръжие.

— За или против? — попита Дингълинг, първият мъж.

— Против — отвърнах категорично.

Те бързо ми дадоха стол, а после и тримата ми помогнаха да седна.

— Вие сте от?...

— Сигурен съм — казах строго, — че Медисън трябва да ви е ангажирал от името на Мейзи Спред. — Те се накокошиха. — Аз съм шефът на Медисън. Името ми е Смит. Можете да проверите при него, но не му казвайте, че съм тук.

Чейс изчезна. Чух го да телефонира. Върна се и кимна на другите двама.

— Става въпрос за истинско дело — казах аз.

— О, я стига — рече Дингълинг. — Това просто поддържа публичността, мистър Смит. Максимална шумотевица в медиите. Обичайно. Адвокатска фирма като нашата прави това през цялото време.

— Могат да се направят пари — казах аз.

— О, хайде, хайде, мистър Смит — каза Амбо. — Знаете много добре, че тоя Уистър няма пари.

— Има нещо, което Медисън е пропуснал да ви каже — казах аз. — Съществува истински Джером Терънс Уистър.

Те се намръщиха.

— Който има милиони, даже милиарди в наличност — казах аз.

Те замръзнаха и се вторачиха.

— Мъжът, към който ви е прикрепил Медисън, е двойник. ИСТИНСКИЯТ Уистър живее в надстройка на жилищен блок за десет милиона долара в западната част на Сентръл Парк, има домашен персонал от дванайсет души и го откарват до шикозния му офис в Емпайър Стейт Билдинг с ролс-ройс „Силвър Спирит“.

Те бяха абсолютно сащисани. Обсипаха ме с въпроси, а аз отговарях.

Започнаха да си мърморят:

— Истински случай! Беззащитен милионер!

— Ако занесете съдебната призовка на истинския Джером Терънс Уистър в апартамента му в пет часа този следобед, когато той се прибере в къщи, сте на път да натрупате състояние!

Дадох им допълнителни подробности.

Когато си тръгнах, те бяха направили кръг и танцуваха из офиса, крещейки от истерична радост.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Пет часа ме намери закотвен пред екраните. Графиня Крек беше взела Хелър от офиса му с ролс-ройса.

Те влязоха в гаража.

Качиха се в асансьора.

Хелър отключи вратата най-горе и влезе в малката зала. Графиня Крек вървеше точно зад него.

Дрипав мъж в дрипаво палто с дрипава шапка, дръпната ниско над очите, излезе иззад саксия с цвете.

— Джером Терънс Уистър? — попита той.

Хелър спря.

Мъжът бутна една съдебна призовка в ръката му.

— Дадена ви е призовка по съответния ред за делото „Спред срещу Уистър“ — каза той, след което изчезна като стрела през аварийния изход.

— Какво е това, скъпи? — попита графиня Крек.

— Не знам — отвърна Хелър. — Но този за малко да се пребие.

Той понечи да подхвърли хартията встрани.

Графиня Крек я взе от него.

Прочете малко от нея.

Пребледня.

После изведнъж тръгна през салона, пресече го, влезе в стаята си и затръшна вратата!

Бях навързал събитията!

Хелър остана прав като прикован.

После отиде до нейната врата. Беше заключена.

— Скъпа — каза той през затворената врата. — Ще ми кажеш ли за какво е всичко това?

Тя лежеше на леглото по корем с юридическата бланка, смачкана в ръката ѝ. Плачеше!

— Скъпа! — извика той. — Има ли нещо, което не е наред?

Той продължи да упорства, но измина половин час, преди тя да престане да плаче.

— Махай се! — извика Крек най-накрая.

За известно време Хелър се разхождаше из апартамента и градината. После опита още няколко пъти да я накара да говори с него, но се проваляше.

Най-сетне тя отвърна през затворената врата:

— Махай се! Ти си ме лъгал. Все пак си имал друга жена! — А после изстена: — Тя е забременяла от теб!

След това тя не пожела да каже нищо повече.

О, аз наистина се гърчех от радост. Какъв удар! Щеше да сложи капак на всичко.

Цялата ми самоувереност започна да се връща на потоци. Бях спасил положението! Роксентър можеше без проблеми да си замърсява околната среда колкото му душа иска. Земята можеше по каналния ред да отиде по дяволите, да се нагорещи и наводни. О, наистина ликувах.

С внезапен порив на оптимизъм реших, че ако бях постигнал успех тук, мога вече да се възвися и към по-големи успехи.

Нямах пукната пара. На другата сутрин щяха да ме изхвърлят от пиянския хотел за неплатен наем.

Реших да рискувам. Ако късметът ми се задържеше толкова добър, можех да се върна при мис Пинч и Кенди, без да ми строшат главата.

Речено-сторено. Събрах си багажа. Натоварен, се промъкнах към фойето. Администраторът не беше зад бюрото си. Хвърлих ключа и излязох на улицата.

Хотелът се намираще в жилищната част на града на изток от апартамента на мис Пинч, така че не бих много път пеша.

Съсипан, слязох по стълбите на сутерена и натиснах звънеца. Лампата пред вратата светна. Мис Пинч отвори.

Тя просто стоеше там и ме гледаше с напълно безизразно лице.

Не след дълго зад нея се появи и Кенди, любопитна. Тя също се вторачи в мен.

Мис Пинч каза през рамо на Кенди:

— Донеси спрея против насекоми. Онзи, смъртоносния.

Трепнах. Помислих си, че иска да ме убие. Тя ме зяпаше, зяпаше, зяпаше.

Кенди донесе флакона.

Мис Пинч ми нареди:

— Остани на място и свали всичките си дрехи. Погледнах надолу. Само няколко хлебарки лазеха по гърдите ми.

Разсъблякох се. Докато напъхваха дрехите ми в една торба за отпадъци, наоколо непрекъснато летеше спрей.

Накараха ме да извадя хардуера и документите си. Сложиха всичко останало в друга торба.

Напръскаха ме от главата до петите.

Напръскаха всичките ми книжа и хардуера.

Навсякъде наоколо лежаха мъртви хлебарки.

Те смачкаха няколко, които бяха опитали да се измъкнат към къщата. Отмъкнаха всичките дрехи, които бях взел със себе си, а също така и куфарчето, и ги отнесоха към пещта за смет в градината, напоиха ги със запалителна течност и драснаха клечка кибрит.

Пъхнаха ме под душа и ми дадоха сапун за дезинфекция.

Най-накрая излязох със зачервени очи, но обезпаразитен. Отворих килера и взех хавлия за баня от препълнения гардероб, който бях оставил след себе си.

Внезапно се сетих, че нито една от тях не ми беше казала и думица!

Може би не всичко беше свършило.

Вратата към предната стая беше затворена. Чух ги да си шушукат една на друга. Дали планираха да ми направят някой мръсен номер?

Седях в задната стая и се тревожех.

Мис Пинч и Кенди влязоха. Бяха по нощници и халати за баня. Трепнах.

— Всъщност въобще не ми се ще — казах аз.

— Няма значение — отвърна мис Пинч, — и без това не бихме ти позволили да го направиш.

О, Боже, може би си мислеха, че имам някаква болест. По-добре да не им казвам, че съм чист. Но трябваше да знам откъде е дошла тая странна промяна.

— Защо? — попитах аз.

— Може да пометнем — отвърна мис Пинч.

— Да пометнете? — възкликнах аз, като премигнах.

— Да, и двете сме бременни — каза мис Пинч.

Студен ужас ме сграбчи за гърлото!

Цялата стая се завъртя около мен! Загубих всякаква ориентация! Искан да им кажа: не, не, вие съвсем сте се объркали. Хелър беше този, който караше момичетата да забременяват.

— Никога не съм ходил в Канзас! — изстенах аз.

Но те си бяха отишли. И през цялата онази нощ лежах в тъмнината със замаяна глава. От време на време казвах на стените:

— Аз съм офицер Грис. Аз не съм военен инженер. Името ми не е Хелър. Аз съм офицер Грис. Мис Пинч не е Мейзи Спред. Това е Ню Йорк. Името ми не е Хелър...

Беше много ужасно и зловещо преживяване.

ГЛАВА ДЕСЕТА

След като медиите се бяха хванали здравата със секса и скандала, Мадисън можеше просто да си седи и да безделничи.

Откраднах достатъчно мангизи от портмонето на Пинч, за да си купя сутрешните вестници.

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ИЗХВЪРЛЕН ОТ ЛИГАТА ЗА ЧИСТОТАТА

ПУБЛИЧНО ИЗОБЛИЧЕН

От стаичката с меко облицовани стени в психиатричния си кабинет Агата Прим заяви, че Гениалното хлапе Уистър е бил уволнен днес от поста си вицепрезидент по въпросите за нетолерантността и изхвърлен от Лигата за чистота към УАСП.

„Неправомерната похот може да бъде позволена само на професионални психиатри“ — каза тя.

Статията продължаваше. Имаше я и в други вестници. В телевизионните новини се показваха клипове за назначаването на Гениалното хлапе на поста, демонстрациите, които бяха довели до помилването му и разни други вехтории, като най-накрая свършваха с това как Агата Прим бива откарана в количка за нейния следващ електрошок.

По радиото на всеки кръгъл час вървяха съобщения, които канеха обществеността на масова демонстрация пред дирекцията на Лигата, за да се оформи шайка за линчуване.

Един известен енорийски свещеник, който също пускаше съобщения по радиото, канеше хората на своята проповед „Колко ниско падат грешниците“.

Правителството каза, че си струва да се провери дали Гениалното хлапе дължи данъци по доходите.

Обединеното кралство създаде истински фурор в следобедната преса като обяви, че спира влизането на Гениалното хлапе в Англия по морални причини. Това включваше и Канада. Че той никога не беше ходил там според тях не беше по същество!

Включих екраните, за да видя как Крек и Хелър приемат всичко това.

По екрана на Крек не можеше да се види много. Имаше воден оттенък. Тя очевидно бе все още в стаята си, а очите ѝ бяха влажни от плач.

При Хелър беше различно.

Той тъкмо влизаше в офиса на Мултинешънъл. Изи стана от бюрото си, изпъди другите хора и затвори вратата. Хелър седна. Той разтвори смачканата призовка върху бюрото на Изи: Хелър трябваше да го е взел от някоя кофа за боклук, ако се съдеше по вида ѝ.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Хелър.

Изи я прочете.

— Това е гражданско дело — каза той. — Очевидно са ти пратили съдебна призовка.

— Какво — попита Хелър, — е гражданско дело? На мен цялата история ми изглежда много селска.

— Означава, че трябва да се явиш на съдебен процес — отвърна Изи.

— Но това са един куп лъжи! — каза Хелър. — Никога даже не съм чувал за каквато и да било Мейзи Спред. Даже не знам къде е Корнхоул, Канзас.

Изи разтвори купа вестници, които бяха върху бюрото му. Единият от тях съдържаше снимка върху цяла страница на Мейзи Спред, която лежи в една купа сено с разтворени крака. Изи обърна страницата така, че Хелър да я види отблизо. Момичето беше дебело и грозничко.

— Никога ли не си я виждал?

— Абсолютно никога — отвърна Хелър.

— Е — каза Изи, — това просто означава, че правната система се е захванала с обичайните си трикове. Всеки може да съди всеки за каквото си поиска в тази страна и обикновено го прави. Има един цял сегмент от населението, който си изкарва прехраната просто като съди когото и да било за всичко, което може да се измисли. Доста е

брутално. Преди време един милионер на име Хауърд Хюз — много известен авиатор — завърши дните си в укриване, просто защото хората не спираха да го съдят. Има хиляди наоколо, които не смеят да излязат сред обществото — хора, за които никога не са чували, се опитват да ги съдят, и така са принудени да прекарват целия си живот и да харчат цялото си състояние по съдебните зали. И, разбира се, пресата винаги подкрепя всичко това, защото е пълно с лъжи и тем подобни, а това осигурява добър тираж.

— Слушай — каза Хелър, — искам това бързо да изчезне.

— О, небеса. Никога няма да се случи. Това дело ще продължи години наред. Такава е законовата система.

— На мен ми звучи доста незаконно — каза Хелър.

— Искам да разбереш как стоят нещата — продължи Изи. — Адвокатите искат съдебните процеси да се придвижват колкото се може по-бавно. По този начин те могат да изкарат милиони от тях.

— Един честен адвокат би могъл да сложи край на всичко това — каза Хелър.

Изи се засмя глухо.

— Ти просто не разбираш тази правна система. Думата, която движи нещата, е ПАРИ. Единственият начин, по който един адвокат може да натрупа състояние, е да съди разни хора за милиони и да си поделя определената от съда сума с клиента. Съдилищата отпускат тези милиони. Сега — адвокатът защитник в такова дело може да натрупа пари, само като го протака, докато вземе и последния петак на клиента си за хонорари.

— Всяко честно правителство би спряло подобна глупост незабавно — каза Хелър.

— Слушай. Законодателите и конгресмените са предимно адвокати. Те са хората, които правят законите, с които пък се регулира поведението на съдилищата. Разбира се, те няма да издадат закони, които ще прекратят изплащането на суми и хонорари на техните колеги: когато свърши мандата им, същите тези законодатели веднага ще се върнат отново да практикуват право и не биха имали възможност да станат за една нощ милионери от побъркани дела и луди хонорари. Не, вече сте попаднали в правната супа, мистър Джет. Като плаващите пясъци на Нюйоркската канализация. Щом веднъж ти изпратят призовка, трябва да се явиш. А междувременно пресата разрушава

репутацията ти и дори да спечелиш, това ще бъде след години и ще ти е коствало милиони, може даже да си банкрутирал.

— Хей! — каза Хелър. — Никой не може да живее в подобно общество.

— Слушайте, мистър Джет. Само гаднярите побеждават в подобно общество. Величествен и компетентен човек като вас няма никакъв шанс.

— На едно друго място, което аз познавам — каза Хелър, — всеки, който се опита да направи измама, подобна на това дело, би бил изпратен в затвора, а адвокатите — заедно с него.

— Е, тук не става така, мистър Джет. И тъкмо заради това никога не ви позволявам да свързвате името си с някоя от онези корпорации. Вие сте добър човек. Заради това още когато започна всичко, ви купих билет за Бразилия и ви казах за едно място, където има само мравки: нито един адвокат наоколо. Но вече сме в правната бъркотия и трябва да си наемем адвокат.

— Трябва да направим нещо — каза Хелър.

— Ще дам този документ на Филъп Блийдъм от „Блийдъм, Блийдъм и Дрейн“, един от адвокатите на корпорацията — отвърна Изи. — Той може да се справи с явяването, щетите, разпоредбите и всичко останало. Няма да ви разреши да разговаряте с него, тъй като не искам да се депресирате допълнително. Ще трябва да задействам с пълна пара машината за прогнозиране на бъдещето по отношение на пазара, защото ще са ни необходими милиони, просто за да се защитаваме. И може би след пет или шест години всичко ще свърши.

— Не мога да чакам толкова дълго.

— О, вероятно няма да бъде толкова дълго — каза Изи. — Обикновено при такова дело, особено когато е фалшиво, дразнещо и объркващо, подсъдимият трябва да обяви личния си банкрут дълго преди то да свърши, тъй като той просто не може да плати хонорарите на личния си адвокат.

— Изи, — каза Хелър, — да не би просто да си много песимистично настроен, както винаги?

— О, мистър Джет! Говоря ви за правната система. Като знам върху какво разоряване е построена, си мисля, че съм доста оптимистично настроен! Не споменах, че е възможно да отидеш в

затвора заради неуважение на съда и да загубиш делото заради невявяване.

— Това би могло да разруши цялата ми мисия — каза Хелър отчаяно.

— Точно затова е създадена правната система — отвърна Изи. — Пълни гушите на адвокатите и некадърниците и съсипвай всички останали. Но я се стегнете! Някоя атомна война може да се намеси и всичко да се оправи.

— С такава побъркана правна система си го заслужават — каза Хелър и си тръгна.

Това малко ме разтревожи. После си дадох сметка, че доколкото знам той не беше взел в багажа си никакви атомни бомби.

Но този разговор ме накара да се замисля.

Да, знаех, че всеки на тази планета може да съди всекиго за каквото и да било и че често го прави.

Ами ако на мис Пинч и Кенди им влезеше мухата да ме съдят за бременността си? Двойна опасност.

Виждах се как години наред тичам, укривам се в пиянски хотели, като се опитвам да избегна съдебни призовки или седя в задушни съдебни зали месеци наред, докато ме прецакват адвокати като Дингълинг, Чейс и Амбо.

Бях страшно виновен. Това малко ме поосвежи. Ако бях наистина виновен, щяха да ме признаят за невинен, разбира се. Само невинните ги признаваха винаги за виновни.

После видях, че графиня Крек е все още в стаята си и плаче, сякаш ѝ се раздира сърцето.

Това ме развесели неимоверно.

Не си давах сметка за следващия ужас, който ме очакваше.

Скоро щях да се озова на топа на устата.

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

ГЛАВА ПЪРВА

През следващите три дни Медисън остави шумотевицата около делото за бащинство да ври и кипи. Темата за секса и обявяването извън закона беше пусната в пълен ход. Фермерската дъщеря Мейзи Спред беше излъчвана по националната телевизия в най-гледаното време, рисуваше схеми на това къде, как и колко пъти и даже предлагаше да направи демонстрация. Цялата работа беше станала ПОПУЛЯРНА!

Хелър ходеше напред-назад като обезумял. Графиня Крек си стоеше в стаята. Мисия Земя беше СПРЯЛА!

Съществуваше опасност обаче от подновяване на действията от тяхна страна. Телефонирах на Медисън.

— Направихме удар — каза той. — Когато това дело влезе в съда, то може да продължи години наред. Кулминацията обаче ще настъпи, когато тя заяви, че Хелър има и други членове на бандата, които изнасилват добитък. Това обаче ще стане след няколко седмици.

— Забелязах, че днес историята е отишла на трета страница в един от вестниците.

— Да, знам — отвърна Медисън, — използваме влиянието на Роксентър, за да бъде уволнен редакторът.

— Ами ако и другите вестници започнат да я слагат на трета страница? — попитах аз.

Учех се да разговарям с Медисън.

— Ще уволним и тях — каза той.

— Почакай, не можеш да уволниш всички редактори в страната.

— Напротив, мога! — отвърна той.

— Не можеш — казах аз.

— Мога! — отвърна той.

— Слушай — рекох, — ако го направиш, може да останеш без вестници.

— Е, и това е вярно — каза той.

— Тогава защо просто не направиш някой смъртоносен удар? — попитах.

— Смъртоносен удар? Отхвърлям това, Смит. Нашата главна цел е да помогнем на този човек да излезе от затруднението: да го направим *безсмъртен*. Не искаме да имаме нищо общо със СМЪРТОНОСНИ удари! Когато цялата работа свърши, той ще бъде най-известният престъпник, обявен извън закона, на всички времена. Ще живее вечно в песните и приказките. Така че хич не ми говори за нещо, което е смъртоносно. — Доста се беше ядосал.

— Ти позволи на редактора да го изпрати на страница трета — казах аз.

— Да, има го тоя момент — каза той. — Но, Смит, ти не си професионалист. Да не си помисли, че аз няма да доведа всичко до кулминационната точка?

— Като съдя по броя търкаляния в сламата, които видях описани в пресата и по телевизията, бях си помислил, че вече нямаш почти никакви кулминационни точки.

— О, пфу, пфу, тц, тц, Смит. Разбирам, че не само не си професионалист в тоя бизнес, ами освен това не познаваш дълбочините, до които може да се стигне в тази правна система. Мислех, че си идвал на сутрешната пресконференция. Не забелязах отсъствието ти. И сега разбирам защо ми губиш времето с телефонни обаждания, които биха могли да са с по-важни хора. Няма да обсъждам отново брифинга. Просто погледни в утрешната преса. Довиждане.

Никой не вдигна телефона, когато звъннах отново. Той вероятно просто си седеше, взираше се в телефона и го оставяше да звъни. Или пък говореше с някой съдия, за да му каже какво да реши в някое дело.

И двете ми предположения бяха грешни. Когато дойде следващата сутрин, се оказа, че Медисън наистина е довел нещата до кулминационна точка.

Заглавия по протежение на цялата страница! Печатното оформление караше делото за бащинство да изглежда като обява за църковна сбирка. Историята:

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ СЪДЕН ОТ ИЗОСТАВЕНА СЪПРУГА!

ЗАЯВЕНА ИЗНЕВЯРА!

„Дингълинг, Чейс и Амбо“ тази сутрин заведоха дело срещу Гениалното хлапе Уистър от името на мисис Туутс Уистър, по баща Суич, приемайки за законно основание съществуването на изневяра с мис Мейзи Спред.

По силата на общинските закони на Канзас и Ню Йорк за собствеността „Дингълинг, Чейс и Амбо“ издават заповед за замразяване на всички авоари на Гениалното хлапе в очакване на обявяването на развода.

Пред смълчаното събрание на всички медии разплаканата мисис Уистър, облечена в траурно облекло на вдовица, изхлипа тъжния си разказ.

„Той ме изостави — каза тя. — Цяла година аз даже не знаех къде е. А сега разбирам, че се е търкалял в сламата с онази Мейзи Спред.“

Толкова бях доволен, че извиках силно и започнах да скачам из апартамента. Бях сигурен, че това ще свърши работа. Наблюдавах екраните. Крек беше все още в стаята си.

Хелър се разхождаше печално из Сентръл Парк. Никой от двамата не показваше какъвто и да било знак, че е прочел историята или видял какъв невероятен обхват придобиваше тя по радиото и телевизията.

Следобедът дойде. А Медисън не си беше губил времето. Той наливаше масло в огъня. Изданията публикуваха пълни фоторазкази за историята на брака. Девојката Туутс Суич била племенница на един кондуктор. Тя пътувала в някакъв влак с чичо си, когато Гениалното хлапе и неговата обявена извън закона банда направили обир на влака. Когато минавали през вагоните и търсели богати мъже, които да оберат, за да дадат парите на бедните канзаски фермери, погледът на Гениалното хлапе попаднал върху Туутс Суич. Щом я видял, веднага я пожелал. Чичото го предупредил, че ще наруши акта „Ман“, ако изнасили бедното момиче, докато пресичат границата на щата, при което Гениалното хлапе извадил револверите си „Колт“, размахал ги и настоял веднага да се намери свещеник. Тъй като имало един в бара,

бракосъчетанието било извършено веднага и на място под насочените пушки на бандата. Сексуалните подробности за консумацията на брака, докато минавали през границата на Мисури, ще бъдат отпечатани утре сутрин.

Това наистина беше шедьовър.

Но вероятно Медисън беше пренебрегнал едно нещо: истинския Уистър!

Тъй като все още нямаше никакъв признак, че Крек или Хелър, който сега беше в офиса си, са разбрали за новото развитие на нещата, позвъних на „Дингълинг, Чейс и Амбо“.

— Изпратихте ли призовка на истинския Уистър? — запитах.

Беше самият Дингълинг. Той отвърна:

— Нашият служител щял да си глътне езика. Последния път, когато занесъл призовка на Уистър, видял, че онзи носи оръжие и за малко да го извади. Така че сега чакаме полицейският инспектор Булдог Графърти да събере помощен отряд.

— Абе — казах аз, — мислех си, че това може да се свърши по пощата или нещо такова.

— Има много начини — отвърна Дингълинг. — Най-широко разпространеният е да се връчи призовката на член от домакинството. Това е напълно законно, а и понякога членът на домакинството забравя да даде документа на подсъдимия и делото се печели поради неявяване. Но цялото място изглежда заключено, икономът не отваря вратата, така че имахме намерение да накараме Графърти да ни помогне.

— Не ви трябва Графърти — казах аз. И му дадох някои стегнати и точни напътствия.

Залепен за екраните, гледах жадно.

Около един час по-късно на вратата на графиня Крек се почука.

Тя вдигна насълзеното си лице от покривката на леглото и каза:

— Махай се.

— Аз съм, госпожо — дойде гласът на иконома. — На вратата има един човек, който твърди, че трябва да ви види лично.

— Кажи му да се маха — отвърна графиня Крек.

Гласът на иконома:

— Вече му казах това по вътрешния телефон, госпожо, но той твърди, че вие ще пожелаете да го видите. Каза, че името му е Хист.

Графиня Крек скочи в леглото като ужилена.

— Ломбар Хист? — възкликна тя.

— Мисля, че така каза — дойде гласът на иконома. — Да го пусна ли да влезе, госпожо?

— Боже мой — каза графиня Крек и един Бог знае какво фучеше из главата ѝ. Тогава тя каза нерешително, както си и знаех, че ще стане: — По-добре да го пуснеш.

После авторитетно почукване по вратата. Графиня Крек я отвори. Отпред стоеше дрипавият мъж с дрипавото палто и дрипавата шапка, дръпната над очите му. Той бутна някаква хартия към графиня Крек.

— Вие не сте Хист — каза тя.

— Госпожо, тъй като сте член на домакинството на Уистър, ви предавам това. Призовката му е връчена. — Той напъха хартията в ръцете ѝ и избяга.

Вече объркана от фалшиво обявения посетител, тя разтвори хартията.

Пред взора ѝ застана делото на Туутс Уистър, по баща Суич, с всичките си кървави подробности, предадени с правни термини.

Тя се хвана отстрани за вратата. Хартията започна да трепери.

Ранен вик се изтръгна от устните ѝ. Тя отново прочете листчето.

Едва успя да влезе в стаята си.

За известно време просто си остана с увиснала надолу глава — жест на продадени и прокълнати надежди.

Остави хартията да падне на пода.

Отиде в банята и остана подпряна на вратата с ръка през очите.

После се обърна и отиде, залитайки, до телефона. Занатиска бутоните. Обърка ги и затова натисна отново.

— Тук е президентката Мейми Буумп — чу се от другата страна.

— Мейми? — каза графинята сломено. — Той вече е бил женен.

— О, Боже мой — възкликна Мейми. — Ах, ти, бедно мило създание! Е, Исусе Христе, така е с моряците.

— Мейми, какво мога да направя?

— Да направиш? — учуди се Мейми. — Е, скъпа, не ми казвай, че искаш да се замесваш в цялата тая работа. Те лъжат. Събери си нещата, мила, и идвай тук, където твоята приятелка Мейми ще се погрижи за теб. Мястото гъмжи от милионери. Освен това има и

арабски принцове. Просто ела тук и си поплачи на рамото на Мами, а тя ще ти помогне да излезеш от това положение по някакъв начин.

— Добре — изхлипа графиня Крек.

Тя затвори. В стаята беше влязла млада жена, облечена като камериерка.

— Повикахте ли ме, госпожо?

Останалата част от персонала също се беше струпала на вратата.

— Не — отвърна графинята. — Да, съберете дрехите ми.

Тя дълго се вира в телефона.

О, това наистина беше смъртоносен удар. Не бях на себе си от радост. Знаех, че се двоуми дали да се обади на Хелър в офиса му, за да му каже сбогом.

Трябва да е решила да не го прави. Натисна съвсем апатично едно копче, което разтвори телефонен указател. После включи някакъв бутон за автоматично набиране на номера.

— Център за каталожна търговия „Бонбъкс“ — каза един глас.

Графиня Крек вяло даде номера на кредитната карта „Скуйза“. После каза:

— Трябва да отида до Атлантик Сити.

— Бързо или по-спокойно?

— Няма значение.

— Дълго ли ще останете? Билетът за отиване и връщане ли да е?

— Няма значение.

— С какво бихте искали да отидете — с автобус? С влак? С лимузина? С хеликоптер?

Графинята отвърна с гърлен, хлипащ глас:

— Ех да си имах мой кораб, щях да се прибера в къщи.

— Добре, госпожо, току-що проверих кредитния ви рейтинг тук и той е неограничен, както винаги. Тъкмо тази сутрин получих една бележка... А, да, ето я. Яхтата на Морган току-що е излязла на пазара. Дълга двеста фута, с две витла, напълно оборудвана и готова за океанско плаване. Има напречни и надлъжни стабилизатори, пет салона, два басейна и златни прибори в каютата на собственика. В Атлантик Сити може да бъде оставена в пристанищния басейн „Гарднърс“ на крайбрежния парк, доста близо до казината, или пък да обикаля до другите места за закотвяне из многобройните заливи. Ще ви спаси от умората да живеете в някой от хотелите с казино.

Капитанът и екипажът са протестирали срещу това да бъдат уволнени. Моят чиновник тук, на другия телефон, казва, че „Златният залез“ — това е името на яхтата — може да бъде оставена до Хъдзън Харбър, в пристанището за лодки на 79-та улица след около час, ако това е удобно за вас.

— Няма значение — отвърна графиня Крек.

— Е, много добре, госпожо. Ще пусна нареждане нашият правен отдел да подготви документите за прехвърляне и всичко останало и ще определя съответната сума, покриваща разходите за сметка на вашата кредитна карта, след което яхтата ще ви чака. За мен е удоволствие да ви помогна, госпожо. И се надявам, че хубавото морско пътуване ще пропъди скуката ви. — Той затвори.

Бях на ръба на припадъка. Колко струваше една яхта? И не бях ли чул Морган веднъж да казва, че ако се чудиш колко са разходите за поддържане на такъв съд, въобще не е твоя работа да го притежаваш.

Бях сигурен, че току-що съм видял как гаранцията от половин милион долара за кредитната ми карта, която се държеше от „Скуйиза“, се изпарява с едно пухване на параходен дим.

Разкъсвах се между радостта от гледката на сломената графиня Крек и предположенията за ужасиите, които сега можеха да хрумнат на Мудур Зенгин!

Наблюдавах екрана, но нямаше кой знае какво да се види. Графиня Крек просто си седеше там и се взираше в пода. Само в периферното ѝ зрение виждах как нейната камериерка събира дрехите ѝ и как фаталната правна хартийка лежи — в центъра на килимчето, като от време на време я настъпваха.

Но съдбата не беше спряла да си играе с мен през тоя ден. Да ме настъпва — ако трябва да бъдем точни. С течение на часовете съдбата се приготвяше да изиграе една жестока танцова стъпка.

Багажът на графиня Крек беше отнесен до пристанището за лодки на 79-а улица с таксита. Бялата, скъпа, блестяща яхта стоеше в реката в цялата си дължина, а две моторни лодки с развети флагчета се извиха към брега, като хвърляха ветрилообразни пръски, готови да вземат графинята, нейния багаж и камериерката ѝ и да ги отведат.

Изведнъж се сетих, че много скоро графинята щеше да бъде извън обхвата на активатора-приемник. Тя щеше да бъде на яхта и можеше да ѝ хрумне да отиде където и да било, а аз не разполагах с

никакъв начин да я следя. Е, както и да е, може пък яхтата да избухне и да потъне. Трябваше да гледам нещата откъм по-светлата им страна.

Тъкмо когато посивелият стар капитан с всичките си златни ширити галантно помагаше на апатичната графиня да стъпи в моторната лодка, чух как се отваря вратата на апартамента.

Закрих екраните. Не излязох.

Откакто се бях върнал в апартамента, живеях с известно количество страх. Мис Пинч и Кенди не ми говореха, но бях сигурен, че техните шушукалия помежду им не предвещават нищо добро. И бях прав.

Мис Пинч и Кенди не си бяха свалили палтата.

Влязоха. Мис Пинч си сваляше ръкавиците.

И двете седнаха.

— Слушай — каза мис Пинч яростно, — трябва да поговорим.

— За какво? — попитах изплашен.

— За децата, когато се родят — отвърна тя.

— Не, почакайте — казах аз. — Роксентър изпраща всяка, която забременее, в клиниката за аборти. Няма причина вие двете да не можете да отидете. Ще ви уволнят, ако не го направите.

— Точно така — каза мис Пинч. — Психиатричният контрол на раждаемостта е за „бибипците“. Същото трябва да се отнася и за онова, което говорят за раждането на дете. Ние сме решени да опитаме радостите на майчинството. Има само един начин, по който няма да бъдем уволнени.

Косата по врата ми започна да се изправя. Винаги ставаше така, когато Пинч ме фиксираше с погледа си по този начин.

— Аз и Кенди сме съгласни — каза мис Пинч. — Няма друг начин.

— Освен? — запитах умоляващо, като очаквах най-лошото.

Получих го.

— Трябва да се ожениш за нас — каза мис Пинч.

ГЛАВА ВТОРА

Когато мис Пинч ме свести, лисвайки чаша вода в лицето ми, седнах закован на място с вперени невиждащи очи.

Опитах се да проговоря. Опитах се да кажа на себе си, че името ми не е Хелър. Опитах се да кажа на мис Пинч, че нейното име не е графиня Крек.

Очевидно не издавах никакви звуци.

Кенди каза на мис Пинч:

— Изглежда като онемял, Пинчи. Хайде да хапнем нещо за вечеря, да го оставим малко да се съвземе, а след това можеш да му кажеш останалото.

Те си отидоха.

Аз останах да седя.

След около половин час мис Пинч влезе. Очевидно бяха свършили вечерята, но тя все още държеше в ръка вилица. Имаше навик да ме ръчка с нея, за да вляза във всекидневната. Седнах отбранително на канапето. Краката ми не можеха да ме държат прав много дълго. Знаех, че ме очаква и още нещо.

Кенди каза:

— Я да му създадем подходящо настроение. — Тя отиде до стереото под форма на мидена черупка и сложи някаква плоча върху диска на грамофона. — Сигурна съм, че помниш тази песен — каза тя. — Пусна я, когато ни изнасили за първи път.

Песента започна — едно много емоционално тананикане:

*Сладка малка жено
моля те, взemi me
двамката все заедно
щастливо да вървиме.
А после ще родиме
дечица две до три
ти пръстена взemi
и в църква да вървим.*

*О, хайде, ти моя
любима все бъди!*

Намерих гласа си.

— Изключи го! — примолих се. Усетих, че вече разбирам за какво става въпрос. Едно садистично и зло отмъщение за всичките услуга, които им бях направил.

Тя изключи плочата, но като направи това, включи УКВ-то на радиото. Там вървеше електронна попмузика. Думите не се разбираха, та беше по-добре.

— Ти вероятно си мислиш — каза Пинч, — че ние се опитваме да те изиграем, Инксуич. Обаче нещата не стоят така. Става въпрос за едно обикновено споразумение. Като се ожениш за нас няма да ни уволнят, ако родим бебетата. Можем да покажем, че в действителност сме омъжени. Бъди разумен, Инксуич.

Аз продължавах да седя като гръмнат.

— Сега ще ти кажа какво ще направим — каза мис Пинч. — Ти си подписал доста празни фактури. Така че твоите първоначални пари са почти непокътнати в онзи сейф. — Тя посочи към сейфа, който сега беше покрит така, че да изглежда като скала, окъпана в морска пяна. — Винаги блееш за пари.

Потръпнах при асоциацията с козите.

Мис Пинч се усмихна хитро.

— Ако ни дадеш думата си, че ще минеш през всичко това, без да ни създаваш неприятности, без значение какви, ще ти дам комбинацията на онзи сейф, а освен това ще можеш да теглиш дребни пари оттам, когато си поискаш. Просто ще ти го донеса на крака и ще ти го пусна в скута. Това са около шейсет и пет хиляди от сейфа и неограничени тегления след това. Какво губиш, Инксуич?

Инксуич! Това не беше истинското ми земно име. Хванах се за сламката, както и за средствата, които ми бяха необходими, за да успея да избягам при първа възможност. Но все пак — брак? Потреперих до дъното на душата си. Пуснах се от сламката.

Тя видя моето колебание. Каза:

— Не искаме да използваме възможността да те съдим.

Ужасът от описанието, което Изи беше дал на правната система, ме стисна за гърлото.

Думите заседнаха в гръкляна ми. В крайна сметка успях да ги накарам да излязат.

— Добре.

— Какво? — възкликна мис Пинч.

Дадох си сметка, че съм проговорил на волтариански, при това с флотски акцент. Задавих се и най-накрая успях да го кажа на английски:

— Добре.

Тя се усмихна ледено. А Кенди запляска с ръце.

Единственият проблем беше, че Кенди пляскаше с ръце в ритъм с — песента, която тъкмо беше започнала по радиото. Беше една от онези редки съвременни песни, чийто текст се разбираше. А той гласеше:

*Умирам
умирам,
умирам!
Търкалям се по цялата земя.
Умирам
умирам,
умирам,
бедно дяволче, което ти осмя.
Умирам,
умирам,
умирам!
Ти на дърво ме дяна!
Умирам,
умирам,
умирам!
И да се върна — няма!*

Болен и замаян излязох от предната стая и се върнах в задната. Затворих вратата, за да спра достъпа на ужасната електронна музика.

Но ударите на барабана продължиха да минават през вратата като ударите на съдбата.

ГЛАВА ТРЕТА

Повече случайно, отколкото с умисъл стана така, че видях какво се случи в апартамента на Хелър. Гласът на Хелър:

— Скъпа?

Одеялото се беше изхлузило от екрана и аз, както си седях там и се вирах с разширени зеници, забелязах, че Хелър гледа в стаята на Крек.

Наоколо се въргаляха кутии, но инак мястото беше почистено.

Икономът стоеше на вратата и изглеждаше много нещастен.

— Тя къде каза, че отива? — запита Хелър.

— Не каза, сър. Камериерката ѝ събра багажа и отиде с нея. Но тя не взе колата. Обади се на цяла флота таксита, те натовариха багажа ѝ и заминаха.

— Не остави ли някаква бележка? — попита Хелър.

— Не, сър. Тя не говореше на никого, сър. Камериерката даже сама извика такситата.

— Коя таксиметрова компания?

— Не зная, сър. Ужасно съжалявам, сър. Тя наистина се обади по телефона, но аз тогава си помислих, че вероятно звъни на вас. Иначе аз сам бих ви позвънил. Тя изглеждаше много разбита, сър. Помислих си, че е починал някой роднина.

— Тя се е обадила по телефона? — каза Хелър. После щракна с пръсти: — Мейми Бууми!

Той грабна телефона. Натисна бутона за автоматично избиране.

— Тук е президентката Мейми Бууми — каза гласът.

— Обажда се Уистър. Трябва да се свържа с Джой. Тя е изчезнала.

Гласът на Мейми беше презрителен.

— Не съм изненадана.

— Слушай — замоли се Хелър. — Моля те, кажи ми къде е или къде ще бъде по някое време. Много съм притеснен.

— Млади момко, до гуша са ми дошли твоите момичета за забавления. Можеш да излъжеш един-два пъти, но на третия ще те

хванат. Мисля, че прекалено дълго прави за смях бедното момиче. Сега иди и си намери някоя уличница, която е достатъчно пропаднала за твоя вкус и остави добрите жени на мира!

— Не знам за какво говориш — каза Хелър.

— Те никога не знаят — възкликна Мейми. — Всички вземат от теб, но никой не дава. Някога да си й давал диамант?

— Не — отвърна Хелър. — Мис Б...

— Така си и помислих — каза Мейми. — Мислеше си, че ще минеш с обещанието за малкия златен пръстен. Даже когато знаеше, че няма да успееш да се впрегнеш в двойната игра и го знаеше „бибипски“ добре. Старата история!

— Мис Бууми, — каза Хелър. — Ако знаете къде е, моля ви, за бога, кажете ми. Загубил съм си ума от притеснение.

— Не си бил с ума си, когато си мислел, че можеш да направиш такъв мръснишки номер и да го замажеш, моряко. Тя се чувства по-добре без теб. И само за да те предпазя от натрупването на огромна телефонна сметка — още повече че не е никакво удоволствие да говоря с един лъжец, мамец ментърджия — не зная къде е, а само, че те е напуснала. И това е окончателно. Недей да звъниш повече, мним двуженец такъв! — Тя затвори.

Хелър остана така. Той се обърна към иконома.

— Нищо не разбирам от цялата работа. И най-малка представа ли нямаш за таксиметровата компания?

— Не, сър. Не мислех, че е важно. Всъщност, персоналът си помисли, че тя заминава някъде при семейството си. Напоследък много плачеше. Помислихме, че някой умира.

Хелър се обърна към телефона. Обади се на бюрото за резервации към централните авиолинии. Попита ги дали е правена някаква резервация по която и да е линия за мис Хевънли Джой Крекъл. Отговорът беше отрицателен. Обади се на агенция за чартърни полети. Нямаше такова име за никой от полетите.

Обади се на Втория в Ню Джърси. Не, Втория не знаеше нищо, освен това, че тя не се беше появявала за уроците напоследък, така че той да може да я научи на повече неща за прасетата.

Хелър се обади на Изи. Отрицателен. Накара Изи да попита Бум-Бум. Отрицателен.

Хелър каза на иконома:

— Тя не би и помислила за влак, защото ги мрази, а с всичкия онзи багаж не би могла да вземе автобус. Трябва да е отишла на хотел някъде в този град. Сега чуй ме, мисли бързо. Нещо случи ли се, преди тя да си тръгне?

— Ами да. Дойде един мъж, който настоя да я види. А после мъжът избяга. Онова там не е ли хартийката, сър, под онази кутия?

Икономът я вдигна и Хелър я сграбчи. Той се взря в правната хартийка. Прочете я. Взря се отново в нея. После я смачка с диво затваряне на ръката.

— Да вървят по дяволите! Сега разбирам — каза той. Той се тръшна на леглото. После каза: — Бедното дете. Хората, които поддържат тази гнила правна система, трябва да бъдат избити. О, бедното дете. — И той се заплака.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

След една ужасна нощ се събудих за още по-ужасни неща.

През цялата нощ бях сънувал кошмар, в който съм Хелър, а Мийли — моята стара хазяйка на Волтар — ме съди за подправяне на брак с мъртвата любовница на полковника на Батальона на смъртта, който беше удушен от Торпедо.

Пред мен стоеше мис Пинч. Беше облечена в рокля от тънък муселин — нещо много нетипично за нея. Беше извадила един черен костюм като ония, с които погребват хората на тази планета. Старият еврейн трябва да е бил предвидлив магазинер, за да включи такъв екип в гардероба ми.

Облякох се като автомат. Някъде надалече чух пукот: прозвуча като оръдеен залп, точно като последния салют, преди да те погребат. Мис Пинч каза, че Кенди току-що отворила и затворила хладилника. Не ѝ повярвах.

Излязохме. До бордюра стоеше една кола под наем, „Датсун“. Мис Пинч седна зад волана. Кенди излезе, облечена в черна пелерина. Мис Пинч също беше с такава пелерина, макар че не я бях видял да я облича.

— О, много сме сериозни за сватбен ден — каза Кенди и включи радиото в колата. Пак вървеше онази песен за умирането.

Мис Пинч караше майсторски и с голяма скорост. Тя изглежда знаеше къде точно отива и очевидно беше ходила там и преди. Движехме се по транзитни пътища и много скоро излязохме на Мерит Паркуей, далеч от всички небостъргачи и фрашкани улици. Имах смътното усещане, че се возя в кола. Но един „Датсун“ не е дълга черна лимузина. Той подскача и се клатушка. Успокоявах се, защото подскачането ме подсещаше, че съм все още жив.

— Къде отиваме? — попитах тихо от задната седалка.

Те не отговориха.

Час и половина след като бяхме излезли от Ню Йорк, започнахме да търсим място за паркиране. Табелите показваха, че сме в:

ХАРТФОРД
КЪНЕКТИКЪТ
НАСЕЛЕНИЕ 819 432 1/2
ДОМЪТ НА „КОЛТА“
ПАТЕНТНИ ОГНЕСТРЕЛНИ ОРЪЖИЯ

Вече знаех защо сме дошли тук. Щяха да ме застрелят.

Не след дълго крачехме в градския съвет, следвайки знаци, като „Опасност отпред“ и „Брак“. Не се утеших кой знае колко като разбрах, че „опасност отпред“ се отнася за отдела по уличния трафик. Аз си знаех за какво се отнасят. Една купчина изплашени мъже и радостни жени стояха на опашка.

Със спокоен убийствен глас мис Пинч каза:

— Всичко е уредено предварително чрез частен детектив.

— Мислех си, че частните детективи идват след брака —
вмъкнах аз.

— Мълчи. Всички документи са в ред. Всичко, което трябва да кажеш, е „да“.

— Да — казах аз.

— Не тук, глупако. Когато влезем при чиновника. Редицата от двойки се придвижваше напред с обезпокоителна скорост.

Кенди и мис Пинч свалиха черните си пелерини. Кенди беше в сватбена рокля. Мис Пинч беше облечена като шаферка.

С внезапността на природен катаклизъм влязохме в залата за бракосъчетаване. Един чиновник с посивяла коса не вдигна поглед. Мис Пинч пхна документите под носа му.

Огледах се за път за бягство. Нямаше никакъв.

Служителят каза:

— Ти Кенди Ликърис вземаш ли тоз имъж за своя разгонен съпруг?

— Да — отвърна Кенди.

— Ти Султан Бей вземаш ли тази жена за своя разгонена съпруга?

Някакъв остър инструмент в ръцете на мис Пинч ме ръгна.

— Ау! — отвърнах аз.

Служителят вдигна едно чукче и го приземи върху бюрото с остър звук. Каза с бързия си, тананикащ глас:

СвластгададенамиотщатаКънектикътазвиосъждамнабрак.
Подпишетесевкнигата. Платетенакасата.

Кенди се подписа. Мис Пинч беше стиснала здраво китката ми.
Всичко ми изглеждаше отдалечено и мъгливо. Подписах нещо.

Двамата свидетели, които изглежда бяха на постоянна служба, се
подписаха в книгата. Загърмяха машини за удряне на печати. Изреваха
копирни машини.

Мис Пинч затвори тефтерчето си.

Излязохме на улицата.

Те се качиха в „Датсуна“.

— Обърни се с гръб — каза Кенди.

— И не се опитвай да избягаш — каза Пинч.

В „Датсуна“ се чу боричкане.

— Влизай — каза мис Пинч.

Обърнах се. На средата на паркинга и пред очите на всички,
освен моите, момичетата си бяха сменили роклите.

Мис Пинч, сега в сватбената рокля, караше навъсено на север.

Нещо ме притесняваше. Не можех да разбера точно какво.
Имаше нещо странно в онази церемония.

Изминахме около трийсет и пет мили. Една табела указваше, че
сме в:

СПРИНГФИЙЛД
МАСАЧУЗЕТС
НАСЕЛЕНИЕ 167 500 2/3

На друга пишеше:

АМЕРИКАНСКИ ЗАВОД ЗА ОРЪЖИЯ
МАЛОКАЛИБРЕНИ ОРЪЖИЯ
ДОМ НА ПУШКИТЕ „СПРИНГФИЙЛД И
ГАРЪНД“

Сега вече бях сигурен, че ще ме застрелят.

Не след дълго стояхме в церемониалната зала на градския съвет. Погледът ми беше малко замъглен, но можех да се закълна, че пред нас стои същият мъж, който беше и в Хартфорд и се чудех как е могъл да измени разстоянието по-бързо от нас. Но датсуните не са много бързи коли.

Облечена в сватбената си рокля, мис Пинч ме стискаше здраво за ръката, макар и да държеше букет.

Служителят каза:

— Ти Адора Пинч вземаш ли този мъж за свой разгонен съпруг?
Ти Султан Бей вземаш ли тази жена за своя разгонена съпруга?
Подпишете се в книгата. Платете на касата. Следващият.

Някой буташе ръката ми, за да подпиша. Изведнъж видях какво пиша:

Султан Бей!

Аз не пишех Инксуич. Пишех името, което наистина имах на Земята!

— Почакайте! — изкрещях.

Как можеше да се случи това? Пинч не знаеше това име. Тя мислеше, че се казвам Инксуич. Служителят и всички останали ме гледаха.

— Това е грешно име! — изкрещях аз.

Те се вторачиха в мен.

— Той си помисли, че е в Бостън — каза Пинч.

Всички се засмяха.

Изкараха ме на улицата с острите краища на тела от букета, впити в плътта ми от страни.

— Мислех, че ще се ожения под името Инксуич! — изстенах.

— Ти имаш една лоша черта — каза Пинч. — Ако си искал да мислим, че кодовото име от ФБР е истинското ти, в съня си нямаше да дърдориш на някакъв чуждоземен език, който би могъл да е и турски, и нямаше да зарязваш най-използвания си паспорт и свидетелството за раждане насам-натам. За удобство ще продължим да те наричаме Инксуич. Но друг път не се опитвай да играеш подобни номера! Ти си съвсем законно женен, Султан Бей.

Нещо в мен прещрака. Започнах да дърдоря. Чух се да казвам:

— Истинското ми име е Джетеро Хелър.

— Глупости — каза Кенди, като се засмя. — Следващия път ще станеш „офицер Грис“ — другото име, което крещиш в съня си.

— Не, Султан Бей — каза мисис Бей, по баща Пинч. — Веднага вземи решение. За добро или за зло, ти си нашият законен съпруг и дори да не си кой знае колко добър, ще трябва да свикнем с това, а ти също. Трябва да се примириш с факта, че сега си може би най-жененият мъж на цялото Източно крайбрежие. Няма връщане назад. Хайде да изядем по един хамбургер и да си ходим в къщи.

ГЛАВА ПЕТА

В ранния пролетен здрач спряхме най-сетне пред апартамента, който същата сутрин бях напуснал като свободен мъж.

Влязохме вътре. Беше приготвена нова изненада. Вече шокиран, нямах сили да понеса нищо повече.

Целият апартамент беше окичен с гирлянди. Към символите на Афродита — гълъби, лебеди, мирта, нарове, мидени черупки и морска пяна — бяха прибавени дъги от портокалови цветове.

Освен това, имаше две нови персони: момиче на име Кърли с кафяви очи и кестенява коса, трийсетгодишна и с нелош вид, облечена във военна куртка; другата беше много бледо и грациозно същество с красиво лице и меки устни на име Сипи, облечена в абсолютно прозрачен газ.

Бяха пуснали на касетофона сватбения марш и ни обсипаха с ориз, а след това изиграха един доста префърцунен танц, целунаха всички и закрепяха: „Честито!“.

Беше объркващо. Какво правеха те там?

Бях изморен след дългото пътуване и показвах признаци на умора. Приблжих се към мисис Бей, по баща Пинч.

— Дайте ми парите сега — казах аз.

— За бога, скъпи съпруге — каза мисис Бей, по баща Пинч. — Има торта и разни други неща.

— Вземи — каза Сипи, като ми подаде чаша. — Опитай малко от това шампанско.

Бившата Пинч и бившата мис Ликърис, сега мисис Кенди Бей, си свалиха пелерините. Кърли докара сватбена торта върху количка на колелца. С жестове, които доста напомняха за нещо сексуално, тя взе един нож.

Постави моята ръка върху дръжката. Сложи ръката на Кенди върху нея. После сложи пръстите на мисис Бей, по баща Пинч, около нашите ръце, и всички заедно отрязахме сватбената торта. Върху нея имаше ДВЕ булки! Мъжката фигурка падна още при първото мушване на ножа. Поличба?

После пуснаха някаква поп музика, всеки яде торта и всеки танцува с всеки. Бях жаден и изпих доста шампанско. Тортата постоянно засядаше в гърлото ми и трябваше да я прокарам.

Неизбежно се появи и марихуаната. Ръчно свитите цигари се предаваха от ръка в ръка. Синкав дим започна да замъглява въздуха. Това въобще не помогна на гърлото ми.

Момичетата ставаха все по-пияни и дрогирани. Кърли представи интерпретация на последното посещение на Роксентър в „Личен състав“, за да се убеди, че Сипи е все още девствена, и когато Кърли изимитира накуцване, всички се търкулнаха на пода, превити от смях.

Дръпнах си отново от „джойнта“ и се намусих. Не бях разбрал шегата. Казах си обаче, философствайки, че пияниците биха се разкикотили на каквото и да било, особено когато са и силно дрогирани.

С радостен смях и доста замаяна, Кенди затършува в шкафа с плочите, пошегува се нещо с Кърли и Сипи, а после пусна „Сладка малка жено, моля те, вземи ме“. Беше истински тормоз да се слуша.

Издърпах мисис Бей, по баща Пинч, настрана. Казах ѝ:

— Мис Пинч, дайте ми моите пари сега.

— Адора — каза тя пияно. — Трябва да се научиш да ме наричаш Адора вече, скъпи съпруге. Аз не съм повече мис Пинч.

— Каквото и да е името ви — казах аз, — дайте си ми парите сега.

— О, скъпи съпруге — възкликна тя. — Един брак не е законен, ако не е консумиран. Не искаш ли да консумираш брака си?

— Не — отвърнах аз.

— Аха! — извика мисис Бей, по баща Пинч. И видях, че е доста по-пияна, отколкото изглеждаше. — Опитваш се да се измъкнеш по законен път, а? — Тя пъкна лицето си в моето. — Знаеш много добре, че брак, който не е консумиран, може да бъде анулиран. — Тя се обърна: — Ей, момичета, слушайте го тоя „бибипец“! Опитва се да намери правни основания да унищожи нашите бракове!

Четири лица, съвсем близо, се взираха в мен.

— Не, не! — изкрещях аз доста изплашен. — Вие ми казахте, че ако правите секс, можете да пометнете!

— Мислиш, че не съм си помислила за това? — изръмжа мисис Бей, по баща Пинч. — Знаех, че ще се опиташ да шикалкавиш. Тук

имаме две девственици. Тъкмо заради консумацията!

— Почакайте — примолих се аз. — Това е лудост!

— Сега пък се опитва да анулира брака, като ни обвинява в лудост! — изкрещя мисис Бей, по баща Пинч.

Кенди поклати глава:

— Съдът няма да потвърди това, скъпи съпруге — хлъцна тя.

— Тоя приятел не си знае правата — каза Кърли.

— Не, не — извиках аз отчаяно. — Не се опитвам да се измъкна от каквото и да било. Просто си искам парите.

— О! — каза Сипи шокирана и с премрежен поглед. — Да не би той да се е оженил за вас, момичета, само заради парите ви?

— Как ли ще изглежда ТОВА във вестниците? — извика мисис Бей, по баща Пинч.

— Той се е подиграл с техните добри чувства — изтананика Кърли. — Чудовище!

Една картина на целологичните изроди на Кроуб мина като вихър през главата ми.

— Аман от чудовища! — изкрещях аз.

— Да ни наричаш чудовища, а? — извика мисис Бей, по баща Пинч. — Ти, НЕЩАСТНИК такъв! — И тя плисна чаша шампанско в лицето ми.

— Не, не — извиках аз, плюейки. — Всичко това е просто недоразумение.

— Така ли? — възкликна мисис Бей, по баща Пинч. — Е, признаваш ли, че си женен или не?

Тя изглеждаше толкова разярена и така залиташе, че аз паднах на колене, събрах ръце пред лицето си и казах:

— Моля ви, моля ви. Моля ви, повярвайте ми, че се заклевам и се надявам да умра, че съм женен!

— Добре — каза мисис Бей, по баща Пинч. — Чухте го, момичета. Той вече знае, че е напълно бракосъчетан. Пийте, за да можем да преминем към консумацията!

Шампанското гълголеше в чаши и се разливаше. Четирите се изправиха, вдигнаха питиетата си и те дръпнаха заедно в пирамида от ръце.

— За щастлив семеен живот! — извика мисис Бей, по баща Пинч.

Те изпиха жадно чашите си на един дъх — гъл-гъл-гъл-гъл!
После запратаха чашите си към мен!
Приклеках между разбиващите се трясъци!
Когато посмях да вдигна поглед от пода, където бях залегнал, за да защитавам главата си, ме удари куртката на Кърли.
Чифт панталони прелетяха покрай ушите ми.
Цапардоса ме обувка.
Аз пропълзях под капането, за да се защитавам по-сигурно.
Гърмеше някаква друга версия на сватбения марш.

*Ето я и булката, готова за обвързване
на колко ли приятели е правила гостуване?
Ето го и момъка, реликва като камък е
гостите се смеят, че очите му жалеят.*

Посмях да надникна навън. Видях дъното на леглото.
Крака се извиваха и гърчеха. Четири чифта.
— О, скъпа! — долетя гласът на Кенди.
— Какво става тук? — примолих се аз вторачен. — Аз съм съпругът!
— Я чупката, момченце — дойде пиянският глас на мисис Бей, по баща Пинч. — Това е НАШАТА консумация, а не твоята!
Една бутилка шампанско възпламени каскада от балончета.
Вторачих се в леглото. Един глас се понесе към мен:
— Целуни ме, целуни ме, ЦЕЛУНИ МЕ!
Друга бутилка шампанско си избухна съвсем сама.
Пяната накваси цялата опустошена торта. Падналият младоженец се завъртя встрани и после потъна напред с краката.
Смътно си дадох сметка, че нещо неразбираемо за мен беше дръпнало тези момичета обратно към лесбийството. Вероятно беше махмурлук на психиатрична основа.
Знаех, че нямам нищо общо с това.
Нещо ме тревожеше. Някак не усещах браковете ми да са консумирани. Чувствах се повече като пето колело.
Отидох в самотната си стая и заспах. Засънувах постоянни кошмари, в които бях Хелър в ролята на онзи служител в градските

съвети, който пътуваше толкова чудодейно и оженваше всеки. Солтан Грис беше в ковчега, който Хелър-служителят използваше вместо церемониално бюро за бракосъчетаване. Дяволът от Манко даже се омъжи за Ломбар Хист, докато Роксентър в изблици на смях участваше като кум.

Но онова, което наистина ме събуди изпотен, стана, когато един дявол от Манко излезе от ковчега и посочи с пръст следата на челото ми. Той — или пък беше тя? — каза:

— Попитай себе си. Дали всичко това не ти се случва, защото го направи на Хелър?

Точно тогава разбрах, докато се вирах в клатещата се тъмнина, че нещата ще стават все ПО-ЗЛЕ!

ГЛАВА ШЕСТА

Никога не пийте алкохол и не вземайте наркотици по едно и също време. Резултатът може да бъде почти фатален, както открих, когато се събудих за един нов ужасен ден. Чух, че мисис Пинч-Бей и мисис Кенди-Бей се приготвят да заминават на работа. Успях да изпълзя тъкмо навреме, за да хвана Адора преди да излезе от вратата.

— Парите — изграчих аз.

Докато тя се взираше в мен, по очите ѝ личеше колко ужасно изглеждам, изправен там със студения въздух по голата ми плът.

— Не можем да закъсняваме за работа, след като вчера се чупихме — каза тя. — Сега не е време да се занимаваме с това. — Тя пъкна ръка в портмонето си и извади от него няколко банкноти. Подхвърли ги на пода. — Просто за да не започнеш да обираш банки. С другите ще се оправим довечера. Замина.

Изнервено се вгледах след нея. После вдигнах седемте долара от пода и се върнах в стаята си.

Един студен душ не ми подобри много състоянието. Намерих някакъв аспириин. Изпих го. Накара ме да се чувствам мъгляво. След това отново започнах да се чувствам пиян: казват, че шампанското действа така, когато пиеш вода на следващата сутрин. Не биваше да вземам аспирина с вода.

Не можех да лежа. Виеше ми се свят и бях твърде нервен.

Включих екраните. Кроуб се мандахерцаше из някаква лаборатория и правеше нещо с една змия. Екранът на графиня Крек беше празен. За мен това беше добра новина, защото означаваше, че е извън рамките на двеста мили от мен. Хелър седеше и зяпаше недокоснатата си закуска. Поне го бях притеснил дотолкова, че да не му се яде.

Гласът на иконома:

— Някакви мъже, сър. Мисля, че са от съда.

— Ами изритай ги — каза Хелър.

— Не мога, сър. С тях има полиция и имат оръжия.

Опърпаният мъж с опърпаното палто и опърпаната шапка, смъкната над очите, неспособен да погледне към никого направо, беше последвал иконома. Постави заповед в ръката на Хелър.

— Връчена му е призовка! — извика той към вратата. — Можете да действате.

Хелър прочете документа. На него пишеше:

ВЪРХОВЕН СЪД

УИСТЪР СРЕЩУ УИСТЪР

ЗАПОВЕД ЗА КОНФИСКАЦИЯ

С цел да се защити цялата собственост, правата и авоарите на ИЩЕЦА Туутс Уистър и за да се попречи истинските авоари да бъдат скрити под маската на фалшива или изфабрикувана самоличност или претенции, в съответствие с общинските закони за собственост на този щат споменатите авоари да бъдат замразени по заповед на този съд, докато не се възстановят истинските права.

ОТВЕТНИКЪТ е длъжен отсега нататък и веднага да предаде всичките банкови сметки, авоари, недвижима собственост и лични вещи и всичко, което той използва и твърди, че не притежава.

Върховен съд

Хамър Туист

Съдия

„Дингълинг, Чейс и Амбо“

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна Хелър.

Един тежък глас каза:

— Това е съдебна заповед и идвам, за да съм сигурен, че е изпълнена без неприятности. Миналия път сте извадили оръжие на човека, който е донесъл призовката. — Беше полицейският инспектор Графърти.

В апартамента прииждаха и други мъже, които събираха вещите и правеха списъци.

— И какво ще се случи, ако ви изхвърля навън, ненормалници такива? — попита Хелър.

— Ще получиш деветдесет дни за неуважение на съда — отвърна Графърти. — Я кажи, не съм ли те виждал някъде преди? Аз никога не забравям лицата.

— Какво да направя? — попита икономът.

— Следвай ги наоколо и се увери дали не са откраднали нещо — каза Хелър. — Но първо кажи на шофьора да извади колата.

— Не можеш да използваш никакви коли — каза Графърти. — Освен това губиш правото и да живееш тук. Ще заключим апартамента с катинари.

— А какво ще се случи с персонала? — попита Хелър.

— Ами и тях ще ги запечатаме — отвърна Графърти. — Сигурен ли си, че не сме се виждали преди?

Хелър взе шапката си.

Двама полицаи го спряха, взеха портфейла му и извадиха парите.

Хелър си прибра обратно изпразнения портфейл. Влезе в стаята си, за да вземе някакви дрехи.

— Нямах право да се докосваш до тях — каза един съдия-изпълнител. — Имаш късмет, че няма да съблечем и тези, с които си. Единственото, което ни спира, са законите за непочтено излагане на показ.

Хелър излезе. Точно преди да се качи в асансьора, се блъсна в полицейския инспектор. Графърти каза:

— Знам къде беше това. Полицейска хайка за сексуални престъпници преди три години. Тогава се измъкна, но следващия път няма да успееш. Лично ще се заема с това.

Хелър излезе през главния вход на жилищния блок. Портиерът не го поздрави. Хелър отиде при него.

— Трябва да се обадя по телефона. Можеш ли да ми заемеш 25 цента?

— Съжалявам, сър — отвърна портиерът. — Но тия, които току-що влязоха, са съдебни пристави. Не знам какъв е проблемът, обаче никой не си тръгва от съда жив. Даже десет цента са подложени на риск. Приятен ден, сър.

Хелър тръгна към центъра на града пеша. Трябваше да извърви по-голямата част от дължината на Сентръл Парк.

Той измина разстоянието и влезе в Кълъмбъс Съркъл. Мина по Бродуей, по целия път от 59-а улица през Таймс Скуеър и продължи надолу до 34-а улица. После измина една дълга отсечка до Пето авеню и спря в сянката на Емпайър Стейт Билдинг.

Остана прав, извади късче хартия и след като се огледа наоколо, го залепи на стената на сградата и написа бележка. Пишеше толкова бързо, че не можех да следя.

Той започна да наблюдава входа на сградата. Остана така известно време. Един млад мъж излезе оттам, тичайки, вероятно куриерът на някой брокер. Хелър го последва. На ъгъла, където младият мъж чакаше светофара, Хелър застана близо до него и пхна хартията в ръката му.

— Не ме поглеждай — каза Хелър. — Обърни се и веднага отнеси това на Изи.

Младият мъж трябва да беше от личния офис на Изи. Той изчака светофара. Хелър пресече. Погледна назад. Младежът не го следваше. Беше изчезнал.

Хелър мина по улицата и стигна до „Сакиаки бар и грил“. Влезе вътре. Появи се един японец.

— Дайте ми чаша вода — каза Хелър.

— Няма поръча храна? Няма поръча напитка?

— Дайте ми чаша вода — повтори Хелър.

— Най-много съжалявам, ние не сервира вода. Ако сте разорен, ходете в кухнята за супа към Армия на спасение.

— Харесва ли ти това място? — попита Хелър.

— Да.

— Не искаш да го видиш разрушено?

— НЕ, сър!

— Тогава ми донеси чаша вода.

— Не мога, сър. Можете да седнете ей там. Но няма пари — няма вода.

Хелър почака около половин час. Други служители от японския персонал минаваха покрай него и му се мръщеа. Ню Йорк не е място, където можеш да останеш без пари. Чух веднъж някой да казва, че

градът бил безмилостен като сърцето на уличница. Вярно е, ако съдя по личния си опит.

Бях започнал да усещам някакво задоволство от тежкото положение на Хелър. О, нямаше съмнение, че с него е свършено. Това дори облекчаваше главоболието ми. Крек беше изчезнала. Колите ги нямаше. Апартаментите ги нямаше. Навсякъде около него нещастия. Започнах да се усмихвам. Това си струваше всичко, което бях изтърпял напоследък.

Неочаквано Изи се пъкна на мястото срещу него. Беше доста разтревожен. Косата му беше разрошена, очилата с рогови рамки — изкривени, а орловият нос — зачервен.

Хелър му подаде заповедта от съда:

— Не исках някой да ме последва до офиса. Може и да не знаят за неговото съществуване. И преди съм забелязал: хората очевидно имат информация къде съм и къде ходя.

Изи кимна, докато четеше заповедта от съда.

— Това не може да бъде много законно — каза Хелър.

— Е, легално е онова, което адвокатите смятат за такова. Те опитват всичко, мистър Джет. И обикновено се справят. Ще дам това на Филъп Блийдъм: ще му отнеме месеци да го разнищи и години, преди да оправи случая, а той е един от най-бързите адвокати в града.

— Сега за нещо важно — каза Хелър. — Какво каза детективската агенция?

— Ами, проверили са във всички хотели. Никой с такова име или описание не се е регистрирал. Обадили са се във всички болници и в моргите. Никъде няма и следа от нея.

— По дяволите! — каза Хелър. — Бедното дете трябва наистина да се крие. И то от нищо! Тия дела са просто един куп лъжи.

— Както повечето дела — каза Изи. — Цялото предназначение на правната система е да разрушава живота на хората, така че адвокатите да забогатяват. Проблемът е, че тази фалшива Туутс Суич няма и пукнат цент. Адвокатите просто приемат подобни случаи, за да получат петдесет процента от възнаграждението на съда. Не можеш да възстановиш щетите от такива за всичката вреда, която причиняват. Между другото, те вече бяха в офиса тази сутрин.

— Какво?

— Да. Съдебна заповед за налагане на заповедта на заповедта ви. Но тъй като не получавате такава, заповедта няма никаква сила. Те опитват каквото и да е. Дори още не са взели решение. Но беше много мъдро от ваша страна да не влизате. Като идвах насам, взех това. Видели ли сте го?

Той подаде на Хелър един вестник. В историята на първата страница пишеше:

ВТОРАТА СЪПРУГА НА ДВУЖЕНЕЦА ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ГО СЪДИ ЗА РАЗВОД

„Дингълинг, Чейс и Амбо“ днес заведоха дело във Върховния съд от името на някоя си Долорес Уистър, по баща Пубиано де Копула.

Заявявайки брак, направен от някакъв селски свещеник с прословутия обявен извън закона Уистър, инак известен като Гениалното хлапе, докато се укривал в Мексико, деликатното мексиканско цвете разголи историята на своята злочестина пред събраните представители на медиите. Историята беше много красива.

Като се правел на революционер, Гениалното хлапе, според делото, се промъкнал в селото, а също така и в леглото ѝ, посред една романтична мексиканска нощ, и напълно я „избибипал“.

Благодарение рева на нейното ревниво товарно магаре в съседната стая, селският свещеник ги открил и ги бракосъчетан незабавно, докато те лежали, тънейки в греха си.

Като търсила напразно навсякъде своя обявен извън закона любовник/съпруг две отчаяни, самотни и нещастни години и като открила сега, че той отдавна е женен за друга жена в Канзас, жалостивата, измъчена от тъга красавица решила да заведе дело за развод.

Прехвърлянето на собствеността може да стигне до милиарди.

Хелър хвърли вестника обратно през масата.

— Има ли начин тя да бъде хвърлена в пандиза?

— С правна система като тази? — възкликна Изи. — Истината е, че ченгетата, които са дошли в апартамента ти, не може да са разполагали все още със съдебната заповед. Но или едното, или другото момиче преди края на деня ще предизвика заповед за арест заради твоето двуженство. Това е криминално престъпление. Аз няма да се вясвам.

— Слушай — каза Хелър. — Пет пари не давам за тия хора. Единственото, което ме интересува, е къде е графинята. Трябва да я намеря!

Изи заровичка в палтото си. Той извади доста дебела пачка банкноти. Плъзна я през масата към Хелър.

Незабавно японският сервитър пристигна с две чаши вода. Отиде си. Хелър броеше парите.

— Съжалявам — каза Изи. — Единственото, което пазя в личния си сейф, е банкноти по хиляда долара. Надявам се, че не те притеснява да ги разваляш. Ако бях на твое място, не бих отишъл в нито една банка. „Дингълинг, Чейс и Амбо“ ще са обхванали всичко. Ето ти още нещо. — Той плъзна към Хелър един плик.

Хелър погледна вътре. Беше един от фалшивите му паспорти от ЦРУ и някакъв билет.

— Все още мисля, че трябва да заминете за Бразилия — каза Изи. — За там е билетът. Ще накарам детективите да търсят още поупорито мис Джой и ще я изпратя при вас.

— Тя няма да дойде, освен ако аз не говоря с нея.

Изи изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче.

— О, мистър Джет, вие не разбирате в какво сте въввлечен! Те са ви оплели напълно в правната система. Самият Дявол не би могъл да се измъкне от нея. И все още е там. Нито един човек, който някога е бил сграбчван от нея, не е успял да се измъкне свободен. Моля ви, отидете, мистър Джет.

— Трябва да намеря момичето си — каза Хелър.

Изи заклати глава.

Той стана и тъжен си тръгна.

Японецът се приближи.

— Вие поръчва сега?

— Ще поръчам някой да се изпари преди цялата история да е свършила — каза Хелър. Той излезе. Погледна нагоре и надолу по улицата, сякаш така можеше да разбере местонахождението на графиня Крек.

Бях разтърсен. Никога не го бях чувал да звучи толкова ядосан. Дали имаше предвид мен?

Изнервено хвърлих одеялото върху екрана. Несъзнателно си помислих, че може да се обърне и да ме види през него.

Главата отново ме заболя.

Нещастен, се опитах да поспя. Не успях. Усещах, че нещата не вървят добре. А трябваше да съм много щастлив. Бях сигурен, че Хелър беше започнал да буксува, както беше станало и с графиня Крек.

Нещо продължаваше да ме човърка.

Денят беше лош.

Бившата мис Пинч, сега мисис Бей, се върна в къщи около пет. Тя влезе, свали ръкавиците си.

— Искаше да говориш с мен — каза.

— Да — отвърнах аз. — Обеща ми да отвориш сейфа.

— Точно така — рече Адора. Тя, изглежда, чакаше нещо. Не след дълго вратата на апартамента се отвори и Кенди се прибра. — Тук сме — извика Адора.

Кенди влезе и донесе на Адора бира. Беше взела една и за себе си. На мен не даде. Тя седна, цялата в слух.

— Сега, като сме се събрали всички — каза Адора, — е добре да изложим половите въпроси.

— Вече чух достатъчно изложения — казах аз. — Всичко, което искам, са парите ми.

— Добре де, ще си получиш парите — отвърна Адора с лукав поглед. — Но има нещо, което трябва да знаеш преди това.

Кенди се засмя. Не ми хареса този смях. Адора се усмихна. Не ми хареса усмивката ѝ.

— Не искам да знам каквото и да било — казах аз. — Просто си ми дайте парите ми.

Те и двете избухнаха в смях. Никак не ми хареса това.

— Няма да ти свършат никаква работа — каза Адора.

— Дай му парите, Пинчи, и после му кажи. Много обичам, когато крещи.

— Добре — отвърна Адора. Тя отиде в предната стая, отвори сейфа, започна да вади пачка след пачка от моите пари и да ги слага в един чувал за отпадъци.

— Дай му и празните фактури — каза Кенди през смях.

Адора измъкна и един куп фактури.

— Давай, подписвай колкото ти душа иска.

Помислих си, че ме будалкат. Очите ми бяха в чувала, който се люлееше в ръката ѝ.

Реших да пробвам. Написах фактура за дребни пари за четиридесет хиляди долара! Подписах я с Джордж Вашингтон.

Тя я взе. Каза:

— Утре ги имаш.

Хвърли чувала с парите в скута ми. Зарових се в него. Красиви банкноти! Трябва да имаше около шейсет и пет хиляди долара или даже повече!

— Кажу ми, Пинчи — насърчи я Кенди.

Спрях да броя разколебан. Не ми харесваше изгледа на Адора.

— Искаше парите, за да можеш да избягаш, нали? — каза бившата мис Пинч, мисис Бей. — Имаше намерения да си обереш крушите в момента, веднага щом сложиш ръце върху тия мангизи. О, така е било със сигурност. Но мангизите, скъпи ми съпруже, няма никак да ти помогнат, „бибипка“ му.

Тя се наведе напред, а очите ѝ излъчваха студенина.

— Разбираш ли, „бибипски“ сине, току-що си извършил престъплението, наречено ДВУЖЕНСТВО!

Стаята започна да се върти. Пред очите ми затанцува историята от новините, които току-що бях видял: „Гениалното хлапе — двуженец“. Ето ТОВА ме е човъркало!

— Ако някоя от двете съпруги — каза бившата мис Пинч, мисис Бей, — реши да повдигне обвинение, можеш да бъдеш изпратен в затвора за останалата част от живота си. Екстрадицията между отделните щати е автоматична. Където и да отидеш, ще те проследят, ще те върнат и ще те хвърлят в пандиза. — Тя размаха свидетелствата за брак от чантичката си. — Разполагаме с тия. Така че — давай, бибипец такъв. Опитай се да избягаш. Тези пари няма да ти помогнат въобще. Правната система ще те върне у дома и ще те хвърли в дранголника. Която и да е от нас ще се направи, че другата не е знаела.

Така че, харчи си мангизите, двуженец такъв. Никъде няма да отидеш, а ще си стоиш тук.

Те внезапно избутаха в смях. Трябва да съм изглеждал много обезнадежден.

Бившата мис Пинч, мисис Бей, стана.

— Сега, след като уредихме това, скъпи съпруге, вземи си душ.

— Защо? — попитах. Бях минал през достатъчно ужасни неща този ден.

— Защо? — изимитира ме тя. После очите ѝ се стесниха и досущ като Ломбар тя пъкна лицето си много близо до моето. Гласът ѝ стана наистина убийствен. — Можеш да спреш непочтените си шовинистични машинации! Като ни напи с шампанско и ни дрогира на първата ни брачна нощ, а после отказа да си изпълниш задължението, си мислеше, че можеш да ни върнеш обратно към лесбийството. Ти се опита да ме накараш да наруша свещения си обет да унищожа Психиатричния контрол на раждаемостта завинаги. Е, момченце, НЕ успя!

Тя ме тупна по страната, точно както правеше Ломбар.

— **НЯМАШЕ** смисъл! Ти само затвърди моята решимост! До половин час ще пристигнат две лесбийки, а когато свършат с теб, вече ще са две бивши лесбийки. И повече никакви трикове за проваляне на програмата! И престани да се жалваш, че били мъртви и не знам си какво още!

Тя отстъпи назад и ме изгледа отгоре до долу.

— Научи се да се придържаш към правилата, скъпи съпруге, или ще те изпортим на полицията. Измий се и се пригответи!

Те излязоха. Когато беше на вратата, Адора се обърна към мен:

— Двуженец.

Напълно разбит, започнах да се измъквам от дрехите си. Чувствах се ужасно объркан. Продължавах да си мисля, че не искам да правя любов с товарното магаре на Долорес Уистър, по баща Пубиано де Копула. Но не можех да направя нищо.

С разбити надежди започнах да крещя:

— Мразя товарните магарета!

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

На следващата сутрин, изтощен и изтормозен както от физическо пренатоварване, така и от съня, който не беше сън, а парад на кошмари, се огледах в огледалото на банята.

Лицето ми беше изподраскано.

Една от кандидатките за сексуално преобучение снощи беше тънко същество, предимно от кокали. Като прибавка към незрялото тяло, гърдите ѝ също не се бяха развили напълно. Поразмишлявах за възрастта ѝ: трябва да бе на около четиринайсет или най-много петнайсет. Някой ден щеше да изглежда добре може би, но точно сега очите ѝ бяха твърде големи и кръгли, а устата ѝ — също прекалено голяма за лицето. Носеше светлокестенявата си коса на конска опашка. Дъвчеше дъвка с много шумно задоволство.

Името ѝ беше Тийни, а работата — да ближе марки в Контролния отдел на Роксентъровата Медицинска асоциация. Бях разбрал, че не е от много време на това работно място, беше дошла направо от някаква психологическа група за сексуално образование в гимназията и още не беше напълно преобразувана според изискванията на Психиатричния контрол на раждаемостта. Така че според Адора беше много важно да си дадем зор за нея: моят зор, разбира се!

Предишната нощ Тийни много явно беше изразила ентусиазма си по отношение на преобразованието! Но „ентусиазъм“ е твърде мека дума. Тя търча из целия апартамент, както и връз мен.

АКТИВНА! А другите просто се усмихваха със снизхождение и не я усмиряваха! Може би нямаше да е толкова зле, ако многократно не беше изразила страстта си с нокти!

Но тя ме накара да осъзная, че моята лична образованост не е достатъчна. И представа си нямах какво означава „Яхни ги, каубой!“. Ние нямаме крави на Волтар, а ако имахме, нямаше да ги удряме с шапка! Или пък да ги дращим! Нечовешко!

Да, в крайна сметка онази много активна Тийни се оказа доста изтощително преживяване. Надявах се, че няма да има много като нея!

Твърде пресушаващо е!

Сложих няколко лепенки по лицето си, за да скрия белезите от одраскванията. Надявах се да не бъда постоянно с белези.

Помислих си, че ще се развеселя като проверя, преброя и помилвам парите си. Бяха на най-горния рафт в килера. Смъкнах ги. После просто седнах и се вторачих в тях. Струваха ли си?

Когато ме споходи тази мисъл, веднага се разтревожих. Дали не ме оцетяваше с нещо любовта ми към парите? Ами какво щеше да стане, ако влезна в състояние на хиперотрицание?

Гледай до къде ме бяха докарали Хелър и графиня Крек!

Започнах да се притеснявам и за още нещо. Хелър можеше да ме заподозре. А графиня Крек, след като беше изчезнала, може би ме търсеше. Ами ако ѝ беше влязла мухата да позволи на Кроуб да си разпаше пояса върху мен, след като полудея!

Не бях поглеждал много към екрана на Кроуб. Дали тя поддържаше връзка с него?

Нетърпеливо включих екрана му. Кроуб понякога правеше гледането много трудно заради едното си проникващо рентгеново око. Но днес екранът беше доста чист.

Кроуб стоеше пред група явни психиатри. Вероятно беше в амфитеатралната операционна зала на „Белвю“. Публиката беше много нетърпелива.

Пред него седеше завързан за един стол някакъв пациент. Изпъшках: Кроуб се беше захванал отново със старите си номера за присаждане.

Едно влечуго се извиваше от черепа на пациента! Главата на смъртоносната змия се движеше наляво-надясно.

Гласът на Кроуб прогърмя:

— Дова токазва деорията це цовек е продължение на мозъка на влечугите. Бросто като давахме на бациента Медикамент 32, мозъцната гора на влечугото бесе отново зтимулирана та расте! И тя растя и растя. Е ф крайна зметка ето ко токазателството!

Събраните психиатри неспокойно водеха бележки. Един медицински фотограф правеше снимки със светкавица.

Мошеникът му! Винаги правеше маймунджильци с присаждания. Точно така създаваше ненормални и затова беше осъден

на смърт, преди Ломбар да го вземе и да го назначи на работа в Спитеос. Сега Кроуб оскверняваше свещената психиатрична наука!

— И дака! — извика той със замах — Госбода, вие зте много брави! Едо един мосък на влещуго. Цовек е продължение на моська на влещугите. Дова е ишточникът, който брави цовек долкова зъл! Бзихиатрицната наука е брава!

Събраните учени мъже изръкопляскаха. Чуха се и някои възгласи.

Един оратор се изправи.

— Доктор Кроуб. Бих искал да съобщя на това събрание сега, след като видяхме това със собствените си очи, че сте номиниран за наградата „Психиатричен гений на годината“.

— Не, не — извика Кроуб нетърпеливо. — Зеднете! Ас не зъм звърсил! Има и труго токазателство!

Залата се смълча.

— Дози бациент доде тук с тиагноса луост. Гато му давах Медикамент 32, исвадих прицината наяве. Сега, прет оците фи сте ИЗЛЕКУВАМ бациента!

Буквите от емоционалната скала на екрана бяха изписали:

РАДОСТ

Залата притихна. Кроуб взе един огромен нож от масата. Размаха го. Той изсвистя във въздуха.

ХРЯС!

Ножът отдели змията от черепа!

Наоколо шурна кръв!

Пациентът изпадна в предсмъртни гърчове.

Умря.

Буквите на екрана на Кроуб просветнаха:

УДОВОЛСТВИЕ

Гласът на Кроуб проехтя триумфално.

— Витяхте ли? Трайният бродукт на бсихиатрията не достигнат.
БАЦИЕНТЪТ Е ЗПОКОЕН!

Избухнаха бурни аплодисменти. Психиатрите бяха станали да го приветстват на крака!

Изведнъж от ликуващата тълпа се отдели една тумба хора от медиите. Най-отпред между тях имаше мъж с журналистическа карта на „Слайм мегъзин“, пъхната в лентата на шапката му. Гласът му едва се чуваше над врявата.

— Доктор Кроуб! Искаме да ви сложим на корицата на списанието! Учен на годината! — Някакъв телевизионен екип го блъскаше настрани. — Всичко сме приготвили, но ни трябва снимки в близък план.

Психиатрите изблъскваха новинарите назад в опитите си да стиснат ръката на Кроуб.

Каква бъркотия!

Аз извърнах очи и щракнах екрана.

Седях неподвижен. Психологията и психиатрията стимулираха Кроуб. Вината за това, че се наложи той да бъде изпратен на Земята, беше на Хелър.

Започна да ме обхваща мрачна ярост. Дали имаше някакъв начин, по който да използвам това? Може би все още имах шанс да пресека пътищата на Хелър и графиня Крек с този на Кроуб. Съдилищата изпращаха углавните престъпници в „Белвю“. Нещо повече: те изпращаха там някои хора, просто за да бъдат прегледани. Един преглед, направен от Кроуб, би се оказал фатален!

Развеселих се.

Реших, че е по-добре да следя движението на Хелър. Колкото беше нещастен, можеше да се появи възможност да го изпратим в „Белвю“ чрез съдебна заповед за преглед. Някак усещах, че мога да преодолее влиянието на Крек. Ако не видеше лицето на Хелър, Кроуб нямаше да избяга. Да, по-добре беше да наблюдавам Хелър и да разбера дали ще открие графиня Крек. После можех да измисля нещо. Разполагах с всички възможни източници. Влиянието на Роксентър проникваше навсякъде и винаги, когато се налагаше да го използвам, ми беше съвсем подръка.

Щях да отвърна на удара с удар!

ГЛАВА ВТОРА

Обадих се на „Дингълинг, Чейс и Амбо“. Вдигна Амбо.

— Обажда се Смит — казах. — Как вървят нещата?

— Чудесно — отвърна Амбо. — Имуществото му е обвързано с брак. Той все още е на свобода, но това няма да е задълго.

— Какво означава това?

— Вече разполагаме и със съдебно решение за двуженство. Делото се превърна от гражданско в криминално. Веднъж като го задържим в затвора по обвинение в престъпление, можем да го унищожим и да издоим всичко, което има, а после да заграбваме и онова, което въобще някога ще има. Чудесен правен случай. Той няма никакъв шанс.

— Можете да имате неприятности при арестуването му.

— О, не мисля така — отвърна Амбо. — Имаме връзки в полицията и ще направим така, че всяко летище, автобусна и жп гара да бъдат наблюдавани. Опитват се да бягат, когато им нанесеш голям удар. Така че ще го заловим, ще го хвърлим в пандиза и после ще го измъчваме. Стандартна правна процедура. Старото рутинно изнудване. Съди ги по гражданско дело, изфабрикувай нещо криминално и тогава им изсмучи кръвчицата. Рутина.

— Има още нещо, което можете да направите — казах аз.

— Какво? — попита той нетърпеливо. — Винаги сме отворени за нововъведения, които довеждат хората до още по-голяма мизерия.

— Искам да напишете и заведете съдебна заповед, според която след арестуването му трябва да бъде изпратен в „Белвю“ за преглед на душевното състояние.

— О, чудесно! То е ясно от само себе си, че щом е практикувал двуженство, трябва да е с безотговорен и нездрав разум. А ние можем да бъдем назначени като изпълнители на завещанието по имуществото му, да си го разделим между нас и да бъдем богати! Това е чудесно.

— В заповедта — казах аз, — уточнете, че лицето му е твърде привлекателно, може да разврати сестрите и заради това трябва да бъде почернено.

— Нищо по-лесно. В една съдебна заповед можеш да напишеш каквото си искаш. След това всичко, което трябва да направиш, е да накараш съдията да я подпише, а той никога не чете онова, което подписва. Абсолютно новаторска идея. Освен това ще вдигне добър шум в печата. Придава на целия случай зловещ ореол. Тия неща не могат да се спечелят, да знаеш, ако преди това не ги пробваш в печата.

— Има още една заповед, която можете да изготвите — казах аз. — Той си има наложница. Името ѝ е Хевънли Джой Крекъл. Известно е, че тя му помага. Какво мога да направя с нея?

— О, няма нищо по-лесно. Просто трябва да заявите заговор и незаконно въздействие в ущърб на интересите на нашите клиенти. Издай заповед за задържане, която, ако я наруши, ще бъде хвърлена в затвора, издай друга заповед да бъде призована като особено важен свидетел и задържана докато започне да вижда нещата както ние искаме. Нали разбирате, обичайните неща. Можете ли да ми дадете описанието ѝ?

— Пет фута и девет и половина инча висока, с руса коса и сивосини очи. Абсолютен демон на външен вид. Често се вбесява. Използва електрически камшик. Ръцете ѝ са като нокти на граблива птица. Стъпква мъжете с алени пети, спечени от тяхната кръв.

— О, Боже мой — възкликна Амбо. — Тя е заплаха за случая. Да, веднага ще издам заповедите! О, много се радвам, че ни казахте всичко това!

— Трябва непременно да уточните в заповедта жената да бъде изпратена в „Белвю“ също маскирана. Знае се, че лицето ѝ превръща мъжете в камък!

— Така и ще направя! — каза Амбо. — Голямо облекчение е да знам, че съдът и полицията винаги си вършат работата. Тоя Уистър и тая Крекъл трябва да бъдат затворени!

— В „Белвю“ — повторих аз.

— О, няма никакъв проблем за това. Всеки гражданин може да бъде взет и изпратен в „Белвю“ при съществуващите закони. Ще осигуря предварително да бъде сложен в заповедта лекарски подпис за изпращане в лудница.

Изведнъж ми се появи едно опасение. Ами ако ги изпратеха в „Белвю“ и въпреки всичките предпазни мерки Кроуб все пак ги разпознаеше? Това щеше да развали целия заговор. Не беше ли

достатъчна и обикновената психиатрия? Тя щеше да ги извади от строя завинаги.

— Уточнете в заповедта — казах аз, — че на доктор Фийтърс П. Кроуб, главен психиатър там, му е категорично забранено да ги преглежда. Накарайте някой друг психиатър да подпише заповедта. В края на краищата става въпрос само за нещо рутинно и законно.

— Както кажете — съгласи се Амбо. — Просто една рутинна заповед. Боже мой, мистър Смит, чудесно е, че ни помагате. Вие разсъждавате точно като адвокат, с приятни заобикалки. Много подпомагате този случай.

Той затвори телефона.

Разцъфнах от комплимента. Колко не приличаше той на подигравките на Медисън. Геният ми беше оценен.

Облегнах се назад и се почувствах наистина страхотно. Изведнъж започнах да се кикотя. Даже ако Кроуб ги забележеше, нямаше да ги разпознае. Той не знаеше имената Уистър и Крекъл. Вероятно щяха да ги заведат там дрогирани, да ги сложат в апарати за електрошок и да съспят останалата част от живота им. Обикновената психиатрия беше съвсем достатъчна за тях.

Съдилищата, законът и психиатрията бяха безценен екип. Защо си бях направил труда да наемам убиец, когато те изцяло бяха на моите разпореждания?

Как можех да пропусна? Ако не хванеха Хелър веднага, той можеше да намери Крек, а ако това станеше, той сигурно веднага щеше да я доведе в тресавището, което бяха направили адвокатите, за да станат богати. Беше бездънна яма, която щеше да ги погълне и двамата! Със злорада усмивка! Да бъде благословена връзката между земното право и психиатрия! Можеше да е съвсем шантава, но, слава Богу, вършеше работа на елита на власт!

ГЛАВА ТРЕТА

Когато насочих вниманието си към Хелър, той стоеше на брега и гледаше парадно шествие на кораби, които пътуваха към морето. Водата пред него беше обагрена в синьо от изпъстреното с облаци небе, почти лишено от смог. Беше ясна сутрин през един пролетен ден. Вятър нямаше; когато той погледна надясно, тревата беше свежа и зелена. После погледът му се прехвърли върху един паметник.

Батъри! Хелър стоеше недалеч от статуята на откривателя на Манхатън Верацано, който както пишеше на табелата, се приземил през 1524 година в близост до тази точка, най-южното крайче на острова.

Хелър се обърна към статуята на волтариански:

— Дали местните са се опитвали да увеличат злото и чрез теб?

След това той прочете наскоро поставената гравирана метална табличка, която беше по-подробна. На нея пишеше, че четири години по-късно Верацано бил изяден от канибали.

— Въобще не съм изненадан — Явно това го правеше неспокоен и той оглеждаше внимателно алеите на парка. — Къде си, Изи?

Задействах се!

След като вече знаех със сигурност, че за Хелър е издадена съдебна заповед, ми беше и пределно ясно, че полицейски инспектор Графърти, онзи преследвач на слава, няма да има търпение, да тръгне след плячката.

Позвъних в офиса на Графърти:

— Дайте ми бързо инспектора. В момента набеязаната от него жертва е пред очите ми!

— Инспекторът излезе по един случай — отвърна неговият помощник.

— Сигурен съм, че става въпрос за случая Уистър — казах троснато аз. — Предайте му, че мъжът, когото търси, — е в самия Батъри Парк, до статуята на Верацано. Там чака свръзката си. ЗАЛОВЕТЕ ГО!

— Много добре, сър — той затвори.

Хелър се понесе на запад по една лъкатушеца пътека, а извисяващите се небостъргачи на промишления район се виждаха покрай неприветливите червени стени от пясъчник на Касъл Клинтън. Той гледаше нагоре към някакво оръжейно дуло, когато зад него се чу глас:

— Мистър Джет. — Беше Изи.

— Намери ли я? — попита Хелър, а в гласа му имаше напрежение.

— Не, мистър Джет. Пуснали сме трима частни детективи. Нищичко.

— По дяволите! — възкликна Хелър.

— Мистър Джет, изглеждате ужасно — каза Изи. — Трябва да сте спали в парка. О, не мога да ви кажа колко съжалявам, че сте поставен в тази ужасна правна система, която е като машина за изстискване на дрехи. Самият закон е престъпен, мистър Джет.

— Взе ли нещата, за които те помолих?

Изи му подаде издут сак.

— Това е последното, което успях да измъкна. Около минута, след като бях спрял да ги събирам, заключиха с катинар офиса ви. Двама полицаи ви чакат в коридора, в случай че се появите. Пусната е съдебна заповед, мистър Джет. Обвинения в престъпления. Двуженство. Чуйте, мистър Джет. Според Бум-Бум те ще наблюдават всички летища, автобусни и ЖП гари, но той може да открадне хеликоптер и да ви заведе където пожелаете. Можем да ви качим на някой товарен кораб за Бразилия. Трябва да отидете, мистър Джет. Не понасям мисълта, че можете да влезете в затвора и да останете там години наред заради някакво фалшиво обвинение.

— Трябва да намеря моето момиче.

Изи въздъхна дълбоко:

— Тогава вземете това — каза той и бутна още една дебела пачка от хилядадоларови банкноти в ръката му. — Моля ви, не стреляйте по никого. В края на краищата е по-лесно да ги купим.

— Благодаря — каза Хелър. — Ти си истински приятел, Изи.

— Та това всъщност са вашите пари — каза Изи. — Направих тая пачка тази сутрин с машината за предсказване на бъдещето. Вдигна се цената на памука. Бих искал да ви помогна повече.

— Поддържай проектите — каза Хелър. — Ще се измъкнем от всичко това.

— О, бих искал да имам вашата увереност. Тази правна система е създадена само за хора с лоши намерения. В такъв случай се страхувам, че нямаме шанс. Моля ви, пазете се, мистър Джет.

Изи бързо си тръгна.

Хелър пое към финансовия район. Не след дълго той се вля в тълпите. Започна да върви доста бързо.

Спря пред един мизерен на вид бар „Борсов агент“. Влезе. Мястото беше осеяно със стари издания на акции, а автоматичната маркировъчна каса приличаше на телеграфен апарат.

Той седна на барплота. Имаше някакви големи надписи:

СТИМУЛАТОР-УБИЕЦ
ЗА МЕЛАНХОЛИЧНИТЕ ПО ДОУ ДЖОУНС
СЮИСАЙД СПЕШЪЛ^[1]:
ЗАЩО ДА СЕ ХВЪРЛЯТЕ ОТ ПРОЗОРЕЦА
КОГАТО НАШАТА ДОЗА МОЖЕ ДА ГО НАПРАВИ
ПО-БЪРЗО?

Отражението му в огледалото беше ужасно: с хлътнали очи.

— Дайте ми един „Севън Ъп“ — каза Хелър.

— Пазарът спадна тази сутрин, сър — подметна барманът. — По-подходящ е един „Сюисайд Спешъл“.

— Можете ли да ми развалите хилядадоларова банкнота?

— „Севън Ъп“ ли искате, сър? Трябва да сте ги прецакал.

— Някой ще ми се моли само да съм го прецакал, когато свърша с него — каза Хелър. — Мога ли да ползвам умивалнята ви?

— Разбира се, сър. Всеки, който има банкнота от хиляда долара, би могъл да купи целия бар.

Хелър влезе в умивалнята. Всъщност си беше една изцапана тоалетна. От огледалата не бяха останали даже късчета. Хелър закачи палтото си на една кука. Отвори големия сак, който Изи му беше дал. Не можех да различа какво има в него.

Хелър измърмори:

— По дяволите, какво е това? — Държеше самобръсначка с тройно ножче, която Изи вероятно беше купил.

После погледна отново в сака и очевидно реши, че ще трябва да използва това нещо вместо личната си роторна самобръсначка.

Опита се да се избръсне. Поряза се. Опита отново и отново се поряза. Свърши криво-ляво.

Намери в торбата малко мускалче с волтариански одеколон. Наплеска го върху лицето си. После извади малко фенерче, което бях виждал да се използва в целологията. Той го насочи към лицето си. После извади няколко лепенки и ги сложи на лицето си.

Изми зъбите си с въртящата се четка.

Но това ми стигаше.

Отново телефонирах на Графърти.

— Мъжът, когото той търси, е в бар „Борсов агент“! — И дадох номера на улица „Чърч“.

— Предадох информацията на Графърти — каза неговият помощник. — А той работи по някакъв случай, но се грижи и за този. Съдействието на обществеността винаги се оценява високо в криминалните въпроси, сър.

Затворих доволен. Най-добрият спец в Ню Йорк се беше заел с работата.

Хелър сгъна палтото, си, сложи го в чантата, а после извади тъмносин работен комбинезон за механици. Облече го. После си сложи една синя работническа шапка джус. Погледна по-надълбоко в чантата.

— По дяволите! — каза той на волтариански. — Няма ръкавици за механик. Само тия памучни истории. — Но той ги сложи. После откри един специален парцал за механици и го остави да стърчи от джоба на хълбока му.

Почисти и се върна обратно в бара. Мястото беше все още безлюдно, като изключим бармана. А тази особа беше оставила „Севън Ъп“-а на една странична маса заедно с един сандвич.

— Тоя „Севън Ъп“ е ужасно нещо — каза барманът. — Никакъв алкохол няма. Та ви дадох и един сандвич с пастърма. Какво още мога да направя за вас?

— Можеш да ми покажеш къде е телефонът. Барманът издърпа един телефон с дълъг кабел до масата.

— Виждам, че имате някаква система за промъкване на пазара. Ще направите още една хилядарка?

— Имам идея как да ударя един джакпот — каза Хелър.

— Да, СЪР! Обещавам да не слушам много.

Хелър набра номера. От другата страна се чу:

— Таксиметрова компания „Риъли Ред“.

— Чувате ли ме? — попита Хелър. — Морти Масакурович върна ли се вече на работа?

— О, не бих ви препоръчал, сър. Лекарят каза...

— Зная всичко за възпалението на очите му — каза Хелър. — За нищо друго не слушам напоследък! Можете ли да ме свържете?

— Не директно. Но той се върна на работа.

— Кажете му да разтовари каквито пътници има и да дойде до бар „Борсов агент“ на улица „Чърч“. Кажете му, че Клайд Бероу страшно се нуждае от него и то веднага!

Диспечерът каза, че ще направи това и затвори.

Клайд Бероу? Той беше един прословут гангстер през трийсетте! Тогави си спомних, че Морти Масакурович познаваше Хелър под това име.

— Разбирам — каза барманът. — Смятате да направите мръсен номер на някое брокерско бюро заради вътрешната информация. Умно.

— Да — каза Хелър. — Смятам да извърша убийство.

Замръзнах. Това вече беше третият път, в който той заплашваше с отмъщение. Въобще не беше типично за него да се държи по този начин. Знаех много добре какво ме глождеше през цялото време. Хелър щеше да тръгне да убива МЕН!

Побързай, Графърти!

Хелър изпи „Севън Ъп“-а си и изяде сандвича с пастърма.

Вратата се отвори с трясък и влезе Морти Масакурович. Удари една маса, отскочи от нея, удари се в барплота.

— Насам — каза Хелър.

Морти имаше превръзки през очите си и гледаше само през една пролука.

— Здравсти, приятел — каза той, като гледаше в друга посока.

Хелър си взе рестото и даде на бармана двацет долара заради притеснението. Той насочи Морти навън. Таксито беше паркирано с

двете гуми върху тротоара. Хелър го бутна на предната седалка до шофьорското място.

— Морти, загазил съм — каза Хелър, като се настани зад волана.

— Не е ли така с всички ни — попита Морти. — Аз се разорявам. Едип тъп мексиканец ме удари в лицето с някакъв тежък боздуган и вече цяла седмица съм извън строя.

— Зная. Опитвам се да те намеря от два дни.

— Изключили са телефона ми за неплатена сметка — каза Морти. — „Бибипаната“ компания даже не искаше да ми даде таксито тази сутрин, докато не посиних окото на диспечера. Никога не ослепявам толкова, че да не мога да ударя това, към което се целя. Та кого караш сега, приятел?

— Точно в момента тебе — отвърна Хелър.

Той изстреля червеното такси от бордюра.

Изругах. Не беше погледнал номера му, а градът гъмжеше от червени таксита. Слушах внимателно, за да разбере посоката им.

Хелър спря. Всичко, което виждах, бяха стълбове и калдъръми. Къде, по дяволите, се намираха?

— Сега, Морти — каза Хелър. — Преди време е била поръчана цяла върволица таксита. — И той му даде точната дата и място, откъдето бяха наети. — Трябва да разбере коя е компанията и къде са отишли такситата.

— А, по дяволите, приятел, лесна работа — Морти започна да бърника под арматурното табло. — Винаги си нося това малко средство. Включвам го към радиото на компанията. Мога да се свържа с всеки диспечер на всяка таксиметрова компания в Ню Йорк. Помага ми да вземам по-пикантните пътници за дълги пътувания, преди техните таксита да са пристигнали.

Той започна да разговаря с диспечери, като им даваше измислени номера на таксита от техните собствени автомобилни паркове. Историята се повтаряше през цялото време:

— При мен е една стара дама, която е била толкова доволна от обслужването, че иска то да бъде постоянно. Забравила е името на компанията. Дали беше нашата? — и той даваше времето и точката на потегляне, а диспечерите поглеждаха в бордовите дневници.

Внезапно, при петото позвъняване Морти застина и кимна към Хелър.

— Благодаря ви — каза той и затвори. Каза на Хелър: — Таксита „Смелър“. Страшно много багаж. Взела е пет таксита. Отишли са на 79-а улица до басейна за лодки в пристанище „Хъдзън“.

— Пристанище „Хъдзън“? — каза Хелър. — Нищо не тръгва оттам. Даже и фериботи.

— Не мога да чатна — възкликна Морти.

— Е, тръгваме — обяви Хелър.

След което настъпи газта на таксито по наскоро завършената магистрала Уестсайд Елевейтид и скоро летеше на север с пълна скорост.

Разбрах направлението.

Обадих се в офиса на Графърти.

— Мъжът, когото търсите, тръгна на север към басейна за лодки на 79-а улица.

— Е, искрено се надявам, че сте прав. Графърти току-що щеше да ми схруска „бибипа“. Обектът не е бил на онова място до статуята, не е бил и в бар „Борсов агент“, а „бибипаният“ барман не искал даже да каже колко е часът. Сигурен ли сте, че този път информацията е точна?

— Висок рус мъж, сини очи. Предайте на Графърти, че сте получили това сведение от агент на ФБР и му кажете да си размърда задника! Имате си работа със сателитно наблюдение на ФБР, момче!

— Това вече е различно — каза помощникът. — Да, сър. ВЕДНАГА! Но какъв е интересът на ФБР? Той ще иска да знае?

— Обвинение на тайните федерални Нюйоркски съдебни заседатели — излъгах аз. — Искаме Графърти да направи окошарването за пред обществеността, защото не ни се ще да си разкриваме картите.

— А, стандартна операция на ФБР! Хванете човека за каквото и да било на каквато и да била цена. А Графърти получава почестите?

— Кажете му ДА СЕ РАЗМЪРДА! — почти изкрещях аз. Затворих. Обърнах се неспокойно към екрана. Не биваше да позволим на Хелър да се измъкне, престъпникът му такъв. Той беше причината за всичките ми неприятности в крайна сметка! И трябваше да си плати за това!

[1] suicide — англ. — самоубийство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Пристанището за лодки на 79-а улица беше в разгара на пролетта. Дългите редици от малки ваканционни плавателни съдове, оставени да презимуват на дока върху подпори, лежаха като гора от безлистни дървета. Други подбрани яхти подскачаха по плуващите площадки. Много работници щъкаха наоколо, очевидно приготвяйки играчките на милионерите за радостите на лятото.

Такава гледка посрещна Хелър, когато той плъзна червеното такси с ниска скорост покрай редиците, като избягваше различните купчини и хората.

На една табела пишеше „Началник док“ и Хелър спря. Влезе в къщурката. Дребен възкръгличък мъж вдигна поглед от едно бюро.

Хелър даде вероятното време и датата.

— Пет таксита „Смелър“ — завърши той. — Видяхте ли ги?

— Приятелче — каза началник дока, — те идват и си отиват, а аз не им обръщам голямо внимание.

— Много е важно — каза Хелър. — Трябва да открия накъде са отишли оттук.

— Почакай — каза началникът на пристанището. — Хубавицата! Не е ли една жена, дето е много сочна?

— Мисля, че може и така да се каже.

Началникът на пристанището погледна дневника.

— Да, сега се сещам. Те наеха и една сервизна лодка, за да отнесат багажа. Беше твърде голям за моторните им лодки. Използваха кредитна карта на „Скуйиза“, някой си Султан Бей и наложницата. Спомням си как момчетата казаха: „Исусе, я виж онази «бибипана» наложница! Тия чуждестранни «бибипци» май наистина ни завземат“. Каква хубавица! Тя обаче наистина беше тъжна и аз предполагам, че всеки би се чувствал така, ако е продаден на някой „бибипан“ турчин.

Той стана от бюрото, излезе и погледна към реката. После се провикна към другия край на дока на някакъв мъж, който правеше нещо с въже на палубата на един миниатюрен влекач.

— Помниш ли оная хубавица оня ден? На коя яхта занесохте багажа й?

— На яхтата на Морган — извика в отговор мъжът. — „Златен залез“.

— А-а, добре, ясно значи — каза началникът на пристанището. — Онази яхта има твърде голяма тяга, за да влезе тук. Твърде е голяма.

— Как разбирате накъде отиват яхтите? — попита Хелър.

— О, не знам — отвърна началникът. — Никой не следи кой знае колко регистрираните яхти. Те не трябва да се отчитат при влизане и излизане от пристанището, освен ако не са чуждестранни. Можете да опитате при „Бойдс“ от Лондон, ония от застрахователната компания. Те следят корабите.

— Благодаря ви — отвърна Хелър.

— Радвам се да помогна. Това наистина беше много тъжна сочна жена.

Чуваше се далечно виене на полицейски сирени, което ставаше все по-силно. Аха! Булдог Графърти беше по следите!

Хелър отиде в една телефонна кабина в близост до офиса на началника. Обади са на Морти, който седеше в червеното такси:

— Мисля, че ги намерихме.

Той прелисти указателя и намери номера. Чу се английско „Здрасти“. Хелър каза:

— Искам да знам къде е яхтата на Морган „Златен залез“.

— Свързвам ви с Параходната информация, приятелю.

Обади се друг и Хелър повтори въпроса си.

— Яхтата на Морган? — възкликнаха от параходната информация. — Разполагаме със „Златен залез“ само в Американската яхтна регистратура, обаче е задраскана. О, да. Това беше яхтата на Морган, но се страхувам, стари приятелю, че вече не е.

— Искате да кажете, че е ИЗГУБЕНА?

— Я да сравня с Правната информация, стари приятелю. Просто задръжте за малко.

Полицейските сирени проникнаха през стъклото на телефонната кабина. Хелър погледна надолу по дока. Три полицейски коли летяха с пълна скорост към офиса на началника на пристанището. Прегърнах се от радост.

— Там ли сте? — попита английският глас. — Страхувам се, че почти ни хванахте по бели гащи, стари приятелю. Яхтата е попаднала между регистратурите. Сега би трябвало да е в Чуждестранната яхтна регистратура. Купена е от някакъв варварин турчин и е прехвърлена под турски флаг. Ние просто не сме я включили отново в списъците.

— Бихте ли могли да ми кажете къде е сега? — примоли се Хелър.

— О, това ли било. Не можем да даваме подобни сведения. Поверително е, нали разбирате.

— Опитвам се да събера информация за нещо — каза Хелър.

— О, данъчен агент. Това е друго. Един момент, моля. Ще проверя дали я имаме на таблото за обяви.

Хелър погледна навън. Половин дузина ченгета бяха наизскачали от колите и тичаха наоколо, хващаха хора и ги разпитваха.

Прелетяха край телефонната кабина.

Премигнах! Те даже не погледнаха вътре!

Хелър пооткрехна вратата. Едно ченге беше хванало натясно началника на пристанището.

— Търсим Гениалното хлапе! Ако си го виждал, „бибипски“ добре е да ни докладваш, или ще те сметнем за съучастник!

Началникът на пристанището поклати глава. Ченгето го ръгна, а след това хукна да сграбчва някой друг.

— Там ли сте? Да, имаме „Златен залез“. Тя е на котва в пристанището „Гарднърс“ в Атлантик сити.

Хелър му благодари и затвори. А аз премигнах!

Излезе от кабината и отиде при началника на пристанището. Той показва редиците от плавателни съдове, оставени на сухо върху подпорите си.

— Някоя от тях продава ли се?

— По принцип да — каза началникът на дока. — При цената на горивото се използват все по-малко. Обаче е пролет и според много собственици това е времето, в което може да се вземе висока цена. Разбирате ли от лодки?

— Е, не чак толкова — отвърна Хелър, — макар че бях във флотата.

— Да, добре. Значи тогава не искате платноходка. Ще загазите с нея, ако нямате опит. — Той тръгна надолу по линията от малки

плавателни съдове. — Там има една като траулер, която със сигурност знам, че се продава. Дизелова. Добра морска лодка. Правена е по образец на риболовните кораби. — Гледаха някакъв кръстосвач — със закритата кабина, висок около четиридесет фута.

— Бърза ли е? — попита Хелър.

— О, не, за бога — отвърна началникът на пристанището. — Кой иска бърза лодка? Причината, поради която ги купувате, е да се махнете от ежедневието. Но вие не изглеждате като човек, който може да купи яхта. Заради някой друг ли се интересувате?

— Една компания — отвърна Хелър.

— А, ясно. И защо да е бърза?

Едно ченге прелетя наблизко.

— Ами, да кажем, че просто искам да се махна бързо от ежедневието — каза Хелър. — Каква е онази?

— А, онази е морски скиф.

— Скиф? — възкликна Хелър. — Мислех си, че „скиф“ е просто малка гребна лодка.

— О, по дяволите, не зная защо „Крискрафт“ ги нарича така. Повечето моторни лодки, нали разбирате, се справят много добре по езерата и по гладка вода. Но онази е моторна, за излизане в океана. Дълга е трийсет и шест фуга и е направена тежка, за да поема ударите на вълните. Но я погледнете. Няма кабина, само едно открито място за капитана. Леглата, ако можете да ги наречете така, са направо под фордека.

— Бърза ли е? — попита Хелър.

— О, за бога, да. Прави четиридесет възела при големи океански вълни, ако успеете да издържите на ударите. Но вашата компания едва ли би искала такова нещо.

Хелър гледаше към приземеното на сухо плавателно средство. Яхтата беше добре увита с насмолен брезент, но така или иначе се виждаха пригладените ѝ, почти зловещи черти.

— Защо не? — възкликна Хелър точно когато едно ченге притича пред него.

— Защо не? Слушайте, тази яхта се задвижва от бензинови двигатели. Ей затова не. Два „Кристър Краунс“ — големи неща. Карат я да вдигне кил нагоре и да излети като ракета. Цяло състояние струва да я поддържаш.

— Мисля, че моята компания ще се интересува — каза Хелър.

— За всеки влак си има пътници — каза началникът на дока. — Хей, Барни! Тоя морски скиф продава ли се?

Един недодялан на вид опитен моряк се приближи.

— Оня морски скиф ли? По дяволите, разбира се, че се продава. Шайката на Фаустино се опитва да се отърве от нея от миналата година. Корлеоне ги избутаха от морето, нали разбирате. Имаха навик да я карат с пълна скорост отвъд шелфа и да прибират в нея наркотиците от товарните кораби. Има си радар, автопилот и даже радиоуправляващи механизми.

Едно ченге гледаше под насмолените брезенти, както и в лоцманските кабинни на закотвените плавателни съдове.

— Колко? — попита Хелър.

— О, Исусе. Не знам — каза Барни. — В тетрадките си я пишат за около двайсет хиляди, по техните думи. Но мисля, че пет хиляди стигат.

— Можете ли да я свалите на вода, да я напълните с бензин и да я стартирате?

— Купувате я? — възкликна Барни невярващ.

Хелър прелистваше хилядадоларови банкноти.

— Исусе! — възкликна Барни. Той се обърна и викна към един работник: — Хей, Фитц! Докарай лифта насам и вкарай оня морски скиф във водата, преди тоя приятел да си е променил решението!

Хелър подаде пет хилядадоларови банкноти на Барни и още една хилядарка за обслужването, бензина и водата.

Съвсем спокойно отиде до телефонната кабина. Набра един номер. Обади се някакво момиче. Хелър нареди:

— Кажу ми на Изи, че тя е в Атлантик сити на борда на яхтата „Златен залез“. Аз се оправям. — Той затвори.

Тъкмо щеше да напусне кабината, когато спря вратата наполовина отворена. Той сложи ръката си обратно върху слушалката.

Едно ченге отиде до червеното такси. Вгледа се в Морти на предната седалка.

— Търсим Уистър — изръмжа ченгето. — А ти си водачът! Кажу ми кой беше пътникът ти дотук или ще ти взема разрешителното за колата само с едно кратичко обаждане в Градския съвет! Кажу ни, че никой. Трябва да е бил някой!

— Добре, добре — отвърна Морти. — Ей оня приятел там днес кара вместо мен. Докара ни тук, като се надяваше да намерим по пътя някой клиент. Знам го от години. Всъщност аз го научих да кара.

— Как се казва? — изръмжа ченгето, като хвърли един поглед към кабината.

— Клайд Бероу.

Ченгето забърза към една полицейска кола и се обади. Върна се.

— Той е бил в списъка на най-издирваните, но имаш късмет, че в момента няма неуредени съдебни заповеди. А сега ме слушай внимателно: гоним Уистър. Дръж си очите широко отворени. Ако видиш нещичко от него, веднага ни докладваш!

— Искате да кажете Гениалното хлапе? — възкликна Морти. — Господи, сега пък какво е направил?

— Двуженство, ето какво! — отвърна ченгето. — Краде градове, обира влакове. Но сега наистина е загазил. Оженил се за ДВЕ жени!

— Исусе Христе! — възкликна Морти. — ТОВА Е да си търсиш белята. Това Гениално хлапе пет пари не дава с КАКВО се захваща!

— Това показва, че е луд — рече ченгето. — Освен това имаме и заповед за затваряне в лудницата. Така че си дръж очите на четири!

Графърти се появи.

— Ти и Слоун — каза той на ченгето, — останете тук, в случай че той се покаже. Може да сме пристигнали преди него. — Той тръгна и отиде в колата си.

Мислех си, че лудият е Графърти. Какво правеха тия ченгета, когато на практика МИНАВАХА през Хелър?

Телефонирах в офиса на Графърти:

— „Бибипани“ глупаци такива! — казах аз. — Той е точно в телефонната кабина!

Помощникът ми тръшна телефона.

Агонизирайки от напрежение, се лепнах на екрана.

Хелър гледеше спускането на морския скиф във водата. Лифтът беше една голяма измишльотина на колела, която вдигаше голямото плавателно средство в корема си, а после отиваше на колелца до края на дока и спускаше съда във водата.

Работници тичаха насам-натам из моторницата за излизане в океана. Те отвориха капациите на двигателя й и започнаха да правят разни неща. Спуснаха няколко нови акумулатора. Включиха

двигателите и провериха дали охлаждащата вода помпа добре. После откараха яхтата до плаващия резервоар за гориво на „Октопус“-флотата и я напълниха с бензин, масло и вода.

Хелър се приближи до Морти.

— Колко дължиш?

— Два бона. Никога няма да мога да се разплатя.

— Ей ти два бона — каза Хелър, — и още една хилядарка за помощта ти днес.

— Исусе! Да не би да ограбваш банки?

— Те така си мислят — отвърна Хелър. — Сега си вземи малко отпуск и си оправи очите. Доскоро.

— Чакай малко. Виждам достатъчно добре, за да разбера, че във водата са ти приготвили една човекоубиваща лодка. Не тръгваш с нея, нали?

— Мисля, че тръгвам с нея — каза Хелър.

— Исусе! — възкликна Морти. — Чакай ме тук! — Той подкара с бясна скорост.

Барни се приближи.

— Проверих спасителния механизъм. Ако крайбрежната охрана ви спре, имате съответните сирени за мъгливо време и всичко останало.

Хелър попита:

— Имате ли някакви морски карти?

— А, има много стари морски карти в кабинката отпред, които са за цялото крайбрежие. Накъде ще ходите?

— Просто ще пообиколя за удоволствие — каза Хелър.

— Е, ако отивате на по-далече от хиляда мили, по-добре е да извикам на тия от плаващия резервоар да ви сложат допълнително гориво на борда.

— Направете го — каза Хелър.

Едно ченге се приближи, вгледа се в Хелър — същото, което беше говорило с Морти.

— Я ела насам — каза то, като направи знак.

Хелър се приближи към него.

— Знаеш ли, че има награда за Гениалното хлапе? — попита ченгето. — Десет хилядарки.

— Е, това не е много — каза Хелър.

— Съгласен съм — рече то, — като се има предвид какъв прословут обявен извън закона е, но все пак са пари. Слушай сега, тия „бибипци“ се правят на тъпаци. Я ми кажи честно. Ти беше тук, когато ние пристигнахме. Видял ли си някой да пристига или да тръгва нанякъде?

— Нямаше жива душа — отвърна Хелър.

Ченгето заклати глава слисано и погледна нагоре и надолу по дока.

Морти спря таксито си със скърцане на спирачки пред офиса на началник дока. Хелър отиде при него.

— Ето — каза Морти, — от мен за теб. Десет сандвича с пастърма и един специален морски, с много чесън. Освен това шест бутилки безалкохолна бира. Но не отидох заради това. Човече, ще имаш нужда от това! — Той пхна някакъв пакет в ръцете на Хелър. — Драмамин. Хапчета против морска болест, приятел. Ти си шофьор и не знаеш в какво се въвличаш. Да ти кажа честно, това море е опасно. Вълните са високи колкото Емпайър Стейт Билдинг!

— Леле, благодаря! — възкликна Хелър.

— Доскоро, приятел. Но се върни към нещо здравословно, като шофирането. — Морти тръгна с голяма скорост, като междувреме се блъсна в една полицейска кола.

Барни отново се появи.

— За кого да напишем фактурата за продажба? Бреговата охрана ще иска да я види.

— „Клоуз Шейвс Инк.“ — отвърна Хелър.

Бях на път напълно да полудея! Тия тъпи ченгета го имаха в ръцете си! Цялата ситуация беше побъркана!

Хелър напъха документите в джоба си и слезе надолу в моторницата за излизане в океана, която подскокна, когато той стъпи на борда. Той изучи управляващите механизми. Някой отвърза въжето и му го хвърли.

Хелър стоеше зад предното стъкло, а слънцето блестеше по хромираните управляващи механизми. Едната му ръка беше върху руля. С другата махна на Барни и началника на дока и те му отговориха.

Хелър даде малко газ и морският скиф подскочи като прищпорен.

Като изхвърли две гигантски струи пяна, скифът полетя навътре по Хъдсън и направи вираж, когато зави на юг!

Мощният рев на работещите мотори вдигна съда високо над водата. Той ускоряваше, рееше се.

ХЕЛЪР СЕ ИЗМЪКВАШЕ!

ГЛАВА ПЕТА

Бреговата охрана!

Бяха я споменали два пъти. А, да! Вече знаех точно по какъв начин да го спра. Но ми трябваше още малко информация.

Когато небостъргачите се погледнеха от ускоряващия плавателен съд през белите пръски пяна, те минаваха като ограда от колове.

През този ясен пролетен ден нямаше вятър, като се изключи появяващия се от време на време лек полъх. Всъщност облаците се отразяваха в синия Хъдсън!

Хелър бърникаше някакво контролиращо устройство, прикрепено чрез връвчица към един жирокомпас. Той очевидно се чудеше какво е това и как работи. Не му отне дълго време.

Хелър се вгледа в една осева линия зад предното стъкло. Погледът му мина покрай подпората на фордека и фиксира Статуята на свободата няколко мили отпред. Той натисна превключвателя на контролиращото автопилота устройство и напълно пренебрегвайки гъмжилото от трафик по реката, отвори вратата на стълбата от палубата до кабината, която водеше надолу под фордека.

Там имаше две тесни легла, тоалетна масичка и дребна печка, както и мивка, място толкова малко, че не можеше да стоиш прав там. Той отвори едно чекмедже и намери куп морски карти. Бързо ги разгледа, взе две, които му трябваха, и се върна на лоцманското място. Провери автопилота. Морският скиф се носеше право напред към Статуята на свободата, която беше все още на няколко мили отпред. Яхтата мина близо под кърмата на един голям контейнеровоз без много да му мисли.

Верен на себе си, той се разположи странично на края на лоцманската седалка, пъкна крак под една подова греда и без ни най-малко да се тревожи за абсолютно натоварения трафик по реката, седна удобно на топлото слънце и започна да разглежда картата.

Той ми даваше информацията, от която имах нужда.

Пръстът му мина близо до брега на Джърси покрай Верацано Нероуз Бридж, промени курса към форт Ханкок и Санди Хуук,

последва точките на вътрешнокрайбрежния воден път, когато те минаха през разширението, напълно открито към Атлантика, намери точката, където той се вливаше в закътаните води на тесния проток Манаскуан, слезе надолу покрай Силвър Бей, проследи на юг линията през широките и дълги води на Барнегът Бей, покрай Барнегът Лайт и после останалата част от отдалечения от брега воден път покрай тесния проток Бийч Хейвън, след което сви към Атлантик сити.

— Така, така — каза той. — Тръгваме. На около сто и осем морски мили плюс-минус няколко. Точно към пристанището „Гарднърс“. И, любима моя, щеш или не щеш, аз идвам!

— Да, ама не! — казах мрачно. Имах всичко, което исках да знам. Бях видял на картата — точно от другата страна на Статуята на свободата — Форд Джей, станцията на бреговата охрана! Той щеше да мине близо до нея!

Обадих се на бреговата охрана на Съединените щати. Изръмжах на приемащия телефонист, който вдигна:

— Дайте ми човека, който охранява Нюйоркското пристанище, бързо!

Зацъкаха превключватели. После някакъв жизнерадостен глас:

— Контролна кула на пристанищния трафик — Форт Джей. Моряк втора категория Дайси Бергсон от бреговата охрана на Съединените щати наблюдава. Та какво можем да направим за вас днес?

— Да заловите един престъпник! — казах остро, обиден от жизнерадостния му тон. — Виждате ли онази моторна лодка, която се приближава по Хъдсън?

— Ще погледна. О, да. Сега я виждам. Току-що малко промени курса си, мина под носа на един пътнически кораб за разходки. Да, сега виждам за какво говорите. Я да насоча един телескоп към нея... Пийти, там има една моторна лодка точно на 284 върху радара ти. Засечи скоростта. Опитвам се да прочета номера ѝ, мистър. Движи се толкова бързо, че ми е трудно да я държа в обсега на телескопа... Хванах я! Морски скиф 329-478А? За нея ли говорите, мистър?

— Да, „бибипка му“!

— Исусе, вярно ли е това, Пийти? Мистър, Пий ги казва, че се движи с 42,3 възела. Леле, я виж как лети!... Ей, я чакай малко. Тоя номер ми е познат. Пийти, това не е ли старият морски скиф на

Фаустино?... Да, така си и мислех. Човече, я погледни как се ДВИЖИ! Пийти, измъкни си носа от онзи радар и хвърли едно око на това... Някога виждал ли си по-красива гледка?

Друг глас:

— Леле! Да му се не види, ще ми се да съм в такова нещо през красив ден като днешния, а, Дайси?

— „Бибипка“ му! — изкрещях аз. — НАПРАВЕТЕ нещо!

Моряк втора категория Дайси каза:

— Съжалявам, мистър. Това просто е някой от шайката на Наркотичи, който отива да прибере пратката наркотици на някой чуждестранен товарен кораб близо до Санди Хуук. Защо бреговата охрана да се интересува от него?

— Арестувайте го! — изръмжах аз.

— Там, където е сега, няма ограничение на скоростта. Не може да бъде арестуван, освен ако е без клаксон за мъгла, а и аз не го видях да изхвърля през борда нещо, с което да замърси пристанището.

Взрях се изцъклен в екрана. Хелър минаваше с рев покрай Статуята на свободата. Той вдигна ръка към статуята така, сякаш отвръщаше на поздрава ѝ с вдигнат факел. Той погледна няколко пъти към моста „Верацано“ и се приготви да обръсне най-западната точка на Бруклин, за да мине през Нероуз.

Дойде ми страхотна идея.

— Лодката е открадната!

— Задръжете така, моля — каза човекът от охраната на Нюйоркския пристанищен трафик.

Хелър пренастрои автопилота. Той погледна наляво точно към мястото, с което говорех — Форт Джей.

Моряк втора категория Дайси се върна на телефона.

— Съжалявам, сър, току-що се обадох на началника на дока на Хъдсънското пристанище и той каза, че току-що са я продали на „Клоуз Шейвс Инк“. Така че лодката не е открадната, сър.

— „Бибипка“ му! — изкрещях аз. — Дайте ми да говоря с командващия офицер!

По линията се чу дълга серия щракания. После някакъв много сърдит старчески глас:

— К'ва е цялата тая работа?

Казах застрашително:

— Един отчаян престъпник се измъква с морски скиф 329-478А.

— От ФБР ли сте?

— ДА!

— С кого разговарям?

Беше време да започна ожесточена борба, време да огъна фланга им и да се нахвърля върху тях. Бях помъдрял. Бях станал и смъртоносен.

— „Суиндъл и Крауч“, адвокатите на Роксентър.

— Исусе! — Аха, колко приятно шокиран глас! — Та какъв беше номерът, моля?

— Морски скиф 329-478А. Насочва се към Атлантик сити през Вътрешнобреговия морски път!

— Значи искате да го арестуваме?

— И да му сложите верига на краката. Освен това да го доведете в градската полиция на Ню Йорк!

— Ами няма да свърши работа, ако изпратим хеликоптер след него. Те нямат верига.

— Ще действате ли — изръмжах аз, — или да ви дам на военен съд?

— О, да, сър, да, сър, ще действаме. Само минута. Задръжте, моля! — Имаше пауза. А след това: — Бързият патрулиращ катер 81 тъкмо охранява в близост до Барнегът Лайт. Може да полети веднага на север и да пресече пътя му. Ще успее да направи контакт, доста преди той да е успял да е влязъл в тесния проток Манаскуан. Той все още ще бъде в Атлантическото разширение и няма да е навлязъл в защитените води навътре от брега.

— Този патрулиращ катер въоръжен ли е?

— О, да, сър. Отпред имат оръдие, което би могло да направи морския скиф на парчета. А номер 81 се движи малко по-бързо от бягащия съд. Сигурен съм, че ще се справи със задачата.

— Направете всичко „бибипано“ възможно, за да стане така! — скръцнах със зъби.

— О, да, сър! Можете да разчитате на бреговата охрана, когато се отнася до интересите на Роксентър. Името ми е Грампър. Капитан Джордж С. Грампър от Бреговата охрана на Съединените щати...

— Издайте заповедите!

— О, да, сър. Веднага сядам да напиша съобщението! Морски скиф 329-478А на южен курс от Ню Йорк, който пътува с 42,3 възела. Пресечете пътя преди да е успял да влезе в защитените води на тесния пролив Манаскуан. Арестувайте човека, който е на него. Оковете във вериги. Заведете в Нюйоркската полиция. Трябва да успеете на всяка цена. Не се проваляйте. Изпращам това на номер 81 веднага с най-голям приоритет за действие. Това достатъчно ли е?

— Да — отвърнах аз. — Но най-добре нанесете удар, капитан Грампър!

Затворих.

Едва тогава си позволих да се усмихна с една много апаратовска усмивка. Хелър тъкмо минаваше под моста „Верацано Нероуз“, бяла пяна, синя вода и ярко пролетно слънце. Той едва ли знаеше какъв капан съм му заложил.

Беше минал покрай полицията по някакъв начин, който не можех да проумея.

Но аз не бях споменал на бреговата охрана никакво име. Щяха да задържат когото и да било в онази лодка! А аз щях да се уверя чрез „Дингълинг, Чейс и Амбо“, че това ще е залавяне веднъж завинаги!

Хелър, наслаждавай се на чайките, докато се рееш. Това НЕ е денят, в който ще видиш своята любима!

ГЛАВА ШЕСТА

Около един час по-късно Хелър отдавна беше подминал Санди Хуук и се носеше надолу покрай брега на Ню Джърси, а широкият Атлантик му се падаше отляво. Имаше леки огледални ниши, в които се отразяваха разпръснатите бели облаци. Когато морето удряше скифа странично, той се издигаше и падаше по малко и ритмично, като продължаваше да се рее. Наистина изглеждаше така, сякаш се носи само на витлата и рулите си.

Скифът беше на автопилот, а Хелър беше взел в джоба си дистанционното устройство с дълъг кабел. Разхождаше се около лоцманската кабина, пиеше безалкохолна бира и ядеше сандвич с пастърма, докато се възхищаваше на отдалечения бряг и очевидно се наслаждаваше на слънцето.

Колко типично за Хелър, помислих си. На мен щеше да ми се повръща като на куче, да не говорим, че започваше да ми се гади само като го гледах как се наслаждава на деня и на обяда си.

Започнах да се чудя какво се е случило на бреговата охрана. И тогава, поглеждайки напред, Хелър улови с поглед малко петънце на няколко мили точно пред себе си.

Успоредно на крайбрежието се движеха и други плавателни съдове — големи товарни кораби и танкери. Хелър явно долови нещо различно в тази точка. Аз не можех да разбера по екрана му, но той очевидно го направи с невъоръженото си око.

Довърши бирата си и изхвърли кутията в едно кошче за боклук. Стъпи върху арматурното табло, мина над предното стъкло, после стъпи на фордека, за да се повдигне с още няколко фута. После се наведе срещу насрещния вятър, вгледа се внимателно.

— Здравсти, здрасти — каза той. — Приличаш на военен катер. Пък се и движиш с голяма скорост.

Той се върна през предното стъкло и скочи на лоцманското място. Разположи се на края на пилотския стол.

— А сега ще видим, мистър военен плавателен съд, дали се интересува от мен.

Той натисна дистанционното устройство на автопилота и направи вираж с океанската моторница право на изток, отдалечавайки се от брега и под прав ъгъл спрямо предишния си курс.

Наблюдаваше петънцето.

— Аха — възкликна. — Пресичане на пътя!

Озадачен се попитах как ли е разбрал и си дадох сметка, че катерът на бреговата охрана беше променил бързо курса си, когато Хелър изви.

— А я да видим сега колко си бърз — каза Хелър и започна да наблюдава внимателно. След като го беше изчислил по някакъв начин, добави: — Справя се с около три процента по-бързо от мен. Това е лошо.

Той промени курса си малко по на юг. Петънцето се превърна в мачта и мостик, видими дори и за мен. Плавателният съд имаше едно-единствено голямо оръдие на носа. Зад оръдието стоеше човек!

— Е, най-добре е да разбере за какво става въпрос — каза Хелър.

Той направи вираж с моторницата при едно остро завиване, и наоколо полетя бяла пяна. Хелър погледна през подпората на носа и започна да намалява дистанцията!

Той посегна надолу през люка на стълбата, водеща до кабината, и включи радиото. Завъртя някаква шайба.

— Морски скиф 329-478А! — пропукваше радиото над рева на мотора. — Остани неподвижен! Ние ще се приближим! — Съобщението се повтаряше постоянно.

Разстоянието между корабите намаляваше с главомайваща бързина.

Хелър натисна дистанционното. При един завой на сто и осемдесет градуса морският скиф направи вираж, окъпан в пяна. Хелър подкара лодката по новия ѝ курс, като се отдалечаваше от тази на бреговата охрана в точно противоположната посока.

Проблясване от носа!

ГЕЙЗЕР ОТ СОЛЕНА ВОДА ТОЧНО ПРЕД ХЕЛЪР!

БУМ!

Звукът от изстрела отекна като удар от тъпан.

Морският скиф прелетя през гейзера, оставен от снаряда.

— Това е всичко, което исках да знам — каза Хелър.

Той удари клапите и ги затвори. Морският скиф се снижи спрямо предишната си равнина.

Хелър бърникаше в чантата, която му беше донесъл Изи. Добра се до един волтариански пистолет!

Завъртя с палец контролната му шайба.

Боже мой, не знаех, че той е въоръжен!

Беше фокусира погледа си отвъд мушката на пистолета. С пръст въртеше някаква друга шайба.

Катерът на бреговата охрана беше на около двеста ярда. Намаляваше скоростта си. Мушката мина над мостика, после се центрира върху черната кръгла дупка на оръдейното дуло на предната палуба. В момента, в който кръгчето мина покрай мушката, Хелър натисна друго копче. Пистолетът даде откат.

БУМ!

Хелър беше стрелял!

За няколко секунди си помислих с надежда, че е пропуснал. Нищо не се разхвърча от катера на бреговата охрана. Не се взриви. Просто сви на юг, намалявайки скоростта. Тогава двамата, които стояха до оръдието, внезапно скочиха с вик встрани от него!

ДУЛОТО НА ОРЪДИЕТО СЕ ТОПЕШЕ!

Хелър беше изпратил топлинен изстрел, насочен от пистолетния компютър към цевта на оръдието!

— Сега, когато неравенството е премахнато — каза Хелър, — можем да се захванем отново. — И той прасна клапите, за да ги отвори широко!

Морският скиф се насочи към брега, а Хелър погледна назад, за да види какво ще направи плавателният съд на бреговата охрана.

Радиото бе все още включено. То започна да пука. Бреговата охрана викаше базата си.

— Не мога да позволя такова нещо — каза Хелър.

Той вдигна и насочи пистолета. Завъртя едно копче.

БУМ!

Пистолетът стреля.

Големите прави антени на патрулиращото плавателно средство заблещукаха и се стопиха!

Хелър насочи пистолета към мостика на патрулиращото средство. Катерът на бреговата охрана се движеше фронтално към

него.

— По дяволите! — възкликна Хелър. — Не искам да ви убивам, момчета. Вие сте от флотата.

Беше типичната ненормална галантност, която винаги можеше да се очаква от Хелър. Тогава усетих, че все още имаме шанс да го хванем. Той пъкна пистолета в колана си. Грабна сака, който му беше дал Изи и измъкна нещо от него. После посегна долу към фордека и сграбчи една сигнална лампа „Алдис“.

Плавателният съд на бреговата охрана се носеше след него. Хелър вдигна лампата. Насочи я към мостика на номер 81. После започна да изпраща на равни интервали една-единствена буква.

Точка и тире. Аха, международен код. Тази буква трябва да означава нещо като „излагате се на опасност“.

Катерът на бреговата охрана не намали скоростта на преследването. Той ревеше след Хелър в бели струи пяна. Но през сигналите на лампата се виждаха мъже, които излизат на мостика и насочват бинокли към Хелър, фокусирайки го. После на носа изскочиха двама мъже с пушки. Единият от тях стреля!

Хелър изпрати един отчетлив сигнал буква по буква: „М-О-Т-О-Р-И-Т-Е В-И Щ-Е Г-Р-Ъ-М-Н-А-Т В-С-Е-К-И М-О-М-Е-Н-Т“.

Внезапна паника на другия кораб! Трима мъже изскочиха иззад един люк и се втурнаха напред.

— Сега, като се виждате всичките... — измърмори Хелър. И постави някакво малко приспособление върху сигналната лампа, след което натисна спусъка.

Не се чу никакъв звук. Само нещо просветна.

ВСИЧКИ МЪЖЕ НА ПАЛУБАТА НА КОРАБА НА БРЕГОВАТА ОХРАНА СЕ СВЛЯКОХА!

Той беше казал, че няма да ги убива, а в крайна сметка го направи!

Хелър погледна приспособлението си и го изключи. Внезапно се сетих: радио-нервнопарализиращ лъч!

Той погледна напред.

Брегът на Ню Джърси беше точно отпред и приближаваше бързо!

— Ех, вие, тъпащи! — промърмори той. — Оставихте моторите си да работят! Ще ви се случи морско произшествие!

Той хвърли сигналната лампа. Измъкваше някакъв канап от джоба си. Нави го около клапите.

И двата кораба се носеха право към брега!

Движейки се много бързо, Хелър перна няколко фендера, които бяха завързани по защитната преграда около отвора на преградата, и те паднаха навън. Той сграбчи вървите, които беше омотал около клапите.

Пусна в действие автопилота. Моторницата направи вираж с широк завой.

Лодката на бреговата охрана летеше право към брега със скорост четиридесет възела!

Хелър избра подходящия момент. Той беше точно пред бързия патрулен катер, в близост до бакборда му. Лодката настигна Хелър.

Той изви съвсем леко морския скиф.

Всмукването, което се появи между двата кораба, ги сближи един до друг със скриптене. Хелър скочи и се улови за перилата на патрулиращия катер. Той натисна превключвателя на автопилота и издърпа вървите.

Морският скиф зави, отдалечавайки се, а моторите внезапно бяха млъкнали.

Хелър скочи през перилото. Започна да прескача наклонените тела.

Взря се в далечината.

Почти бяха стигнали брега!

Хелър скочи в кабината на лоцмана. Разгледа управляващите устройства. Издърпа два лоста назад.

Чу се надпреварващ се вой, а след това и скриптене.

Той завъртя руля.

Пусна витлата на заден ход с пълна скорост.

Пътят напред ги беше откарал до светлозелена вода.

Наоколо кипеше пясък.

Чу се туптене и стържене.

И тогава съдът на бреговата охрана тръгна назад към по-дълбоко море.

Хелър погледна навън към палубата, където един мъж с много нашивки върху сакото си лежеше повесен над един лост.

Хелър каза сърдито:

— От вас се очаква да СПАСЯВАТЕ хора, а не да ви СПАСЯВАТ.

ГЛАВА СЕДМА

Чудех се какво ще направи сега. Апаратът никога не би действал по този начин, така че бях в пълна в мъгла. Той би трябвало да остави Номер 81 да се блъсне в брега и да се разбие от само себе си на парчета, след което да си продължи щастливо по пътя. Не можеш да ги разбереш тия хора от флотата!

Следващото ми предположение беше, че ще я отведе в подълбока вода и ще я потопи с всичките хора на нея. Може би си мислеше, че това ще унищожи доказателствата. По протежението на брега на Джърси имаше къщи. Може би не искаше свидетели.

Веднага щом откриех какво има намерение да прави, можех да се обадя на капитан Грампър и да го оставя да организира други ефективни стъпки за справяне с положението.

Хелър отведе Номер 81 доста навътре, след което се върна с бавна скорост към носещия се морски скиф. Изравни патрулния катер успоредно с него. Взе едно въже и го прикрепил към подпората на фордека на морския скиф, а след това го хвърли около кърмата на кораба на бреговата охрана и го стегна към извисяващите се лостове за теглене. После се върна на предната палуба на Номер 81.

Той издърпа един по един в салона изпадналите в безсъзнание членове на екипажа. Върна се и събра пушките, а също и няколко шапки и после ги хвърли при телата.

Погледна към дулото на оръдието. То наистина беше разтопено. Беше все още горещо и пушеше. Той намери един пожарогасител с въглероден двуокис и напръска дулото, вероятно за да го изстуди. После вдигна брезентовото му покритие и го завърза здраво, вероятно за да прикрие странната повреда.

След това погледна към онова, което беше останало от антените: просто локвички разтопен метал. Той съвсем методично изтърка сребристите капчици и ги изхвърли зад борда.

Взе сака си и извади ножици, след което почисти остатъците от антените, така че те започнаха да изглеждат като срязани, а не разтопени.

След като беше направено и това, той прикрепил късо парче тел към един от остатъците и го остави да стърчи.

Отиде в един кабинет на кораба и започна да разглежда рафтовете с книга. Намери упътване, в което бяха показани униформите и пълния екипаж на бреговата охрана.

Той се върна отново в салона и се вгледа в полегналите на пода тела.

Очевидно доволен, той се наведе и започна да разглежда постове и нашивките. Намери коя униформа беше на най-старшия на борда и взе дрехите му.

Върна се на мостика.

Нагласи клапите да работят в посока напред и много скоро, издигайки морския скиф, накара Номер 81 да се движи надолу по крайбрежието с бавна скорост. Остави го на автопилот.

Върна се при радиото и увеличи силата на звука му. Разбира се, чуваше се постоянно бърборене, доста неотчетливо заради липсата на кой знае колко антени, което викаше Номер 81 да се обади.

Хелър взе микрофона. Потвърди връзката.

Глас от високоговорителя:

— Какво става? Не можем да установим връзка с вас!

— Имаме един малък проблем — каза Хелър.

— Хващаме ви само на сигнал 3 тук. Едвам ви чувам.

Хелър извика в микрофона, като оставяше необходимото място между думите:

— Имаме малко произшествие с радиото и моторите. Нищо сериозно. Всички са малко гроги. Залавянето е успешно. Продължаваме надолу по крайбрежието с намалена скорост. — Той започна да имитира с гласа си постепенно замиране на звука. — Радиото е на път да откаже. Ще се видим утре следобед...

— Повторете последното изречение, моля.

Хелър остави микрофона и се върна, за да наблюдава красивия ден.

Имаше нещо в поведението му, може би в начина, по който подпря лакътя си на радара и обхвана с ръце брадичката си. Хелър може да докара някого до абсолютна лудост с подобни неща!

Полудях. Обадих се на капитан Грампър.

— Сега пък какво има? — попита той.

Беше ми на върха на езика да му изкрещя, че един извънземен току-що е превзел бързия му патрулен катер. Овладях се навреме. Щеше да прозвучи странно.

— Човекът — казах аз, — който се очакваше да заловите, току-що ПРЕВЗЕ НОМЕР 81!

— О, не мисля така — отвърна Грампър. — Току-що получихме съобщение тук, че след смела морска битка, напълно съответстваща на съществуващите строги изисквания на бреговата охрана, залавянето е било извършено.

— Не са ви казали всичко! — изръмжах аз.

— Е, наистина са имали някакви проблеми. В моторите и радиото. Но са се справили с положението.

— Вие не сте във връзка с това плавателно средство!

— Е, както ви казах, имат проблеми с радиото.

— А защо се насочва на юг, вместо на север?

— О, така ли? — възкликна Грампър. После след известно време: — Но базата му е на юг.

— Слушай, Грампър, ако ти е ценна възложената работа, по-добре изпрати кораби и самолети и си възстанови плавателното средство.

— Да, сър! Веднага, сър!

Затворих. Бях ги отърсил от самодоволството им. Каква паплач! Да позволят на един извънземен Имперски офицер да влезе съвсем безпроблемно и да отнеме един от корабите им!

Това ме ядоса не на шега, докато трябваше да седя и да наблюдавам екрана на Хелър.

Той явно намираше чайките доста интересни.

После се ПРОЗЯ!

Най-накрая се зае с нещо. Провери морската карта и някои ориентири. Щеше да мине направо през пролива Манаскуан, Нямахше намерение да минава през вътрешнокрайбрежния воден път, който се отдалечаваше от брега! Той просто продължаваше надолу по крайбрежието на широкия Атлантик! Той даже се отдалечаваше все повече от брега. Вече не се различаваха къщите.

Започна да се рови в радиоданните за пътуването. Откри съобщението, което насочваше екипажа да пресече пътя му.

— Хм — каза той. — Силни изрази.

Той надникна в корабния дневник, където беше отбелязано времето, в което най-напред го бяха забелязали, а след това кратките бележки по отношение на преследването. Те внезапно спираха с отметката за неговото послание със сигналната лампа към тях за моторите им.

Хелър взе сака и погледна в него. Извади малко мускалче. Изтри много внимателно всичките бележки от момента на първото му забелязване.

Взе парче хартия и упражни калиграфия на базата на по-раншните бележки в дневника.

После, вместо „забелязан морски скиф 329-478А“ той написа: „забелязано отвратително морско чудовище — оранжеви криле, пурпурни рокове, има огнен дъх, триста фута на дължина. Говори скандинавски“.

Той написа следващата бележка: „Започваме преследване. Морското чудовище пътува с 48 възела.“

После продължи: „Морското чудовище се нахвърли върху кораба. Иска кафе“. След това, като вкарваше подходящо време, изписа: „Вече се качи на носа. Разтапя оръдието с огнения си дъх. Изяде антените. Екипажът припадна, с изключение на мен. Сбогом, жесток свят“.

В небето се чу рев на мотори. Хелър погледна навън. Три хеликоптера бързо застигаха бавнодвижещия се патрулен плавателен съд.

Този, който водеше, се спусна съвсем наблизко.

Хелър извади ръка от кабината на лоцмана и помахаша.

ТРИТЕ ХЕЛИКОПТЕРА СЕ ОТДАЛЕЧИХА!

Бесен, се свързах с Грампър.

— Изиграват ви! — изкрещях аз. — Онзи патрулен плавателен съд е в ръцете на врага!

— О, я стига вече — каза Грампър. — Нещата стоят така, както ви казах. Вече теглим морския скиф. А един от пилотите даже е разпознал главния морски старшина, който е капитан на катера. Старшина Джайв, един от най-способните чернокожи, които имаме. Моля ви, мистър Суиндъл и Крауч, не можете ли да ни оставите да се върнем към нормалните си задължения? Работата на бреговата охрана е ефикасна и безупречна.

Телефонът падна от ръката ми.

Седях като гръмнат.

В началото си бях помислил, че ченгетата не бяха разпознали Хелър на Хъдсънското пристанище, защото те всички бяха виждали Гениалното хлапе по телевизията и си мислеха, че търсят стърчащи зъби и очила. А сега истината излезе наяве. Той го беше направил в бара „Борсов агент“!

„Бибипан“ Спърк! С тази перука не можеш да различиш истинското лице на някого!

Хелър беше използвал същия трик, който беше изиграл в Кънектикът! Тъй като носеше черни памучни ръкавици, нито аз, нито който и да било друг беше успял да види ръцете му.

Наблюдавах много внимателно. И най-сетне се убедих като видях отражението в стъклото на лоцманската кабина. Хелър беше с черно лице! А всички чернокожи изглеждат по един и същи начин на белите. Не е чудно, че денят беше изглеждал толкова красиво безоблачен! Той носеше светлокафяви контактни лещи!

„Бибипан“ Хелър! Как можеш да следиш такъв човек!

Тогава направих единственото нещо, което можех да направя. Обадих се на началника на пристанището в Атлантик сити. Казах му:

— Аз съм агент на ФБР. Трябва да ви кажа, че по-късно днес или довечера ще бъде направен опит да бъде превзет или взривен „Златен залез“.

— Исусе Христе! — възкликна той. — Ако се взриви кораб с такава големина, ще се задръсти цялото пристанище! — Той беше ужасен.

— Точно така — казах аз. — Така че пригответе кораба за нападение и го приведете в пълна бойна готовност. Не разрешавайте никакви съдове да се приближават до него, особено ако са на бреговата охрана.

— Бреговата охрана? — възкликна той. — Защо не?

— По-побъркани са, отколкото изглеждат — казах аз. — Прахосват си корабите наляво и надясно и няма да ви послушат. Но най-важното е: саботьорът е чернокож, най-злият и измамен „бибипец“, който някой някога е виждал. Ако го зърнете, дори не искайте паролата. Стреляйте без предупреждение.

Той обеща категорично да направи така.

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Следобедът си отиваше и когато Хелър погледна към морската карта, за да разбере къде се намира, разбрах, че вероятно се движи с не повече от десет възела и че ще минат часове, преди да се изравни с Атлантик Сити.

Това нямаше значение. Момичетата си бяха вкъщи, доколкото чувах. Голяма гюрултия. Не бяха сами.

В този момент Пинчи, или Адора, или мисис Султан Бей — или каквото по дяволите беше името й сега — дойде до вратата ми и надникна.

— Можеш да гледаш телевизия по-късно — каза тя. — Хайде, „бибипец“ такъв, ела да си свършиш съпругеските задължения!

Като помнех много добре, че могат да накарат да ме арестуват за двуженство и да ме хвърлят в пандиза, ако не пожелаех, облякох един халат, натиснах лепенките по лицето си, така че да не се вдигат, и излязох.

Там имаше две лесбийки. Майк, някаква жена на около трийсет и пет, някак нездравно бледа, облечена с много мъжки дрехи, пушеше цигара с марихуана в дълго цигаре и клатеше крака си, седнала на страничната облегалка на един стол. Тя всъщност не изглеждаше зле, макар че беше ужасно висока. Милдред, другата, може би беше на около дващест и пет: имаше розов цвят на лицето, беше мека, заоблена и доста хубава. Гледаше ме със замислена усмивка. Нито една от тях не изглеждаше като човек, който ще загине по време на повторното обучение по секс и това ме накара да се почувствам по-добре.

И тогава видях третата! Тя стоеше зад гърба на Кенди в един ъгъл. ТИЙНИ! Какво, по дяволите, правеше отново тук?

Казах на Адора:

— КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, ПРАВИ ТЯ ПАК ТУК?

— О, пфу, пфу, тюф, тюф — каза Адора. Почувства, че не го е направила както трябва. — Хубаво е да разбереш, скъпи съпруге, че когато стане възрастен, човек има определени задължения. Те се състоят в това да си сигурен, че младите са правилно образовани. Как

би се почувствал, ако я оставиш да порасне и да навлезе в зрелостта си като жена с напълно погрешни концепции и нагласи в областта на секса?

— Бих се почувствал страхотно! — каза аз, като гледах кокалестия мършав екземпляр с нейната склонност към забиване на нокти в лица при най-лекия „бибип“.

— Е, може и да е така, скъпи съпруге — каза Адора, — но Тийни е една възможност. Докато бездейства, ближейки марки в офиса на Роксентър, кой знае? Той може да ѝ направи някое неприлично предложение и да я „избибипа“ на бюрото си, когато мис Пийс не гледа. А ако Тийни си знаеше работата и Роки има истински „бибип“, това може да го излекува от неговата „бибипана“ решимост да утвърждава Психиатричния контрол на раждаемостта. Така че е жизненоважно да образуваме младите, каквото и да си мислиш ти. Освен това, тя е тук просто за да гледа и да прави снимки, така че да развие уменията си.

— Считайте, че ме няма — каза Тийни, а големите ѝ бадемови очи гледаха умоляващо. — Обещавам да бъда много тиха и много добра. Обичам зрелищните спортове, но даже няма да надавам възгласи. Обещавам.

Не можеше да се спори с пет жени. Разтворих халата си и Майк, високата, нещо пребледня.

— Исусе! — възкликна тя.

Другите веднага разбраха, че тя има намерение да се откаже от покупката в последната минута, казвайки, че в крайна сметка артикулът не ѝ трябва.

Те я сграбчиха. Събуха ѝ половинките с връзки, обърнаха я с главата надолу и я изтърсиха от панталона ѝ. Ризата ѝ полетя из въздуха, последвана от много мъжествените елементи на бельото ѝ. Бюст-компресорът ѝ падна в кошчето за отпадъци.

— След тази нощ — каза ѝ Адора — никога няма да го поискаш повече.

Адора застана зад мен и ме ръгна мощно.

— Захващай се с нея, скъпи съпруге. Миденообразният връх на леглото завибрира и когато заплаши да се срути, Кенди бързо го сграбчи. Близо под мен лицето на Майк издаваше изненада, когато тя каза:

— О, в крайна сметка той не е фалшив! О, ти си чудесен!

Получих висока оценка! Тя беше...

БЛЯС!

За секунда си помислих, че ме застигна синя светлина от нагласен за приземяване космически кораб и веднага се приготвих да изпадна в безсъзнание. Обаче не. Огледах се наоколо.

Тийни! Това „бибипано“ дете имаше апарат със светкавица! Току-що беше направила снимка.

Да върви по дяволите. С голяма решителност се върнах към работата си. Адора се усмихваше опростително, а Майк тананикаше тихо и монотонно:

— О, ти, скъпи!

Милдред поклащаше глава в очакващ ритъм, когато Майк извика с треперещ от вълнение глас:

— Никога, никога, никога не съм изпитвала нещо толкова прекрасно. Истински МЪЖ!

Усмихнах се злорадо на комплимента и се концентрирах, докато тя стенеше.

БЛЯС!

Ето го пак! „Бибипка“ му, съвсем ми отне вниманието!

Скръцнах със зъби и отново се захванах.

Тийни се бореше с апарата си. Държах я под око. Трябваше да реагирам по-бързо от нея!

Цялото легло се разтърси и миденообразният връх се опита да падне, обаче Кенди го сграбчи и го задържа.

Починах си за секунда задъхан и тогава се усмихнах подигравателно на Тийни. Бях я изпреварил!

Адора застана на обичайното си място, веднага щом Майк дойде на себе си. А Майк възкликна: „Да, о, да, наистина, категорично! Това беше краят на хапането и драскането, както и на използването на полски колбаси вместо вибратор“.

Беше ред на Милдред, но честно да си кажа, малко се чувствах напрегнат. Нерви.

Кенди се държа чудесно. Тя ме отведе под душа, пусна го и това малко ми помогна. Няколко минути по-късно се върнах. Милдред лежеше на леглото с дръпнат до брадичката чаршаф и ме гледаше замислено.

Тийни имаше неприятности с апарата си. Адора ѝ помагаше да го нагласи. Възвърнатата ми страст се изпари.

— Без такива неща повече! — казах ядосано. — Изпратете я в къщи веднага!

— Ами образованието ѝ — каза Адора.

— И пукнат „бибип“ не давам дали ще стане двойкаджийка — казах аз. — Веднага я махнете оттук!

— О, пфу, пфу, уф, уф — каза Адора, — нямаш никакъв усет. Въобще не разбираш младите.

А аз имах проблем. Адора ми донесе една цигара с марихуана. Тя ми я пъкна в устата и я запали. Дръпнах си. Адора ме удари в стомаха и аз буйно издухах дима. Тя напъкна „джойнта“ в устата ми и когато си поех дъх отново, влезе един цял покрит със смог град. Закашлях се, но димът беше влязъл в дробовете ми. Стените започнаха да се отдръпват и да се приближават.

Адора ме накара да седна и ме остави да пуша спокойно. Майк се приближи, залитайки, и седна до мен. Очите ѝ бяха пълни с учудване, когато ме погали по рамото. Това доста повдигна духа ми и аз започнах да добивам увереност.

Адора ме дръпна към леглото някак убеждаващо.

Милдред ме наблюдаваше с очакване как приближавам.

Кенди провери дали черупката на върха на леглото е по-добре закачена към стената, но то вече беше започнало да се клати. Тя погледна преценяващо надолу към леглото.

Майк се усмихваше със замечтан поглед на познавач, когато започнаха стенанията.

БЛЯС!

Веднага скочих от леглото!

Трябваша ми няколко секунди, за да разбере отново, че не става въпрос за приземяване на космически кораб.

Преголемите устни на Тийни се усмихваха сладко.

— Тази беше добра — каза тя. — Тя изглеждаше точно така, сякаш умира!

— Убийте това дете — казах ядно на Адора.

— Е, защо се разстройваш от такава дреболия? В края на краищата беше само артистичност от страна на момичето.

Образованието и изкуството вървят ръка за ръка. Тя видя нещо, което искаше, и го засне.

— Ще я убия — казах аз.

Адора ме върна на канапето. Запали още една цигара с марихуана. Кенди намери малко шампанско. Изпих го между дръпванията и започнах да се успокоявам.

Милдред вършееше и стенеше в леглото.

— Нито една снимка повече! — казах аз.

— Няма повече да правя така — каза Тийни.

Адора ме поведе отново към леглото утешително.

Кенди застопоряваше върха на мидената черупка, тъй като отново беше започнала да се люлее. Майк, все още със замечтан поглед, започна да клати глава в ритъм, докато гледаше.

Скърцах със зъби от усилие.

Кенди бързо сграбчи върха на леглото, тъй като нещо подобно на земетресение заплаши да го срине.

Седнах триумфално с насмешлива усмивка към Тийни. Въпреки нея бях успял!

Когато Милдред се свести, Адора отново беше там в ролята си на продавач. Нямах липса на купувачи.

— Мъже, мъже, мъже — прошепна Милдред — Винаги ми давайте мъже! — Това беше доста добър атестат. Тя лежеше със замечтан поглед и мъркаше като котка.

Кенди ми даде още една чаша шампанско и аз я вдигнах като тост за самия себе си. Гълтах мехурчестото питие и ми беше останала още половин чаша, когато чух глас:

— Сега Тийни иска още малко снимки.

Когато спрях да кашлям и да хриптя, опитвайки се да извадя шампанското от белите си дробове, изскърцах:

— Къде сте оставили пистолетите за дуел? Ще го убия това дете!

Адора каза:

— Погледни го клетото момиче. Уплашил си го до смърт! — След това приближи лицето си близо до ухото ми и каза със смъртоносен глас: — Ще направиш каквото ти казваме, двуженецо.

Отвърнах слабо:

— Но вече няма какво да се снима! Двете момичета са задоволени.

— Трябват ни демонстративни снимки — каза Тийни. — Как мога да си направя домашното без точни и подробни примери? Ако нямам какво да изучавам, въобще няма да се справя!

— Чуваш ли? — попита ме Адора. — Просто ни кажи какво искаш, Тийни.

— Ами състезателите по фигурно пързаяне трябва да снимат себе си, за да подобрят техниката си. Ти сама каза така, Пинчи. А пък аз още нямам такива снимки.

— Разбира се — каза Адора благосклонно.

— Можеш ли да работиш с апарата? — попита Тийни, като паркира дъвката си върху главата на една статуетка на Афродита.

— Разбира се — каза Адора. И го взе. — Сега какво точно искаш?

Роклята на Тийни незабавно хвъркна във въздуха.

Аз продължавах да седя върху канапето. Тя се приближи и застана пред мен. Погледна критично надолу и поклати глава.

— Така няма да стане — каза тя.

Обърна се към Адора.

— Онова, от което имаме нужда, е малко музика — каза Тийни. — Току-що купих най-новата плоча с неопънк рок, изпълнявана от „Непослушните момчета“. Ей тука е в чантичката ми. Имаш ли нещо против да я пусна?

Тя веднага щеше да постави 45-оборотната плоча върху стереото, но аз я взех от ръката ѝ. Всичко, което имаше нещо общо с Тийни, беше смъртоносно. Човек трябваше да бъде предпазлив.

На етикета пишеше:

НЕОПЪНК РОК

ПОУКА

За деца от началните училища

Одобрено от Международната асоциация на
психолозите

Образователна песничка

Непослушните момчета:

Бифър, Поукър, Слайдър и Уауи

О, Боже, по дяволите! Това бяха само някакви детски измишльотини и щом психолозите я одобряваха, трябва да е добра.

— Давай — казах аз.

Тя изкусно нагласи стереото на 45 оборота и го нагласи така, че плочата да се повтаря отново и отново. Увеличи много звука и плочата тръгна. Иглата слезе надолу.

Шест разбиващи удара от там-тами, последвани от три бумтящи удара от тимпани. ПОУ-ПОУ-ПОУ-ПОУ-ПОУ-ПОУ! БУМ-БУМ-БУМ! И после се повтори. А след това продължи просто да повтаря! Енергична, властна, дива, примитивна!

Всички в стаята започнаха да се гърчат в ритъма на тези барабани. Тийни беше с широко отворени очи, тактуваше по бедрата си и с крака.

После хленчовете и стенанията на електронни инструменти. После някакъв хорал, подобен на племенна монотонна песен:

*Фреди бе скачач!
Скок, скок, скок!
Фреди бе скачач!
Помп, помп, помп!
На учителя Фреди скочи!
Помп, помп, помп!
На сестра си Фреди скочи!
Помп, помп, помп!
На братчето си Фреди скочи!
Помп, помп, помп!
На татко си Фреди скочи!
Помп, помп, помп!
На момчето Фреди скочи!
Помп, помп, помп!
На РОБОТА Фреди скочи!
О, Боже мили!
Клетия, клетия Фреди!
Няма си прътче!*

И тогава със съвсем нормален глас, в края се чу:

„Та това е поуката, малки дечица. Никога не «бибипайте» работи“.

Жените в стаята почти бяха стигнали до „бибип“ от ритъма.

Помислих си, че съм прочел грешно етикета. Спочих и грабнах плочата от диска на грамофона, преди да успее да започне отново. Да, беше одобрена от Международната асоциация на психолозите и заглавието ѝ беше „Поука“.

Тийни я измъкна от ръцете ми. Тя я постави обратно върху диска. Песничката започна отново: ПОУ-ПОУ-ПОУ-ПОУ-ПОУ-ПОУ, БУМ-БУМ-БУМ!

Тя влезе в ритъма ѝ.

— Не е ли мечтателно? — каза тя с блажена усмивка, която караше преголямата ѝ уста да изглежда като гладна пещера. Тя погледна, за да види дали Адора е готова. После се обърна към мен:

— Хайде, каубой, да заемаме първата поза!

Тя посегна и ме издърпа на крака толкова бързо, че халатът ми излетя назад.

Тя се облегна назад и ме погледна с изненадан израз на лицето си. Щракна с пръсти.

БЛЯС!

Адора беше направила снимката.

Тийни посегна да ме сграбчи. Бързо се опитах да ѝ плесна ръцете и да се отскубна.

БЛЯС!

Беше странно: върху ретината ми се отпечата израз на страхопочитание от лицето ѝ.

Но точно сега вече нямаше нищо подобно на страхопочитание у Тийни. Тя ритмуваше с крака музиката. Отново си вдъхнах увереност, защото си помислих, че музиката я разсейва.

Но не!

Тя внезапно ме сграбчи за реверите на халата и го разтвори.

Опитах се да я хвана за китките, за да я махна от себе си. Но тя беше поставила ръцете си с дланите върху гърдния ми кош и ме отблъскваше.

БЛЯС!

Върху ретината ми се отпечата израз на ужас. Но вече го нямаше.

Музиката продължаваше и бумтеше. Тялото ѝ се уви около моето, като ме драскаше. Марихуаната и музиката се въртяха в главата ми.

Тийни внезапно се спусна на колене.

Бързо я сграбчих за раменете и се опитах да я вдигна.

БЛЯС!

Тогава тя стана, но аз бях изненадан! Тя ме шамароса право в лицето!

Смъртоносна обида!

Покана за дуел!

О, това беше вече твърде много от едно тийнейджърче!

Исках да я убия!

Тя се опита да избяга от мен, но задната част на коленете ѝ се удари в леглото.

БЛЯС!

Изразът на лицето — страх, който за момент се отпечата върху ретината ми, вече го нямаше — за това бях сигурен.

Да я убия щеше да ми достави огромно удоволствие!

Тя се завъртя и се опита да избяга, като се покатери върху леглото.

Сграбчих я за плитката.

Тя се облегна! На мен!

БЛЯС!

Изпънах дланта си, за да я плесна с размазващ удар отзад.

— Ще те науча как ще ме обиждаш ти мен! — изръмжах аз.

Но Тийни се смееше!

Тя се обърна по гръб и се хвана за корема от смях.

Адора се смееше.

Кенди се смееше.

Майк и Милдред се смееха.

За нищо на света не можех да разбера на какво се смеят.

Прибрах се в стаята си, като тропях шумно с крака, и затръшнах вратата.

Легнах си и загледах кръвнишки в тъмнината.

Побъркано тийнейджърско чудовище!

Да върви ПО ДЯВОЛИТЕ образованието ѝ!

Все още ги чувах как се кикотят в другата стая!

О, казах си, докато ръфях възглавницата, когато Ломбар най-сетне си свърши работата с тази планета и не се нуждае повече от нея, какво удоволствие ще бъде да я взривя. Особено ако Тийни е в средата на катаклизма. Това нямаше да бъде много скоро!

ГЛАВА ВТОРА

Изтощен от работата си тази вечер, както и от яростта, придружени с марихуана и шампанско, изпаднах в неспокойна дрямка само за да се разбудя от един кошмар, в който колкото и упорито да се опитвах, не можех да запаля фитила, който щеше да взриви Земята.

Когато се опитах да погледна часовника си, разбрах две неща: имах ужасна болка в черепа и беше осем часа вечерта.

От предната стая не идваха никакви звуци. Очевидно бяха отишли да вечерят, а след това и на някакво представление, както правеха често.

Взех си студен душ, като опитвах да се отърва от главоболието. Не свърши, работа. Но душът изведнъж ме накара да осъзная, че аз пренебрегвам истинската причина, заради която трябваше да понеса всички тия родилни мъки: Хелър!

Като кълнях човека, който сега даже беше насъскал тийнейджъри срещу мен, се избърсах бързо и открих екраните.

Екранът на Крек бе все още празен, а този на Кроуб не ме интересуваше. Но с екрана на Хелър нещата стояха другояче. Той беше доста замъглен, но не можеше да се сгреша. Хелър беше все още в морето.

Въздъгнах с облекчение. Бях станал навреме, за да видя как ще го взривят на парчета, докато се опитва да акостира в Атлантик сити. И каква радост щеше да бъде ТОВА след всичките неприятности, които той ми беше причинил!

Нощта беше тиха и спокойна. В небето се отразяваше някакво блещукане, което трябва да беше Атлантик сити. Патрулният катер стоеше като мъртъв във водата. Хелър се приготвяше да влезе!

О, знаех, че мога да разчитам на началника на пристанището: те не обичат взривени кораби да им задръстват каналите. Хелър, казах си, този път добре ще загазиш, и се надявам на Бога, че Ломбар е премахнал връзката ти с Великия съвет, защото тази вечер може да ти гръмне главата. Ах, какво удоволствие ще бъде да видя това!

Той провери дали оперативните светлини на патрулния плавателен съд светят ясно. После отиде до една маса за географски карти и разтвори една, която показваше Източното крайбрежие на САЩ и Атлантическия океан около Бермуда. Хелър погледна в един справочник и откри дяволския триъгълник. Пишеше, че е зона на юг от Бермуда, където се знае, че са изчезвали кораби поради никога неустановени причини. Той набеляза тази зона с моливче на картата и начерта една линия към нея, след което прочете курса, откъдето той беше встрани от Атлантик сити, до Дяволския триъгълник. Очевидно не успя да локализира много точно мястото, защото нарисува много питанки върху картата.

После отиде в лоцманската кабина при контролните устройства и отново включи на скорост моторите за бавен ход напред. Като използваше руля, той върна плавателното средство към курса, който току-що беше открил, и после заключи отвън автопилота.

Хелър се обърна към бордовия дневник и като имитираше почерка, написа: „20.12 часа морското чудовище ни каза къде да разрешим мистерията около Дяволския триъгълник. Следваме го със стандартната скорост, курс 152 градуса Т. Ще разкрие тайната, след като получи кафе.“

Хелър отиде в салона, провери всеки един от екипажа, който лежеше там, и подреди телата в безсъзнание така, че да се чувстват удобно.

Хелър се обърна към всички тях:

— Момчета, когато се събудите и се намерите там, където сте, се надявам, че ще се споразумеете между вас за удовлетворителен начин да обясните местонахождението си на вашите висшестоящи от бреговата охрана. Аз съм ви оставил един и кой знае, след трудното положение, в което са ви поставили, може даже и да ви повярват? Сега си тръгвам. Не си правете труда да ме изпращате със сигнал от свирка. — Той изключи светлината и затвори вратата.

Отиде до перилото, покатери се върху него и скочи в морския скиф, който се влачеше успоредно с кораба. Запали моторите му, провери хранването с охладителна вода, след което с един удар на ножа срязва изпънатото въже за теглене и почти веднага свърна по дирята на патрулиращото плавателно средство.

Той погледна по посока на светлините на Атлантик сити, един мъгляв купол в белезникаво синьо в тъмнината. Той каза:

— Сега ще се опитаме отново да акостираме на това враждебно крайбрежие и да видим какво са скалпили местните тоя път. Няма канибали, надявам се.

Премигнах. Дали се беше досетил за капана, който му беше приготвен? След това се отпуснах. Типично за Хелър. Той се сещаше за гравираната плочка на Верацано, която беше прочел тази сутрин. Никога не можеше да се разбере кога той се шегува. Беше много объркваща черта, типична за един мръсник. Хвърляше прах в очите ти. На времето той беше притежавал мястото. Знаеше много добре това, че като се изключат федералните данъчни агенти, в Атлантик сити няма канибали.

Той даде газ на морския скиф и се насочи към една точка на север от сиянието в нощта. Когато набра скорост и морският скиф се зарея, ветрилообразните пръски пяна започнаха да блестят, със своя светлина — фосфоресцираща.

Грабнах една карта. Съдейки по разположението на светлините на Атлантик сити встрани от подпората на фордека му, той не се насочваше към входа на пристанището, пролива Абсекън. Вероятно отиваше към пролива Литъл Ег, който беше на десет мили северно. После си дадох сметка, че той нямаше да подходи фронтално към пристанището. Щеше да се присъедини към вътрешнокрайбрежния воден път, да слезе надолу към Литъл Бей и Лийдс Бей, зад Бригантин Бийч. Щеше да влезе в Абсекън Бей през задната врата!

Подло! Никога не можеше да се довериш на Хелър! „Бибипка“ му! С каква горчивина си припомних всичко, на което той ме беше подложил, когато се беше наложило да напусна Истанбул по море.

Обадих се на началника на пристанището в Атлантик сити.

— Обажда се агентът на ФБР. Човекът, който ви трябва, е в морски скиф, пътува с 42,3 възела. Ще се приближи по вътрешнокрайбрежния воден път и ще подходи откъм Абсекън Бей.

— Аха! — каза началникът на пристанището. Това означава, че ще дойде по канала Абсекън, за да се приближи до яхтата! Ще се струпаме на входа на пристанището откъм Фарли стейт.

— Направете всичко възможно да го хванете! — казах аз. — Той е много отчаян чернокож терорист, обучен от Организацията за

освобождение на Палестина.

— Не се притеснявайте — каза началникът на пристанището. — Допълнихме редовния въоръжен отряд с един от Националната гвардия в Ню Джърси. Ще му дадем да се разбере, ще използваме картечници!

— Приведохте ли яхтата в бойна готовност?

— Обградихме я с противоударни плувки, в случай че този „бибипец“ се опита да направи камикадзе.

— Добре сте направили — казах аз. — По моя преценка ще бъде при вас след около половин час.

— След половин час — каза началника на пристанището — вашият човек ще бъде хвърлен във въздуха!

— Знаех, че мога да разчитам на вас — казах аз.

— На националните интереси трябва да се служи.

Затворих телефона. Хелър се носеше по черната огледална вода. Зад жироскопа имаше малък радароскоп и той очевидно направляваше с него. Формите на земята се виждаха много ясно върху него и той направо летеше в черната празнота. Трудна навигация, особено при такава висока скорост: вътрешните канали изглеждаха много сложни.

Той правеше и нещо друго! Не можех да разбера съвсем ясно заради смътното блещукане около него. Дали държеше бомба? Вгледах се.

Кутия бира!

Той пиеше бира!

Охо, помислих си. Ти нищо не подозираш. Много си сигурен в себе си, Хелър, много си отпуснат.

Видях как направи вираж в един стеснен канал, като отпрати на юг. Имаше някакви маркировъчни светлини. Той явно не им обръщаше много внимание. После си дадох сметка, че за морския скиф, който беше във водата единствено с витлата и рулите си вероятно не е кой знае колко важна дълбочината на канала. Той хващаше преки пътища! Минаваше покрай земни маси, а не покрай шамандури! Обърка ме!

Напрегнато разгледах моята карта. Щеше ми се да мога да разчитам данните на радароскоп. Видях едно стеснено място пред Хелър. Той се носеше с рев към него. Отпуснах се. Това можеше да бъде само откритото пространство, което го носеше към канала

Абсекън — островите вдясно и вляво бяха толкова дълги, че той нямаше да може да ги заобиколи. Само след миля-две Хелър щеше да стигне до моста Бригантин. Ей там отпред бяха светлините му! Точно където невидимо го очакваха с картечници!

Хелър вече се занимаваше с друго. Прикрепяше нещо да стои изправено на седалката на лоцмана.

— Ти просто си седи тук — каза той — и хвърляй по едно око на нещата.

Някакъв овал. Форма! Боже мой, дали не беше взел някой от онези нещастници от охраната, за затворник? И го караше да движи лодката?

След това сложи ръцете му на кормилото и ги завърза с някаква връв. Ръцете бяха твърде сакати, за да са човешки.

Кукла! Работен костюм, напълнен с възглавници, лицето също от възглавници!

Хелър се върна към задната част на морския скиф. Взе един голям сак.

Смъкна нещо през лицето си. Направи завой с кърмата! Право в разпенената диря!

ПЛЯС!

Подскочи.

Държеше нещо в ръка — трудно беше да се каже какво точно — виждаше се само силуетът му на светлините на отдалечения град. Беше обвито в найлон.

Хелър го натисна.

Морският скиф направи вираж!

Той отново го натисна и загледа пръските, направени от ревящото плавателно средство.

Морският скиф направи вираж на другата страна!

Радиоуправляемо устройство! „Бибипка“ му! Беше свързал автопилота с радиосистемата на катера в момента, в който си бях обърнал гърба. Той държеше нещо като спусък в ръката си!

Морският скиф се приближаваше все повече към моста, вече много бързо. Направи зигзаг.

ТРАКАЩ ВЗРИВ ОТ КАРТЕЧЕН ОГЪН!

— Така си и помислих — измърмори Хелър.

Той натисна управляващото устройство. Морският скиф направи вираж при един остър завой.

Вече стреляха пушки!

Един рикоширал куршум полетя над водата към Хелър и мина със смъртоносно свистене покрай главата му.

Морският скиф тръгна надясно.

— Съжалявам — каза Хелър. — Ти беше добра лодка.

Морският скиф отново се обърна. Мина под моста и полетя към близкия вход на пристанището за яхти.

Остро отсечено чукане от картечници над рева на моторите.

Разбиване на ударено предно стъкло!

Многократно смъртоносно свистене на рикошети!

Още по-голям взрив от огън!

Като продължаваше да се носи по вълните между доковете на пристанището за яхти, морският скиф сякаш се заклати. После продължи да цепи водата!

Искри от пламък!

Синьо-бяло проблясване от експлодиращ бензин!

Вероятно всичките резервоари с допълнително гориво бяха избухнали наведнъж!

БУУУМ!

Останките от летящата моторна лодка се удариха в края на един пристан!

ТРЯЯЯЯС!

Дърво и парчета метал полетяха в раздрания от пламъци въздух!

Нещо като тяло се видя за секунда, а след това изчезна!

Пламтящи парчета от остатъци се разпръскаха навсякъде и съскаха при допира с водата.

Краят на дока гореше и осветяваше пространството.

Един прожектор заблестя и претърси водата.

Хелър се гмурна.

Веднага грабнах телефона. Поисках да говоря с началника на пристанището. Трябваше да почакам. Той се обади.

— Изпуснахте го! — изкрещях в слушалката. — Той избяга откъм задната част на лодката още преди да стреляте!

— Глупости — отвърна началникът на пристанището. — Някой управляваше лодката и се опитваше да ни избяга.

— Той имаше радиоуправляващо устройство! — изкрещях аз. — Все още е в пристанището.

— Сигурен съм, че е така — отвърна началникът на пристанището. — На парченца. Видях го с очите си как лети във въздуха и експлодира там!

— Това беше кукла!

— Мога да разпозная един жив човек от мъртвия! — каза началникът на пристанището. — Хванахме го! Абе вие, агентите от ФБР, да не би да искате да получите почестите?

— Не, не! Почестите са винаги за вас! Но чуйте ме какво ви казвам! Той все още е жив. Ще продължи да прави опити. Претърсете онова пристанище и ако го намерите, убийте го! Това е заповед на ФБР!

— Добре — отвърна той и затвори.

Беснеех. Как е могъл да знае Хелър? После си спомних, че беше прочел съобщението, изпратено от капитан Грампър от Бреговата охрана и може да е заподозрян, че съобщението е отишло до всички точки.

„Бибипка“ му на Хелър! На него и на кутията му бира!

ГЛАВА ТРЕТА

Изтощено се взирах, за да разбера какво ще се случи по-нататък.

Всичко, което получих за два пълни часа, беше блискане на вода от време на време и гледката към пристанището през очи, пълни с мехурчета.

Бяха изпратили работна лодка, която възстановяваше отломките под претърсващите светлини. Но това не беше важно. Освен това имаха и патрулираща голяма моторна лодка, която се движеше наоколо, преглеждаше водата с дълги лъчи.

Въобще не можех да разбера къде е Хелър. Най-сетне, когато той вдигна ръка, видях, че е облечен във водолазен костюм. Изругах. Той беше имал един цял следобед и всички средства, които можеше да открадне от кораба на бреговата охрана, за да подготви влизането си. Действаше в добре упражняваната роля на флотски военен инженер, офицер с почетна значка на доброволец. Но се намираше в твърде вражески води и се съмнявах дали въобще някога преди е имал у себе си толкова точно шпионско устройство като онова, което аз му бях поставил: самата следяща система.

Обадих се още два пъти на началника на пристанището, като му казах, че знам със сигурност, че мъжът е във водата и ще тръгне към яхтата. Той ми отвърна, че взема всички предпазни мерки.

Тогава внезапно получих ясна картина на кораба. „Златният залез“ беше оставен на котва доста встрани от всичко останало. Божичко, изглеждаше голям като лайнер.

Целият беше обграден от плуващи площадки, които бяха свързани с него чрез въжета. От дясната му страна се къпеха в собствените му прожектори стълбата за слизване на сушата, както и бялата му страна.

Гледката изчезна и при мен отново настъпи тъмнина.

После изведнъж — друга гледка: носът на яхтата се изправи право нагоре. После изчезна.

Ако можех просто да определя точно къде ще бъде той, можех да ги предупредя!

Друга картина. Корабът изглеждаше отдалечен. Беше обърнат насам откъм широката си страна и плаващите площадки и прожекторите блещукаха отвъд черната широта.

Развълнувано се обадох на началника на пристанището.

— Той е на около сто ярда перпендикулярно на кила на кораба откъм дясната му страна!

— Разбрах — отвърна той и тръшна слушалката.

И той наистина беше разбрал! Почти веднага чух приближаващата пулсация на мотори. Началникът на пристанището, Бог да го поживи, трябва да беше в радиоконтакт с патрулиращата моторна лодка.

Кратка картина от моторницата, приближаваща се право отпред с голяма скорост, точно срещу Хелър!

Черен екран.

Чаках, останал без дъх. Минута, две, три...

Друга картина! Той беше право пред кърмата! На около петдесет ярда от яхтата! Надписът „Златен залез — Ню Йорк“ се виждаше ясно в трептящите светлини на пристанището.

Отново се свързах с началника на пристанището.

— Той е на петдесет ярда пред кърмата на яхтата! ХВАНЕТЕ ГО!

— Добре! — изръмжа началникът на пристанището.

Картината изчезна. Но в аудиовръзката започнаха да бълбукат мотори, които ставаха все по-силни.

Един промит от вода поглед към патрулиращата моторна лодка. Идваше право към него.

Тъмнина. Една минута, две минути, три минути. Бях задържал дъха си. Четири минути, пет минути... Какво, по дяволите, ставаше?

Разтърсих глава, за да я проясня, понеже беше олекнала и се беше замаяла от липсата на въздух. Екранът ми просто си оставаше черен!

Кислороден апарат! Той вероятно използваше кислороден апарат, взет от Номер 81! Да, имаше глух ритмичен звук, който бях пренебрегнал. Но къде беше той?

Времето минаваше.

Тогава си помислих, че виждам нещо. Не можех да бъда сигурен. Това беше просто тъмнина на черен фон.

Усилих приемането на екрана до край. Да! Множество от подводни колове! Хелър беше под някакъв док!

Картина!

Той гледаше към една платформа за снабдяване с бензин и дизелово гориво, върху която имаше огромен надпис. Пристанището за яхти!

Грабнах телефона.

— Сега вече го хванахте! — изкрещях аз. — Какъв е докът точно срещу вашата плаваща платформа за гориво?

— Това е офисът ми! — отвърна началникът на пристанището.

— Той е във водата под него! — казах аз. — ЗАСТРЕЛЯЙТЕ ГО!

Телефонът бързо беше затворен.

Гласове! Чувах гласове в аудиовръзката си.

— Тоя „бибипан“ агент от ФБР казва по телефона, че е точно под дока! — Беше гласът на началника на пристанището!

— Как може да знае тоя „бибипец“?

— По дяволите да върви това! Тръгвайте с пушки към онази платформа за гориво, бързо. Ти, Хайпер, слез по стълбата и почни да стреляш под него!

Тъмнина.

Страховит тъп звук и стон, който прави куршумът, минавайки под водата! Друг изстрел. Още един!

Бълбукането на мотора на патрулиращата моторница.

Картина!

Беше откъм средата на канала и гледаше назад към дока.

БУУУМ!

Пламъци избухнаха като гейзер в небето! Сътресение във водата!

Целият офис бавно тръгна нагоре към небето, преобърна се и се разби на горящи късове.

БУУМ!

Патрулиращата моторна лодка се разхвърча при един огнен проблясък.

БУУУУУУУУУУМ!

Цялото депо за гориво хвъркна във въздуха! Една ревяща гъба от кипящ огън израсна в небето.

Парчета се удряха с трясък и съскаха наблизко.

Прочистване на гледката на нивото на водата.

Вече всичко беше в огън, който блестеше ярко.

— Е, не беше устройство за подводно търсене, тъй или иначе — измърмори Хелър.

Тогавя погледът му попадна на едно отдалечено носещо се във водата тяло. Той каза:

— Съжалявам, момчета. Дано вашият Бог Исус Христос помилва душите ви. — Той звучеше много тъжно.

Аз ругаех. Нямах никой, на когото можех да се обадя.

Но надеждата не беше умряла. Яхтата беше вдигната в бойна готовност, а той все още трябваше да мине между две редици хора. Осветената плаваща площадка не можеше да бъде приближена. Все още имаше вероятност да хванат Хелър!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Около десет минути по-късно получих друга картина. Виждаше се стоманено въже, светлочерно на фона на тъмночерното на нощта.

Той вдигна поглед, беше откъм тъмната страна на яхтата. Държеше се за края на една вързана площадка за сблъскване, която се носеше отстрани на яхтата. От мястото, където беше той, въжетото, което придържаше площадката, се вдигаше на повече от двајсет фута до най-ниската видима палуба.

Отгоре се виждаха още две палуби, а също и един човек на фона на звездите и слабо луминесцентното небе.

Пазач. С пушка. Той гледаше към кърмовата част на кораба и над водата към мястото, на което преди малко бяха станали експлозиите. По бялата му униформа трептеше светлината от един новоизбухнал пламък.

Хелър посегна нагоре и се хвана за стоманеното въже. С другата си ръка той провери дали наполовина потопената във водата чанта е добре прикрепена към каишките на кислородния му резервоар.

После, като преместваше едната ръка над другата, той започна да се вдига по въжетото.

— Ох! — изпъшка той с шепот. Гледаше към дясната си ръка, докато се държеше с другата. Очевидно си беше одраскал дланта на някое протрито място по въжетото.

Това ме накара да се почувствам по-добре предвид всичките неприятности, които той ми причиняваше! Нямахме ръкавици на механик, а стоманените въжета винаги имат стърчащи като кукички жички, които са счупени и стърчат. Така му се пада, като ми се препречва!

Но това не го спря. След като погледна пазача горе, Хелър отново започна да се катери, премятайки едната ръка над другата нагоре по въжетото.

Не можех да разбера защо пазачът не го вижда! Всичко, което трябваше да направи, бе да погледне надолу!

Хелър спря още на два пъти. Стоманеното въже нараняваше дланите му, разкъсвайки евтините памучни ръкавици на парчета!

Ръка над ръка, той се катереше. Погледна за последен път към пазача горе и се преметна през перилото на палубата.

Защо не го беше видял той идиот! Тогава си дадох сметка отчаяно, че пазачът, като поглеждаше от време на време към огъня на брега, оставаше сляп за тъмнината на нощта, тъпия му глупак! Той не можеше да види нещо черно на фона на черната вода.

Хелър намери някакъв сандък на палубата, вероятно за спасителните жилетки. Отвори го. Разрови встрани всичко, което сандъкът съдържаеше, а после свали кислородния резервоар, маската, въжето с тежестите и плавниците и ги пхна в сандъка.

Той взе сака си и отиде до една врата на палубата. Долепи ухо до нея и се вслуша. После я отвори и влезе в един коридор. Лампите бяха запалени, но бяха приглушени за през нощта.

Той се огледа, за да се ориентира. Чуха се стъпки, слизаци по някаква стълба. Хелър отвори една врата и влезе. Затвори я зад себе си. Той потърси ключ и светна лампите.

На едното легло спеше някакъв човек от екипажа. Той беше в секцията за екипажа на кораба!

Една шапка на готвач висеше на кукичка.

Хелър загаси светлината.

Готвачът се обърна, ръмжейки.

Хелър отвори вратата и се вслуша. Чуваше се само как работи някаква машина.

Той излезе, намери няколко стъпала и се качи на една палуба. Внезапно откри онова, което можеше да използва: схема за евакуация на кораба. Беше поставена в месингова рамка върху стена, облицована с орехово дърво. Беше дадена цялата схема на кораба, палуба по палуба, с всичките спасителни лодки, противопожарни кранове и отделения, маркирани съвсем ясно.

Не бях си дал сметка колко голяма е тази яхта! Но едно плавателно средство, дълго двеста фута, с голяма ширина, трябваше да тежи поне две хиляди тона. Салон за танци. Нощен клуб. Театър. Парни бани. Трапезария за закуска. Трапезария за обяд. Банкетна зала. Спортен салон. Закрит плувен басейн. Открит плувен басейн. Корт за

скуош. Състезателна писта... Състезателна писта? Да, там беше маркирано, че има, а до нея — гараж за миниатюрни коли.

Каюти, каюти, каюти. На кораба вероятно имаше място за повече от петдесет гости. При това апартаменти! Каква яхта! Повече приличаше на лайнер. Освен това очевидно беше доста нова, ако се съдеше по модерния интериор. Трябва да е струвала цяло състояние да се построи, а поддръжката ѝ сигурно струваше още толкова.

Хелър откри това, което знаеше, че му трябва: главен апартамент на собственика. Той проследи пътищата, по които можеше да стигне до него от мястото, на което се намираше.

Качи се още една палуба по-високо. Спря, вслуша се, преди да влезе в един коридор. Огледа се внимателно.

Полирано орехово дърво, махагон и месинг, палуби, покрити с цветни плочки.

Той се втурна, за да пресече друг пасаж, спря се и се вслуша. Чуха се стъпки на горната палуба. Той замръзна. Стъпките се отдалечиха.

Той извади нещо от сака си. Задържах дъха си. Дали щеше да стреля в този кораб? Да го взриви?

Той отново тръгна през коридора. Пред него имаше голяма и внушителна врата с месингови ръбове. Главен апартамент на собственика, стая за гости. Той я подмина. Следващата врата. Главен апартамент на собственика, баня. Той я подмина. Следващата врата. Главен апартамент на собственика, гардероб. Той я подмина. И тогава: главен апартамент на собственика, спалня. Хелър спря.

Той не пробва топката на вратата. Захвана се тихо на работа с един шперц.

ГЛАВА ПЕТА

Хелър влезе през вратата толкова бързо и я затвори толкова тихо след себе си, че изненадата беше абсолютна. Графиня Крек се беше облегла в леглото, облечена в син халат. Копринена завивка покриваше сгънатите ѝ колене, върху които лежеше пренебрегнато списание. Тя гледаше навън през един четвъртит илюминатор с месингова обковка към пожарите на брега. Но позата ѝ показваше, че липсва каквато и да било заинтересуваност.

Нещо трябва да я беше накарало да усети, че в стаята има още някой.

Тя извъртя главата си встрани. Пребледня!

— ЧЕРНИЯТ! — изкрещя тя.

Тя запрати списанието през стаята с всичка сила! То удари Хелър по гърдите с глухо тупване.

— Не, не — каза той. — Аз съм. Съжалявам, че те уплаших!

Тя се взря в него, вече беше станала на колене в леглото. След това:

— Джетеро, махай се от мен! Греховете са почернили лицето ти.

— Скъпа — каза той. — Трябва да ме изслушаш.

— Няма какво да слушам! — избухна тя. — Ти ме излъга за другите жени! Оженил си се за някаква евтина блудница! А след това си се оженил и за друга! Разби всичките ми надежди и мечти! Махай се! Не искам повече никога да те виждам!

— Скъпа, ще ме изслушаш ли или трябва да те насиля физически?

— Не ме докосвай, ти, флиртуващ безпринципен звяр! — Ръцете ѝ търсеха наоколо. Тя сграбчи шише с лосион против слънце и го захвърли към него с цялата си мощ!

Шишето закачи леко главата му и се разби в стената зад него!

Тя скочи от леглото, грабна един стол, за да го хвърли към него. Това повиши надеждите ми. Тя можеше да убива мъже!

Внезапно Хелър се спусна напред, приведен. Той удари краката ѝ точно над коляното.

Тя тупна на персийския килим.

Незабавно скочи отново към него, като драскаше и се опитваше да хапе.

Той хвана ръцете ѝ, а след това бързо смени хватката и вече държеше китките и с една ръка. Седна върху нея и с едно от бедрата си закова ритациите ѝ крака към пода.

— Гад такъв! — изкрещя тя.

Опита се да ухапе ръката, която държеше китките ѝ. Той я премести, а заедно с нея и китките над главата ѝ и ги притисна към пода.

— Ти — каза той, — малко ще ме изслушаш!

— Няма!

Със свободната си ръка той придърпваше сака към себе си. Затършува вътре, извади един куп листа и ги сложи на пода.

Тя се бореше храбро да се освободи. После се отпусна назад, дишайки тежко, а очите ѝ горяха.

— Сега предполагам, че ще ме изнасилиш, както си направил с другите жени!

Хелър беше взел един лист от купа. Той го отвори и го пъкна пред лицето ѝ.

— Погледни това.

— Няма! — тя извърна главата си от него.

Безмилостно, използвайки лакътя на ръката, която държеше китките ѝ, той насили главата ѝ на другата страна към хартията, която държеше. Тя затвори очи здраво и свирепо.

Хелър каза:

— ПОГЛЕДНИ ТАЗИ ХАРТИЯ! Какво е това?

— Нищо не можеш да ми докажеш! — каза тя.

— Отговори ми. Каква е тази хартия?

— Нараняваш ме. Ох! — тя погледна. — Очите ѝ пламнаха. — Това е отвратителното дело на онази отвратителна мексиканска „бибипка“! — Тя се бореше да се освободи.

Той попремести малко хартията в ръката си и отново я бутна към лицето ѝ.

— Прочети този параграф! Каква е датата на него?

Тя съскаше и ръмжеше. А след това:

— Ох. Ще ми счупиш ръцете! ДОБРЕ! Тук пише, че си се оженил за нея преди двайсет и шест месеца!

Той махна хартията и взе друга. Графинята диво се опитваше да се отскубне.

— Погледни този лист! Какво е това?

— Дереш ми врата. Това е делото от онази уличница Туутс Суич! Той попремести хартията.

— Прочети този параграф! Каква е заявената дата?

— Пише, че си се оженил за нея преди четиринадесет месеца! Защо ме измъчваш? Мразя ги. Мразя ги! Мразя ги!

Хелър беше взел първата страница от някакъв вестник.

— Погледни новинарската статия. За какво е?

— Ще ми счупиш краката! Това е онази ужасна Мейзи Спред.

— И какво пише на този ред?

— Че си дошъл във фермата на баща ѝ преди една година. И, оу, гад такъв, обзалагам се, че си се забавлявал с нея. Мразя я!

Тогава той взе една малка книжка.

— Сега погледни ТОВА. Какво е то?

Тя отново се опита да се изскубне от него. Затвори очи. Той приложи натиск.

— Това е дневникът ти на флотски боен инженер! — изръмжа тя. Той го отвори.

— Погледни това. Погледни тия страници. Виждаш ли планета Земя? Блито-3?

Тя се бореше, но прегледа страниците.

— Не!

— А сега погледни тази последна страница.

Внезапно тя освободи китките си и сграбчи дневника. Той трябва да беше разхлабил хватката си, защото сега тя успя да седне. Така и направи, а очите ѝ бяха приковани към дневника.

Тя го обърна, за да се убеди, че това наистина е дневникът. После прелетя през страниците му отново. След това се взря в Хелър. Каза:

— Ти въобще не си виждал тази планета допреди една година! А тогава дори не си се бил и приземил! — Очите ѝ бяха широко отворени от изумление.

Внезапно тя започна да плаче. Протегна ръце и обви врата на Хелър, като го стискаше конвулсивно и хлипаше.

На вратата се чу почукване. Един дрезгав глас попита:

— Госпожо, добре ли се чувствате там? Един часовой докладва, че нещо се е случило някъде насам по кораба.

Тя вдигна глава, преглътна трудно и направи решителен опит да заговори.

— Не, вече нищо не е случено! — извика тя. — Слава Богу, че току-що беше поправено!

Стъпките се отдалечиха.

ГЛАВА ШЕСТА

След известно време графиня Крек стана и започна да крачи по халат и на бос крак напред-назад из спалнята на яхтата. Изглеждаше много развълнувана.

Хелър седеше в средата на персийското килимче все още в черния си водолазен костюм и я наблюдаваше, а аз гледах екрана му. Нейният все още бе изключен.

Тя внезапно спря, кършейки ръце.

— О, колко съм била несправедлива с теб! — каза тя със стон.

— Не, не — каза Хелър. — Просто ще забравим това и ще започнем отначало, сякаш никога не се е случило.

— НЕ! Отказах да приема думите ти. Не ти се доверих. Казах ти в лицето, че си лъжец. О, КОЛКО ужасно! Дори опетних честната дума на един Имперски офицер от Флота! Ти никога няма да ми простиш.

— Но аз наистина ти прощавам.

— О, не! Това е толкова ужасно! — Тя падна на колене до него. — Никога не успявам да направя каквото трябва! Това, което направих, е абсолютно непроситимо! — Тя отново скочи и започна да крачи. — О, скъпи! О, скъпи! Как ще мога въобще някога да те умилостивя!

— Просто като продължаваш да си бъдеш толкова красива — отвърна Хелър.

— О, не — каза тя, като поклати глава. — Аз повярвах на тези фалшиви дела. Повярвах на вестниците. Повярвах на онова, което казваха онези демони, но не повярвах на милия ми Джетеро!

Тя отново падна на колене до него.

— Бях абсолютно УЖАСНА! — Тя се взираше в лицето му. — О, Боже! Даже съм ти нарязала лицето на черти с онова шише, което хвърлих!

Хелър попипа лицето си, погледна пръстите си, за да види дали има някаква кръв. После докосна някаква лепенка.

— О, това ли имаш предвид. Това са просто порязвания, от бръснач. Нищо.

Тя нерешително докосваше с ръка гърдите му.

— Има ли нещо счупено тук? Някое ребро? О, скъпи — изстена тя, — премазах ти гърдния кош с онова списание!

— Списание? — възкликна Хелър. — А, онова ли. Не си струваше даже да приклякам.

Тя пипаше главата и раменете му притеснено. После погледна надолу и нададе вик.

— Ръцете ти! Нарязани са на парчета!

Тя вдигна дланите му и се вгледа в нарязаните ръкавици. Имаше няколко малки точици кръв.

— Нищо не е — каза Хелър. — Получих ги, когато се катерих по едно стоманено въже.

— Оу — изстена тя. — Ти просто се опитваш да пощадиш чувствата ми и да ме накараш да мисля, че не съм причинила тези УЖАСНИ наранявания. Но аз го направих! — Тя внезапно придърпа главата му върху гърдите си. — Аз нараних любимия ми Джетеро! О, трябва да ме линчуват! — Тя го бутна назад и погледна напрегнато лицето му. — Много ли те болят? После поклати глава: — Ти не би ми казал, даже и да те боляха. Чакай, ще бъда колкото може по-нежна. Можеш ли да стоиш прав?

— Разбира се, че мога да стоя! — отвърна Хелър, като стана на крака.

— Ето, облегни се на мен. Ще те заведа до кушетката. — Тя го разположи удобно на нея. — Седни тук — каза тя притеснено. — Ще донеса един леген с вода, за да накисна ръцете ти, така че да можем да свалим тия пропити с кръв ръкавици.

Тя изчезна бързо нанякъде и се върна с един леген вода. Сложи ръцете му в него. Опитваше се да свали памука от тях. Както се беше навела над легена, сълзите ѝ падаха с плясък във водата.

— Аз нараних моя любим Джетеро. И през цялото време той е бил невинен!

— Слушай — каза той. — Всичко вече свърши.

Тя вдигна поглед към него.

— Не, не е. Защото през следващите сто и петдесет години всеки път, когато ме погледнеш, някаква мъничка частица от теб ще казва: тя не ми повярва и ме нападна и напълно по нейна вина останах сакат и инвалид.

— О, не — каза Хелър. — Няма да направя това.

— О, да. Но което е по-лошо — аз самата ще го знам. — Тя внезапно стана и закрачи напред-назад, като кършеше ръце. — Трябва да оправя нещата! Трябва да направя нещо, за да се поправя. Няма да понасям себе си, освен ако не го направя! — След това тя изстена. — Даже те напуснах, когато ти си имал нужда от мен. — Тя спря и коленичи пред него умоляващо. — Кажу ми, че ми прощаваш!

— Напълно ти прощавам — възкликна той.

Тя отново стана.

— Не. Това не е достатъчно. Не мога да ти позволя да ми простиш. Това е толкова ужасно! — После тя изведнъж се изправи в цял ръст. Каза с решителен глас: — Нямам право да ти натрапвам вайканията си, когато имаш толкова много болки. Ти нямаш нужда от такова емоционално женско същество, което да лежи на ръцете ти. Така че не се притеснявай. Ще бъда изпълнителна и ефикасна.

Тя падна на колене отново и обели ръкавиците от ръцете му. Накисна ръцете му в легена и го бутна встрани. После съблече мокрия му костюм. По неговите указания извади специалното фенерче от сака и го насочи към лицето му, което явно възвърна цвета си.

Тя отиде и взе един медицински комплект от Занко, който беше събрала. След което с много, много, твърде много незабавно действащи церове и с много, много, твърде много вендузи и лепенки се погрижи за неговите повърхностни драскотини.

После тя отиде при телефона до леглото, обади се, а когато след малко донесоха един поднос, тя го внесе. Накара Хелър да се пъхне в леглото, да се облегне, постави подноса с бульон и сухари в скута му и започна да потапя сухарите в бульона, след което да ги пъха в устата му.

Когато това беше свършено, тя се увери, че Хелър се чувства много удобно, когато легна на възглавниците.

— Искат ли ти се да поговорим? — попита тя.

— Слушай — каза Хелър. — Аз не съм болен. Добре съм.

— Моля те, престани да се преструваш — помоли го тя. — Мога да посрещна онова, което съм направила и то е абсолютно отвратително УЖАСНО. Така че не се опитвай да щадиш чувствата ми. Просто сега ми кажи всичко, което се е случило, и не замазвай никакви подробности.

Така че той ѝ каза за състезанието, за разгласяването, за делата, за морския скиф и бреговата охрана и при нейните въпроси за всичко друго, за което успя да си спомни, включително и факта, че бяха издадени заповеди за арестуването му.

Тя му благодари и се облегна назад:

— Заради жените — каза тя. — Те причиниха всички неприятности. И понеже моят Джетеро е толкова красив и толкова любим, аз бях такава ревнива глупачка. Да. Заради жените.

— Изи казва... — започна Хелър.

— Не, не. Изи е мъж. Той няма да разбере тия неща — прекъсна го графинята. — Една жена — която и да било жена — би преместила небесата и планетата, за да сложи ръцете си върху моя Джетеро. Разбирам това много добре. Логично е.

— Мисля, че нещата не са толкова прости...

Но тя не го слушаше. Стана и отиде в някоя от другите стаи. Нямахме я известно време. Появи се и изчезна няколко пъти, чувах се и гласове.

Върна се. Държеше чаша вода и две капсули.

— Имаш болки и си бил под напрежение. Капитанът ми каза ако имам някакви проблеми със спането, да му кажа. Сега направих точно така. Тези се наричат „Нембутал“. Ще успееш да заспиш. Тук си на сигурно място. Никой не знае, че си тук, така че ги вземи и си почини.

— Не мисля, че имам нужда...

— Вземи ги — каза тя и ги постави в устата му. Даде му малко вода, за да ги глътне.

— Сега просто се отпусни назад и почивай — каза тя. — Всичко ще бъде наред. — Тя се пресегна и го целуна нежно между прекалено голямата маса превръзки. Загаси лампата.

Екранът ми стана тъмен. Аудиовръзката донасяше слабото жужене на някаква корабна машина. След което се чу равномерно дишане на Хелър.

Нагласих алармата на екрана за часа, в който той се събуди. Очевидно това щеше да стане след известно време.

Поне знаех точно къде е той. И че не представлява опасност за мен в този момент. Или поне така си мислех.

И аз си легнах.

Какъвто бях глупак, нямах каквато и да е проникателност за голямата буря нещастия, която щеше много скоро да се разрази! А аз — изправен срещу най-лошата серия катастрофи, която адът някога е отприщвал.

Оглупял от шока, шампанското и марихуаната, хич и не подозирах, че последните ми дни на Земята ще ме нападнат неочаквано.

Сега, като се сетя за онзи момент, не мога да повярвам, че съм могъл да бъда толкова заспал и спокоен.

Тъмно сатанинско нещастие беше тръгнало по опустошителния си път.

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Когато станах на следващата сутрин, беше почти обяд. Не можех да мисля. Комбинацията от марихуана и алкохол ми създаваше много по-лош махмурлук, отколкото предишния. Реших, че е заради ужасното преживяване с Тийни и „бибипското“ ѝ просветващо оръжие. Някой трябваше да убие това дете, реших аз, но мозъкът ми беше така задръстен, а мисленето ми причиняваше такава болка, че даже не можех да се застоя на тази приятна перспектива.

Накуцвайки из къщата и мислейки колко хубаво щеше да бъде, ако Прахд е при мен, за да ми отгледа една нова глава, се шляех в задната градина. Беше красив пролетен ден за някои хора, но не и за мен. Топлото слънце обаче сякаш поуспокои нервите ми и аз се протегнах, като се надявах на един спокоен час.

Да, ама не. Отнякъде идеше жужене. Най-сетне разпознах, че е в моята стая. Беше от екрана. Седнах и се втрених тъпо.

Хелър се беше събудил. Той седеше в леглото. Завесите на спалната каюта бяха дръпнати напълно. Той се вглеждаше в някакъв малък надпис, спуснат със синя панделка от една тръба. На него пишеше:

МОЛЯ, НАТИСНЕТЕ ЗВЪНЕЦ „S“

Бях толкова оглупял след миналата нощ, че даже шестото чувство не ме предупреди за катастрофата, която щеше да започне с това.

Той се огледа. Откри едно табло с бутони. На единия пишеше „S“ и до него имаше изрисуван малък стюард. Хелър натисна копчето.

Незабавно, като вълшебен дух влезе мъж със сухо лице, облечен в бяло късо сако и черни панталони. Той се поклони.

— Господата ми даде стриктни инструкции, сър, за момента, в който станете.

— А къде е дамата? — попита Хелър.

— Трябва да отидете до залата за закуска, след като се пригответе, сър. Няма нужда да бързате. — Той поднесе едно малко шишенце. — Искрено се надявам, че нараняванията не ви болят много, сър. Ако пък е обратното, трябва да вземете един от тези аспирини.

— Добре съм — отвърна Хелър, като побутна шишенцето встрани. — Чувствам се великолепно.

— Вие сте много смел, сър, след големите рани, които госпожата ни описа. — Той държеше един бял халат. — Ако успеете да си протегнете ръцете, сър, мога да ви помогна да облечете това.

Хелър взе халата от него и го облече.

Стюардът го вкара с поклон в банята. Накара го да седне върху едно малко столче в средата на покрития с плочки под. Застанал прав, стюардът приготвяше бърснач и купичка със сапунена пяна.

— Ще направя всичко възможно, сър, за да избърсна нараненото ви лице.

Хелър очевидно се примири с това — оказа се, че има много лепенки.

— Снощи имаше страховита гюрултия на брега, сър. При цялото тичане се страхувам, че не успях да ви видя, когато сте дошли на борда.

— Беше доста тъмно — каза Хелър, а в огледалото виждах как една усмивка играе в зоните от лицето му, които превръзките бяха оставили открити. Стюардът привърши бърсненето.

— Сега, ако успеете само да влезете във ваната, сър, мога да ви измия гърба. Не, все още не трябва да си мокрите ръцете. Обещавам да бъда много внимателен с нараняванията по гърдите.

Хелър понесе банята. Когато тя свърши, го изсушиха, увиха го в една хавлия и стюардът го вкара с поклон обратно в спалнята.

Там, във великолепната стая, стоеше един по-възрастен мъж, също с бяло късо сако, но със златни еполети, а над джоба имаше надпис „Главен стюард“.

— Разстлал съм дрехите ви, сър. Страхувам се, че не са подходящо ушити, но това беше най-доброто качество, което камериерката на госпожата успя да открие в магазините. Наистина се надявам да свършат работа.

Имаше доста богат избор на облекло и обувки, които бяха наслагани наоколо, всичките малко или повече моряшки, като се

изключи един бял копринен смокинг.

— Позволих си свободата да ви донеса и нещо за всекидневието — допълни главният стюард, като посочи екипа, метнат на един стол. Той представляваше моряшка вълнена фланелка, бяла с хоризонтални червени линии, бял панталон, червен широк платнен колан, обувки за палуба и шапка за яхта. — Сега, ако не ви причинява голяма болка да седнете, можем да ви помогнем да ги облечете. Освен, разбира се, ако не предпочитате да се върнете в леглото.

Хелър въздъхна. Навлече дрехите.

Те го придружиха със също толкова много церемонии надолу по широката стълба и вътре във веселия салон за закуска със стенописи на плавателни средства, преливащи цветове и морски шарки на покрития с плочки под. В средата беше сложена една великолепна маса. Имаше снежнобяла покривка, сребърни купи и чинии и една-единствена огромна роза във висока бяла ваза, поставена върху покривчица в средата на масата. Върху един поднос беше гравирано менюто.

Главният стюард, стюардът и сервитьорът помотаха на Хелър да седне. Той погледна към другата страна на масата. Нямаше нито стол, нито подредени прибори.

— Чакайте малко! — каза Хелър малко притеснен. — Къде е дамата?

Главният стюард се поклони и посочи нещо.

— Имам изричните указания да проверя дали сте получил това, сър.

На бялата ваза беше облегат един плик. Върху него имаше една-единствена дума: „Скъпи“.

Хелър го отвори малко притеснен. Той прочете:

Най-скъпи мой,

Вината за това, че не ти повярвах, е изцяло моя. Единственият начин, по който мога да заслужа прошката ти, е да оправя цялата работа. Ако ти се върнеш обратно, биха те арестували.

Това са само жени, а с жените най-добре може да се справи една жена. Няма да ми отнеме много време.

Ще ти изпратя радиограма, когато всичко е уредено.

Любов, любов, любов!

К

Р. С. Казах им, че името ти е Х. Хайдер Хагърти, както е записано в паспорта ти от ЦРУ. Р. Р. С. Взех всичките ти пари, така че не можеш да подкупваш екипажа.

— Къде сме? — извика Хелър, като скочи.

Той хукна към едно фоайе, след което изскочи на откритата палуба. Очевидно капитанът очакваше тъкмо това, защото вече стоеше точно там. Беше един побелял мъж със скулесто лице. Беше целият облечен в бяло. Той отдаде чест.

— Аз съм капитан Битс, сър. Добро утро. Имам специални нареждания от наложницата на собственика да се отнасям с вас изключително добре. По никакъв начин обаче не трябва да ви позволявам да отидете на брега, докато не се получат по-нататъшни нареждания лично от нея.

Хелър се взря в него, после се огледа наоколо, видя друга стълба и хукна по нея. Излезе на горната плоска част на една палуба, отворена отвсякъде.

Той се огледа наоколо. Беше красив пролетен ден с пухкави облаци и синя вода. Нямаше суша! Даже не се виждаше и кораб на хоризонта!

Капитан Битс се беше качил при него.

— КЪДЕ СМЕ? — извика Хелър.

— Сър, бих ви предложил да се върнете и да довършите закуската си. Сигурен съм, че са ви приготвили английска пушена херинга. След това, както госпожата уреди, можете да започнете програмата си по физиотерапия, която завеждащият спорта е планирал, така че да започнете да си възстановявате силите след големите наранявания.

— Трябва да ме откарате на брега! — извика Хелър.

— Съжалявам, мистър Хагърти. Наложницата на собственика внимателно ми обясни, че елементи в Съединените Щати, които са враждебни на националните интереси на Турция, са по петите ви.

— Турция? — възкликна Хелър.

— Ами да. Ние сме под турски флаг сега и интересите на собственика са наши интереси, а страната на собственика е и наша страна, разбира се. Събитията от последната нощ със сигурност доказаха, че някой е по петите ви, няма съмнение. Така че просто останете на борда на кораба, за да ви е уютно и да сте в отлично състояние. Ще направим всичко, което е по силите ни, пътуването ви да е приятно. НО имам специално нареждане да останем извън континенталните граници на САЩ и при никакви обстоятелства да не се приближаваме към сушата или други кораби, или пък да ви пускам вие да отидете на сушата, както и да се подчинявам на други заповеди от когото и да било друг, освен радиограмата, която ще дойде. — Той отдаде чест и се отдалечи.

Хелър се хвана за една подпора на комин. Той погледна писмото, което все още държеше, а след това се огледа наоколо към съвсем празното море.

— Ще се гръмна! — измърмори той. — Аз съм затворник!

ГЛАВА ВТОРА

Беше изцяло и напълно по вина на смесицата от наркотици и шампанско. Срамувам се да си призная, че важността на онова, което току-що бях видял и чул, въобще не получи никакво отражение в мен. Доброволно признавам, че това беше най-големият пропуск в цялата ми кариера. Това показва какво могат да направят с човека наркотиците и алкохолът: хората трябва да внимават, а малките деца — да бъдат предупреждавани. Съдбите на нации и империи висяха на косъм в онзи момент, а всичко, за което аз мислех, беше моето УЖАСНО главоболие.

На вратата се позвъни и втората катастрофа на деня започна с всичките си зловещи загатвания, но аз отново не ги долових.

Като си мислех, че беше някое от онези „бибипани“ момчета от вестниците, които искат да ви абонират за нещо, което вече получавате, с цел да получат пътуване с платени всички разноски за реформиране на училището, вдървено се увих в халата за баня и по боси крака отидох да отворя предната врата.

ТИЙНИ!!!

Бързо затръшнах вратата. Сложих веригата. Завих най-големите болтове на местата им. Върнах се в предната стая и спуснах плътно кепенците, след което поставих резетата от ковано желязо. Когато свърших, се облегнах на единия от затворените кепенци задъхан.

Върнах се към предната врата и я проверих. Беше здраво заключена.

Боже мой, какво правеше Тийни тук, през работно време, особено, когато бях съвсем сам в къщата? Да ви кажа честно — главоболието така се беше повишило, че беше стигнало до онази точка, в която едва виждах.

Заклатушках се към хладилника и извадих малко лед. Сложих го на челото си. Подейства ми добре, но не кой знае колко.

Като залитах по малко заради последиците от шока, опипах пътя до задната стая.

Заковах се на едно място.

Помислих си, че имам халюцинации. Казват, че марихуаната може да причини такива.

Просто като ясен ден видях двойника, който изглеждаше точно като Тийни, да се прехвърля през горния край на градинската ограда, да минава върху няколко дървени решетки, да влиза през задната врата, да сваля палтото си и да сядва в един фотьойл.

Не можех да повярвам на очите си. ПРИВИЖДАХА ми се разни работи!

Тя седеше точно пред мен с раздалечени колена. Това възвърна реалността на света. Имах си работа с екхибиционистка. Ако тя някога достигнеше зрелост — в което се съмнявах заради начина, по който ме вбесяваше — тя вероятно щеше да стане модел за несъществуващи женски дрехи. Не, жена знаменитост! Да, екхибиционистка е добре казано. За нещастие истинска, а не халюцинация. Бог да благослови психологията!

Тя ме погледна с преголемите си очи. Изтри с обратната страна на дланта твърде големите си устни.

— ТРЯБВА ДА ЗАВЪРША ОБРАЗОВАНИЕТО СИ! — каза тя умоляващо.

О, Боже мили, тя не си ли даваше сметка, че сме сами в къщата? Че наблизко няма никой, който да ме защити или предпази от ноктите ѝ?

— НЕ! — изкрещях аз. — Какво правиш тук по време на работния ден?

— Уволниха ме. И всичко това, защото не съм достатъчно образована.

— Не могат да те уволнят заради това.

— Напротив. Той направи точно така. И плановете на Пинчи за мен са напълно разрушени. И всичко това, понеже ми липсват инструкции.

— Това не е възможно.

— Напротив, възможно е. Свършиха ми марките, които трябваше да ближа, и влязох в кабинета на Роксентър. А там той — паднал на колена пред едно момче от асансьора и му го прави като луд. Та аз му казвам: „Не, не! Не е това правилният начин, по който се прави!“ . Седнах на бюрото, издърпах си нагоре полата и посегнах към момчето от асансьора, за да им покажа онова, което съм научила тук.

Тя подсмръкна силно и изтри една капка.

— Но аз просто не успях да го направя както трябва, защото Роксентър ми крещеше, че съм тъпо хлапе, след което накара хората от охраната да ме изхвърлят от сградата. Разбираш ли? Лакътят ми е ожулен и освен това си загубих шапката. Дори не искаха да ми върнат бикините. Така че дойдох при теб да помоля... Ти не ме слушаш!

— ИМАМ УЖАСНО ГЛАВОБОЛИЕ И НЕ ИСКАМ ОЩЕ ДА ТЕ ТЪРПЯ!

— О, марихуаната. Аз се чудех дали ще те заболи главата, когато те видях да пиеш шампанско с нея. Трябва да се учиш от живота за тия неща. Гърлото ти сухо ли е?

— Едва говоря.

— Виждаш ли какво може да направи липсата на образование? Така се случи, че аз знам нещичко за марихуаната, както и всяко друго дете от училище. Седни ей там.

Не отидох никъде. Главата ми се чувстваше така, сякаш щеше да избухне всеки момент само при едно премигване с очите. Вината беше нейна — както предишната вечер, така и внезапно й появяване днес.

Тя нещо се суетеше в предната стая. Изведнъж се върна:

— Музиката е това, с което трябва да приемаш марихуаната. Те вървят ръка за ръка. Така че сложих една нова неопънк рок плоча. Почти веднага ще се почувстваш добре.

Огромните стереоколонии в предната стая цъкнаха, когато иглата се спусна. Започна да бие барабан. От всеки удар на пръчката ми изскачаха очните ябълки! Китари пищяха, а един хор ревеше:

Подсъзнателен, подсъзнателен.

Една малка количка

и едно малко момиче

се качили по едно дърво.

ПЛЯС!

Малка къщичка и малко момченце

паднаха от дървото!

ПЛЯС!

Малката количка и

малкото бебе паднаха от дървото

ПЛЯС!

Къде беше НАСА, къде беше НАСА

къде беше НАСА???

ПЛЯС!

— Сега чувстваш ли се по-добре? — попита Тийни.

— О, Боже мой, не! — извиках аз.

— Аха! — възкликна Тийни. — Трябва да балансираш нещата. Твърде много музика и недостатъчно марихуана. Просто си стой там.

Чувах я как ровичка в бюфетите на предната стая. После още едно „Аха!“ и после се върна с нещо, което изглеждаше като музейна скулптура. Тя тъпчеше зелени листа и пъпки във върха му. Имаше тръбичка.

— Това — каза тя с вид на човек, който знае много — се нарича индийски коноп или „карбуратор“. Тъй като димът минава през вода, не ти дразни гърлото. — Тя го запали и започна да пуши. — Възрастните могат понякога да бъдат много необразовани — каза тя, — и не бива да се срамуват да питат онези, които знаят. Аз СЪМ образована в някои неща. Проблемът е, че НЕ СЪМ образована по жизненоважни въпроси. Сега вземи този чибук и си дръпни дълго и бавно. Задръж дима в белите си дробове, докато можеш, и после издишай.

Опитах се да избягам от чибук, но беше много болезнено да си извъртя главата. Оставих я да ми го сложи в устата. Не можех да се почувствам по-зле, така че правех, каквото ми каже.

— Сега отново — инструктира ме тя.

Направих го отново.

— И пак — повтори тя.

Направих го. Лека мъгла започна да се събира около мен. Усетих, че се възнасям.

— Сега по-добре ли е главоболието ти?

Предпазливо открих, че мога да мърдам главата си с по-малка агония.

— Ето — каза тя. — Виждаш ли предимството на това да си образован по някои въпроси? — Тя дръпна два пъти и след това остави

лулата настрани. — Не искам да се надрусаш — каза тя, — тъй като трябва да говоря с теб.

— Не искам да ти изглеждам неблагоприятен — казах аз, като се чувствах странно разглобен, — но е по-добре да си тръгваш. — Бях сигурен, че облекчението е моментно и че главоболието може би щеше да се върне даже влошено.

— Не. Аз не зная достатъчно — каза тя.

— Изглежда знаеш твърде „бибипски“ много за твоята възраст — казах аз.

— Е — каза Тийни, — аз не съм като другите тийнейджъри, които познаваш. Аз съм различна. Имам си душевен проблем.

— Сигурен съм, че е така — отвърнах аз.

— Знаеш ли какво — каза тя, — загубих родителите си, когато бях осемгодишна. Бяха изпратени на електрическия стол, защото убиха родителите си, за да спрат да изплащат вноските за къщата. Станах повереница на съда и ми назначиха един алкохолик като мой настойник, а той имаше навик да ме бие и да ме заключва в един килер, когато не успеех да намеря достатъчно за ядене в кофите за боклук. Но не това беше моят душевен проблем.

— За бога — казах аз, — тогава КОЙ БЕШЕ твоят душевен проблем?

— Хиперактивност. Знаеш ли, аз много обичах спортовете и се захващах с всеки един от тях. Бях във всеки училищен отбор, в който можех да се запиша и даже спечелих един шампионат по скейтборд. Един ден училищният психиатър забеляза това и много се разтревожи. Той постави диагнозата много бързо и съвсем навреме. Хиперактивност. След това каза, че имам нужда от много секс, за да се поддържам спокойна. Каза им, че не мога да продължа в училище, освен ако не получа компетентна професионална помощ. Даже ми даде първия сеанс от лечението сам. Показа ми как да му слизам под кръста и аз го направих.

— Чакай малко — казах. — Това е блудство с непълнолетна. Наказва се от закона.

— О, не. Ти не разбираш. Моят настойник — той умря от пиянството си преди три години и никога не назначиха друг на неговото място заради обикновените юридически отлагания — каза на съдията, че лечението така ме изморява, че не мога да се ровя из

кофите. Аз бях там. Съдията обясни, че психиатрите и психолозите са професионалисти и не са зависими от обикновения закон: могат даже да убиват хора и нищо не може да се промени по този въпрос, защото те всъщност работят с правителството и съда и точно като тях са над закона. Те могат да направят каквото си поискат с който и да било, поверен на техните грижи. Даже да го убият. Бях изненадана, когато моят настойник го постави под въпрос, защото в училище винаги са ни учили, че психиатрите и психолозите са нещо като свещени. Но това е просто една тайфа конски „бибипци“. Вече знам това.

— Ей, оха — казах аз. — Твърде си млада, за да знаеш за какво говориш!

— Не съм! Точно така казва и Пинчи. Те са една тайфа шовинистични свини. Те лъжат!

— За какво? — попитах със самочувствието на по-стар. Идеята на тази тийнейджърка, която говореше за моите най-свещени вярвания, накара кръвта ми да закипи със или без марихуана. — Те са самото олицетворение на истината! Ти не разбираш: те се занимават с НАУКА! Те никога не лъжат.

— По дяволите, как да не го правят! — каза Тийни. — Чуй това: онзи психиатър ме обърна към училищния психолог, който трябваше да продължи лечението и психологът повтори същото нещо — той ми беше казвал още от първия път, че не трябва да гълтам или инак ще забременея. Но понякога просто не можех да се въздържа. И тогава училищният психолог, когато ме лекуваше, ми казваше същото нещо, обаче аз не можех да не гълтам, а не забременях.

— Слушай сега — казах аз непреклонно, напълно забравил факта, че вероятно говори марихуаната. — Такива мъже обикновено са стерилни. Те са били оперирани, за да не поставят в неловко положение съпрузите, чиито съпруги лекуват. Така че ти просто не доказваш нищо!

— О, така ли? — възкликна тя, на свой ред със самочувствието на по-старши. — Тогава я чуй това, момченце: училищният психолог имаше много душевно болни момчета в училището. Те бяха класифицирани като свръхсексуални. И той имаше навик да ги подрежда в кабинета си и да им слиза под кръста, за да ги охлади. Почти през ден той натрупваше много случаи, така че изпращаше някого да ме извини от часовете, за да мога да отида и да му помогна.

Той стоеше отстрани и гледаше. Имаше толкова много от онези момчета понякога, че едва успях да си поема дъх след едното, преди да направя, каквото трябва на другото. Беше бърза клинична линия, да ти кажа честно. А някои от онези момчета бяха на около 15–16 и доста пенести. Човек просто не можеше да не преглъща! И аз никога не забременях. Така че...

Смаяно започнах да си давам сметка, че в известен смисъл тя е права.

— Но не по тази причина бях против онзи „бибипан“ психолог — каза тя! — О, да, когато свърших, той ме целуваше и ми казваше колко добро момиче съм и ми даваше полагащото ми се лечение, което се състоеше в това да му го направя на него. НО нито един бибипан път той не ми предложи и най-малката критична думица, да ме наставлява или нещо такова. Той просто стоеше там, гледаше и не се издаваше. Така че никога не получих първокласно образование. Такава работа изисква наставление... Ти отново не ме слушаш.

Марихуаната не си беше свършила работата. Или пък дори да го беше направила, тази раздрънкана „бибипка“ влошаваше състоянието ми.

— Чувствам се ужасно — казах аз. — Моля те, тръгни си.

— Хей — каза тя, — има и други неща, които те карат да се чувстваш по-добре. Може никога да не съм получила подходящото образование в него, но опитът малко или много си казва думата.

Преди да разбере какво става, тя беше дошла, коленичила пред мен и сваляше халата ми. Погледна ме с прекалено големите си очи и каза:

— Тази терапия ще помогне.

Погледнах надолу към нея, без да осъзнавам в първия момент какво всъщност прави.

Тогава изведнъж ми хрумна ужасна мисъл.

— Утанч! — извиках аз. — Не трябва да те предавам!

Скочих от стола си, сякаш бях изстрелян от катапулт.

Тийни беше отхвърлена назад върху „бибипа“ си с ужасен подскок.

Тя ме погледна наранено.

— Виждаш ли — каза тя, — не съм достатъчно обучена дори да правя това!

— МАХАЙ СЕ ОТТУК! — измучах ѝ аз.

Тя просто си седеше там и ме гледаше втренчено.

Бях объркан, а също и изплашен. Не можеше въобще да се каже какво може да направи това тийнейджърско женско чудовище в следващата минута.

Отстъпих назад. Препънах се в една табуретка и се приземих по гръб.

Тя скочи от пода като подплашена пантера.

Втурна се ѝ ме яхна!

Блъснах я с огромна сила!

Тя полетя през стаята, удари се в стената и седна в дъното ѝ с трясък.

Стана. Разходи се малко по начина, по който го прави човек, когото не го свърта, погледна ме малко ядосано, а след това отиде в предната стая и сложи друга плоча.

Барабаните бумтяха достатъчно силно, за да повдигат болящата ме коса с по половин инч при всеки удар!

Появи се виещ писклив глас. Мъж? Жена? Кой можеше да каже? Между думкането и виенето на китарите и ехото на един хорал песента вървеше така:

*Не спирай моето бибипане!
Водопровода не задръствай
с твърде дълго гушкане!
Ти дрънкането продължавай!
По хълбока си тропай в такт!
Лентяйствам — туй прекрасно знам
А то не подобава никак нам.
Но инак пък се вкочанявам,
когато спреш да ме бибипаш!*

Парчето свършваше с изстрел от пистолет и тъп удар от падането на тяло. След това един груб глас каза: „Така им се пада!“.

След обезобразяващия ефект на барабаните върху мозъка ми, се почувствах така, сякаш изстрелът беше минал право през измъчения ми черен.

Тийни се върна, въртейки плитката си.

— Е, сега как е? Няма ли го вече главоболието ти?

Усещах твърде силна болка, за да стана от пода и да намеря пистолет, с който да я застрелям.

— „Бибипка“ ти — скръцнах зловещо със зъби. — Махай се оттук и то веднага, веднага, веднага!

— Аха, така ли било! — каза тя възмутено. — Аз само се опитвам да ти помогна. — Очите ѝ станаха смъртоносни. Тя тропнах крак. — Проблемът с тебе, „бибипецо“, е много ясен! Ти си МИЖИТУРКА! Опитвам се да ти подам ръка, а ти какво правиш? Плюеш ме! Ти не знаеш какво е почтеност! Къде, по дяволите, са маниерите ти? Чуй сега, „бибипецо“: ти имаш най-добрата секс екипировка, която съм виждала през целия си живот, а повярвай ми, аз съм експерт. И знаеш ли какво да правиш с нея? НЕ! Ти си жесток, мръсен, егоистичен, гаден, подъл, перверзен, покварен, садистичен, противен и ГЛУПАВ! — Тя спря. Явно ѝ бяха свършили прилагателните. Големите ѝ очи светеха като на пантера. — И освен това — довърши тя, — ти не си джентълмен!

Опитах се да намеря нещо да кажа. Всяка дума влизаше в черепа ми като ковашки чук. Искях да я удуша. Но стаята се въртеше.

— Значи нямаш какво да кажеш — завърши тя. — Добре, това е много добре, защото аз пък имам! Днес дойдох тук, като си мислех, че при моето положение ти можеш да ми помогнеш. Ти си богат. А аз сега даже нямам работа. Не получих работа, защото съм необразована. Дойдох тук, като си мислех, че от почтеност ще ми дадеш достатъчно пари, за да отида на училище. Но ти си толкова покварен, че нямаш и ни най-малката „бибипана“ представа за нещо, освен да разбиваш нервите на хората. Така че има едно-единствено нещо, което мога да направя.

Бях ужасен, че тя може да сложи друга плоча. Онова, което дойде, беше доста по-лошо!

— И знаеш ли какво ще направя? — запита ме тя. — Ще остана точно тук и ще те префасонирам до дъно, докато не станеш достатъчно почтен, за да можеш да общуваш поне с крастави кучета! Имам намерение да ти меля, меля, меля на главата, докато решиш, че съществува още някой в света освен тебе. Ще...

— Чакай — замолих се аз, защото повече не можех да търпя. — Какво трябва да направя, за да те накарам да тръгнеш и никога повече да не се връщаш, и никога повече да не те виждам?

— Пет хиляди долара — каза тя. — Трябва да довърша образованието си. Живея на един таван съвсем сама, така че животът ми не струва много, обаче с образованието не е така. Има една хонконгска уличница, която ръководи специално училище. Там те учат на всичките подробности, свързани със секса. Мога да си платя един курс по чукане. Тогава ще знам какво правя! Трябва да се освободя от всичко, което знам от психиатъра и психолога и от онова, което беше в учебниците по секс в прогимназията. Най-накрая трябва да получа някакво истинско образование! Аз уча бързо: трябва да учиш бързо, ако живееш на улиците на Ню Йорк и ако искаш да останеш жив. Така че съм бърза. Тя ще ме вземе за ученичка, независимо от възрастта ми. Но ми трябва пет хиляди долара. Тогава ще мога да намеря някакво удовлетворение и да успея в живота. Мога да порасна и от мен да стане нещо. Мога да правя хората щастливи и...

Гласът ѝ буквално размазваше онова, което беше останало от мозъчните ми клетки, в дрипаво обезобразена мека безформена маса. Аз казах:

— Ако направя това, ще ми обещаеш ли, предано ще се закълнеш ли, потвърдиш и удостовериш, че никога през целия си живот, никога, никога няма да попадат очите ми върху тебе?

— Да пукна, ако лъжа! — заяви тя.

О, боже, струваше си. Пропълзях до запаса си от пари. Отброих пет хиляди долара.

Тя ги взе. Преброи ги. После ги сложи в джоба на вълненото си сако и ги закачи там с безопасна игла.

Преди да успея да я спра, ме дари с една влажна целувка. Отстъпи назад. Засмя се щастливо.

— Съжалявам, че трябваше да ти кажа истината за самия тебе — каза тя. — Но понякога тя върши работа. Сигурен ли си, че не мога да направя нищо повече за теб? Да ти направя друг индийски коноп? Да ти пусна още няколко плочи? Да ти сляза под кръста, за да имаш спокоен следобед?

— Махай се оттук — изхриптях аз.

— Добре — каза тя. — Аз не съм толкова неблагодарна, колкото си ти. Ако някога въобще си промениш мнението за това дали искаш да ме видиш или не, живея в таванска стая на една от старите къщи в Тюдор сити. — И тя ми даде точния номер. — Всичко, което трябва да направиш, е да се покатериш по аварийния изход и да се пъхнеш през прозореца. Той е постоянно отворен. Тюдор сити, нали знаеш, е точно на юг от Обединените нации, дотам се стига през един мост от 42-а улица. Навремето сградите се поддържаха и имаха малки собствени паркчета, както и частни алеи, но през последните няколко години всичко отиде по дяволите и парковете се използват предимно за отглеждане на марихуана. Или поне за това ги ползвам аз. Сега, моля те, запомни номера. — И тя го каза още два пъти. — Ако нямаш нищо против да се катериш по аварийни изходи и ако не те дразнят прашни и стари куфари, можем просто да си лежим там и да го правим часове наред по правилния начин или ако гърбът ти се умори, мога да използвам устата си върху теб, докато ти си почиваш. Свикнала съм на това, нали разбираш, и нямам нищо против, наистина. А после, когато гърбът ти си е отпочинал, можем да го правим отново по правилния начин. А после ти можеш да си почиваш, докато аз...

— МАХАЙ СЕ ОТТУК! — изстенах аз.

— Тръгвам — каза тя. — Аз си държа на думата. Но не забравяй номера. — И тя ми го даде още веднъж. — В случай че си промениш решението. Довиждане сега, макар че е срамота да сме съвсем сами в къщата и да не използваме остатъка от следобеда...

Сложих ръце върху ушите си.

Тя взе палтото си и го облече. Излезе през задната врата и се покатери върху оградата на градината. Махна ми от върха. И най-сетне бях оставен насаме със замаяното си нещастие.

Колко често в живота човек преминава през първите трусове на някоя катастрофа, без да осъзнае, че те не са нищо друго, освен незабелязано предупреждение? Но само ако човек можеше да промени избягалите моменти от миналата година! Колко различен щеше да бъде животът. Трябваше да я убия, когато имах шанс!

ГЛАВА ТРЕТА

На следващата сутрин имах два пъти по-тежка глава, отколкото предишния ден.

Причината не бе толкова трудна за откриване. Като ме подготвяше за подходящото изпълнение на моите задължения, Адора за нещастие задоволи молбата ми да пийна нещо. Гърлото ми беше изсъхнало като самата прах. Адора беше намерила индийския коноп, нагласен за пушене.

— Пушил си „Акапулко Голд“ — каза тя. — Това те прави толкова жаден. — Тя беше влязла с пълна водна чаша с чудно изстудена течност. Изглеждаше като вода. Бях я изпил с благодарност — гъл-гъл-гъл.

ВОДКА!

Ефектът беше почти мигновен. Не само, че нямах главоболие, аз просто нямах глава. Беше се пръснала!

След това нямам и най-малък спомен за онова, което се е случило вечерта. Може да е имало две лесбийки, които тогава са се превърнали в бивши лесбийки, но не бих могъл да ви кажа и до днес.

Понеже когато се събудих, нямах драскотини по себе си, нито от мен стърчаха ками, а също и никой не ме арестуваше за двуженство, можех само да предположа, че си бях изиграл представлението.

Чувствах се толкова зле, че даже загубата на паметта не ме притесняваше.

Затутках се из празния апартамент в късната сутрин. Взех аспирин. Излязох в градината и погледах с отвращение обляния в слънце ден. Върнах се отново вътре и хвърлих едно око на екраните.

Кроуб беше зает с това да прави електрошокове, а емоционалните данни на екрана му просветваха

ЗАДОВОЛСТВО

всеки път, когато някой пациент беше извозван с чаршаф, хвърлен през лицето му, на път за моргата. Нормални Земно-психиатрични задължения. Човек никога не би подозрял, че той е извънземен. Не беше много образователно. Изключих го след известно време.

Екранът на Крек беше абсолютно празен, така че не ме тревожеше никак. Това ми показва, че тя вероятно е на мили и мили разстояние от мен, даже може би на Северния полюс.

Гледката от екрана на Хелър беше на морето. Той се подпираше на едно перило и пуфтеше тежко.

— О-ох — каза той. — Дамата беше права. Излязъл съм от форма.

— О, не бих казал така, мистър Хагърти. Всеки, който може да пробяга до върха на главната мачта и обратно десет пъти, без да спира, несъмнено е в страхотна форма. — Беше някакъв стържещ глас и Хелър погледна встрани. Мъжът имаше счупен нос, а на тениската му бяха изписани думите: „Завеждащ спорта“. — Мисля, че сте постигнали доста бързо възстановяване от онези многобройни наранявания. Агентите на ЦРУ рядко са толкова издръжливи.

Хелър махна с ръка към морето.

— Къде сме в крайна сметка?

— Виждате ли онези високи извисяващи се облаци? Дето са оформени като замъци? Сега погледнете водата. Виждате ли малките парчета водорасли? Обърнете внимание и на цвета: индиговосиньо. Ние сме в Гълфстрийм. Заради това времето е толкова успокояващо.

— Колко време трябва да плувам, за да се добера до брега? — попита Хелър.

Директорът по спорта се засмя:

— Трябва да плувате ужасно бързо, за да победите тропическите акули. Никъде няма да ходите, мистър Хагърти. Следващата точка от вашата схема за днес е сто дължини на открития плувен басейн. Току-що са го напълнили с топла вода от Гълфстрийм. Така че да вървим.

Замислих се над това. Гълфстрийм? Яхтата трябва да е някъде в Карибско море. Как е стигнала там толкова бързо? Никоя яхта не пътува толкова бързо. Проблемът направи главоболието ми още по-лошо.

Напълно забравил, че разполагам със свидетелство за абсолютна катастрофа около себе си, аз се върнах в леглото. Няколко часа покъсно май имах някакъв кошмар. Чуваше се мощен поток от барабани, а след това и едно ритмично бумкане. Виенето и пищенето на електрическите китари крещеше и изобилстваше на секс. Един хорал ме накара да се вслушам:

*Прави го сутрин. Прави го нощем.
Прави ми го, бейби, и прави го добре.
Прави го във водата, прави го в небесата.
Прави го дълго и нежно, име накарай да се гордея.
Прави го, прави го, прави го!
И пак го направи.
Да напишем екстазни дни с твойта хубава писалка!
Направи го, направи го, направи го!
Не се срамувай!
Направи го, направи го, направи го!
И погледни в небето. Защото това трябва да е рая.
Чуваш как ангелите плачат
Направи го, направи го, направи го!
Така че тръгвай в полет!*

Каква странна музика за кошмар! Трябва да беше кошмар, защото всичко беше черно. Обаче беше придружено с влажно приятно усещане. Аз си лежах. Музиката не беше спряла, но усещането продължаваше. После същото парче започна отново, а усещането ставаше все по-силно. Дали музиката беше усещането?

Внезапно си дадох сметка, че върху мен има нещо. То се движеше с ритъма на музиката.

Хей, това беше твърде реалистично, за да е кошмар, нищо че всичко БЕШЕ черно!

Посегнах към очите си. Имаше нещо върху тях.

Разкъсах го.

ТИЙНИ!

Тя седеше разклучена върху мен!

Спря да се люлее напред-назад име погледна с големите си очи.

— Сега го развали! — изкоментира тя.

— Развалих какво? — казах яростно, като се опитах да я махна от себе си.

Тя си остана там, без да се помръдне и инч.

— Спазих нашата сделка. Ти каза, че не искаш никога повече да ме виждаш, така че аз ти покрих очите. Сега ти го свали и наруши нашето споразумение.

— Как влезе тук? — попитах я яростно.

— Беше оставил задната врата отворена — каза тя. — И не ми се карай. Аз не се чупя никога от училище! Отидох право там вчера и се записах в училището на хонконгската уличница. Ходя и денем, и нощем. Имам шестица на първите си уроци, а сега си правя домашното.

— Слизай от мен и се махай оттук! — изскърцах със зъби.

Тя стоеше плътно прилепена върху мен.

— Научих някои хубави неща. Никога не съм знаела, че можеш да вършиш толкова много неща с мускулите си отвътре или отвън. Освен това знаех, че ще бъдеш очарован от бързия прогрес на протежето си. Почувствай това.

Тя остана абсолютно неподвижна на външен вид, но отвътре в нея имаше някакво нежно галещо усещане.

— Това е просто един вътрешен мускул, който се движи — каза тя. — Това е мускулът „юми-юм“. Всички мускули си имат имена. Ако започна да действам и с един, който му е противоположен, ще „бибипулираш“, а ние не искаме да го правим толкова бързо. Това е много добре за една улична хлапачка, а? Виждам, че ти харесва. Точно в момента те държа в позицията „хуауа бой“, която предпазва от „твърде бързо“. О, усещам, че вече постигам нещо. Даже родителите ми ще се гордеят с мен.

— Ей, мислех си, че родителите ти са мъртви.

— О, не. Те излежават доживотна присъда в един федерален пандиз с максимална сигурност. Бяха подготвили покушение над президента, което се провали и когато отидоха в затвора, аз станах повереница под съдебна опека. Но съдията не ми назначи настойник: той ме държеше в покоите си, за да му давам устни свидетелски показания и да го отпускам, когато е по средата на някой труден случай.

Вгледах се в нея. Беше напълно различна история на живота ѝ в сравнение с онази, която ми беше казала вчера.

Какво правех с това женско чудовище?

— Махай се отгук — казах аз. — Ти наруши сделката!

— Не. Ти я наруши. Ти си този, който си свали превръзката от очите. Не вини другите за собствените си злодеяния.

— Тийни — процедих аз, — слизаш от мен, обличаш си дрехите отново и си обираш парцалите отгук. И си вземи „бибипаните“ китайски пози и мускули със себе си!

— И тази ли? — попита тя.

Ръката ми посегна към страничната част на леглото. После започна да се отпуска. Пръстите ми се изпънаха сковано, треперейки.

Една заблудила се пчела влезе откъм градината и започна да жужи в кръгове около прозореца.

Едно цвете в саксия започна да се върти.

Жуженето на пчелата се усилваше и намаляваше по звук.

— Това е „рикша бой чоп-чоп“ — каза Тийни с напрегнат глас.

Цветето в саксията започна да се върти по-бързо.

— Ей сега ще те оставя да го направиш! — извика Тийни.

Засаденото цвете експлодира.

Пчелата се понесе високо в небето, но аз всъщност не слушах нейното жужене. Това беше завършващият стон на Тийни. Тя вдигна поглед към мен триумфиращо.

— О, Боже — каза тя, — даже и ти сега ще се съгласиш, че аз ще стигна донякъде, когато съм напълно образована.

Не я избутах от себе си. Чувствах се твърде слаб.

След известно време тя каза:

— Сега ме целуни — Когато устните ѝ бяха върху моите, не можах да ги избегна. Тя вдигна глава за малко. — Не, не така! Ето ти една правилна целувка. Отвори леко устата си, постави я в позицията на буквата Q. Сега вземи езика...

Изръмжах, когато втора саксия започна да се върти. После трета започна да се върти. После четвърта започна да се върти.

Втората експлодира. Третата експлодира. Четвъртата експлодира.

Аз излязох от строя, в безсъзнание.

Дълго време след това един глас каза:

— За бога! Пет часът е, а ти си все още в леглото! — Беше Адора.

Огледах се диво наоколо. Усилието накара главата ми да се почувства така, сякаш я удрят с брадва. Никаква Тийни. Бях съвсем сам в леглото.

— Къде е тя? — измърморих аз.

— Тя е в другата стая. И двете са там. Едната е руса, другата е брюнетка, и са напушени като горски пожар да открият какво е детинският секс. Сега не е време да си позволяваш мокри сънища, когато плячката е в предната стая. Така че стегни се.

— Не мога — казах аз. — Напълно съм изтощен и главата ми ме убива.

— О, пак ли това! — възкликна Адора. Тя отиде до една маса, напълни и запали една цигара с марихуана. Търсех напразно енергия в себе си, за да откажа. Тя се върна и постави цигарата в устата ми.

— Искаш да се залъжеш с една цигара марихуана. Тогава не си играй с нея. Шест големи дръпвания по номера. Едно... задръж, задръж, задръж. Издишай. Две...

Минахме през шестте. Всичко беше станало сиво и меко. Аз се носех някъде. Паметта беше започнала да избледнява. Също и инстинктът за самосъхранение.

— Виждам, че си развил вкус към музиката — каза Адора. — Добър знак. Ще изляза и ще пусна плочата, която си оставил върху стереото.

Почти веднага песента се появи, гърмейки през вратата — направи го, направи го, направи го!

Адора отново дойде при мен. Държеше таблетка и чаша. Сложи таблетката в устата ми. Не можех да се противопоставя, като виждах смъртоносния ѝ и решителен вид на лицето.

— Това е „Бензедрин“ — каза тя. — Обикновена наслада. Я недей само да си лежиш там и да го държиш в устата си, идиот такъв. Капсулата ще се разтопи, а прахчето е горчиво. Прокарай го надолу с това.

Таблетката беше горчива. Глътнах течността конвулсивно.

ДЖИН!

Една водна чаша, пълна с чист джин! А аз го бях глътнал, преди да разбера.

Задъхах се болезнено от обидата, нанесена на гърлото ми. Тогава пламъкът избухна в стомаха ми.

Очите на Адора бяха задържали смъртоносния си лъч. Тя каза:

— Сега излизай от това легло и отивай в предната стая. И прави го, прави го, прави го!

Не си спомням нищо от онази вечер. Тя беше казала, че те са една блондинка и една брюнетка, но може със същия ефект да са били коне, като се има предвид това, което аз си спомням.

Трябва да беше около три часа сутринта. Чух смъртоносен глас:

— За Бога, престани да крещиш! — Беше Адора. Тя стоеше до кушетката в задната стая, където вече спях. Беше малко разрошена от съня.

— Те са след мен — казах ѝ.

— Сега пък кой те гони?

— Орисниците — измърморих аз. — Стоят във всички ъгли на стаята с таблетки и цигари марихуана в ръце.

— А, просто ти се привиждат много образи. Аз съм, стоя тук и се опитвам да ти дам приспивателно. Престани да бръщолевииш глупости и го вземи.

Аз го взех, но Адора Бей, по баща Пинч, грешеше. Орисниците бяха след мен, както скоро щях да открия! С шок!

Същият онзи следобед бях пропуснал втората си възможност да убия Тийни. А ужасът на всичко това е, че аз дори не разбрах до много късно, фатално МНОГО КЪСНО.

И точно тогава, ако бях с всичкия си, можеше да видя някое друго лице на съдбата да ми се усмихва коварничко.

Даже не си и помислих за Фройд и за безпогрешния му анализ на сънищата. Откровено казано, ще бъда съвсем прав, този пропуск беше единствената грешка, която някога съм правил в цялата си професионална кариера. О, мога да плача с кървави сълзи, като се сетя за това сега. Човек никога не трябва да изоставя боговете си, както аз изоставих Фройд онази нощ. Даже две минути, прекарани в анализ на сънищата, щяха да ми кажат за ужасите, които ме очакват и които дори и сега би ми било трудно да посрещна.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Адора ме събуди, като съвсем простичко ме ритна в стомаха. Беше сутрин. Очевидно бях паднал от леглото. Тя стоеше до мен, облечена за работа.

— Слушай, „бибипецо“, — каза, — спиш твърде много. Ставай, размърдай се и се стегни. Иди да се разходиш. Подишай малко въздух. Много идиотски изглеждаш за съпруг. Започваш да придобиваш затворнически тен. Слушаш ли ме?

— Да — отвърнах с разбиране, докато гледах краката ѝ на нивото на лицето си.

Главата ми се усещаше като балон и се страхувах, че тя ще го ритне и пръсне.

— Събудих те, за да ти кажа няколко добри новини — каза тя. — В „Октопус“ се организира събрание на персонала със задължително присъствие. Това е лекция за абортите с демонстрация на живо от някаква нова звезда в психиатричния свят — д-р Кроуб. Просто още един „бибипан“ шмекер, каквито са всички, но със сигурност ще продължи поне до средата на нощта, а Роксентър се лигави през цялото време. Знаеш ли, че „бибипецът“ е уволнил Тийни?

Внимателно наблюдавах краката ѝ.

— Гадната маймуна правела лична инспекция на персонала, както всъщност си прави всеки месец, и забелязал, че тя е пълна със сперма. Изритал я направо по стълбите.

Нещо не беше както трябва.

— Тя не каза така.

— Тийни била ли е тук?

— Обади се по телефона — излъгах бързо. Нещо може да се окаже не наред, ако кажеш истината, и винаги в такива моменти е по-безопасно да се говори уклончиво.

— Е, моят източник е шефът на охраната, а той е бил точно на мястото. Може да е „бибипец“, обаче не лъже. Бедното дете е толкова необразовано, че дори не знае достатъчно, за да взема душ, след като е била тук. Та така рухнаха плановете ми. Но както и да е, ще намеря

друг начин да я използвам. Както и да е, това не е по същество. Едно от момичетата снощи каза, че си изглеждал като претоплен труп. Така че излизай, разходи се и глътни малко въздух. Тогава може би утре вечер ще можеш да направиш едно по-добро шоу.

Тя си тръгна, а аз се почувствах много радостен, че нямам повече близо до главата си крака, пълни с импулс за ритане. Със закъснение ме достигна забележката за трупа. Дали някой се опитваше да ме превърне в труп?

Бях малко объркан. Може би беше по-добре да погледна екраните.

Кроуб беше зает с подготвянето на някакви лекционни бележки и ножове. Хелър просто си гледаше наоколо хоризонта от някакво високо място. Нищо не се виждаше — даже кораб нямаше. Боже, трябва да е на голямо разстояние оттук.

Екранът на Крек беше празен.

Усетих, че нещо ме спира при екраните. Нещо не беше наред тук, нещо ми убягваше. Концентрирах се много усърдно. Ако Хелър беше много далеч и все пак екранът му действаше, а Крек не се появяваше на екрана, тогава тя вероятно беше по-далече от него... Попредадох се. Нещо беше странно.

Един ясен глас почти ме накара да загубя ума си.

— В тия сутрешни програми не пускат хубави рокгрупи. И трябва да изчакаш до сапунените опери следобеда, за да получиш добър секс. Та защо гледаш телевизия по това време на деня? Господи, ТИ наистина имаш нужда от образование!

Тийни.

— Как, по дяволите, влезе тук?

— Взех ключа ти вчера. Извадих си и за мен. Ето си ти твоя. Минавам на път за училище. Не мога да остана дълго.

— Чудесно! Вчера ме изтощи до смърт.

— Истински тренирана, а? — попита тя, хилейки се като вампир.
— Това показва какво може да направи образованието. Толкова се радвам, че ти хареса. Но причината, поради която се отбих, е, че няма да дойда този следобед.

— Чудесно. Надявам се, че тръгваш за Китай за десетгодишна следдипломна квалификация.

— Не, не. Курсът по чуване не е толкова дълъг. Той е само двуседмичен. Затова трябва да положи допълнителни часове този следобед. Имам уговорена среща за специална подробна лекция върху хигиената и контрола на болестите. Специални демонстрации.

Потръпнах.

— Болест? — Появиха ми се видения от внезапно приближаващи се всякакви видове ориенталски микроби. — Виж какво — казах аз неспокойно, — вчера, преди да дойдеш тука, не си го направила с една тайфа китайци, нали?

Тя подръпна тъжно опашката си.

— Ето това е много фрустриращо. Това не е старият китайски метод. А новата научна китайска система. Те използват проби и скали. Нагласяват някоя проба, за да регистрират само един мускул и я поставят в тебе. Тя е свързана с голям екран и ти го наблюдаваш. Тогава трябва да се научиш да локализираш мускула сам и когато успееш, резултатът се появява на екрана. Нещо като да се учиш да си мърдаш ушите. Веднъж, като откриеш сам мускула, можеш да го движиш. По този начин можеш да локализираш и независимо да мърдаш всеки свой мускул по желание. — Тя въздъхна. — Но има страшно много различни мускули. И е доста досадно да ги сортираш, когато в себе си нямаш нищо друго, освен някаква си проба. Но я виж.

Преди да успея да я спра, тя разтвори палтото и вдигна полата над плоския си корем. Един-единствен мускул на корема ѝ мърдаше.

— Трябваше ми „бибипски“ много време да го открия. — Тя седна и широко разтвори краката си, като посочи към вътрешната страна на бедрото си. — Но упражненията по нервен импулс са най-лошите. Виждаш ли знака от лента? Слагат ти електрод на едно място всеки път. Той също е свързан с голям екран. И ти се научаваш да изпращаш енергиен импулс точно в тази точка и ако го усъвършенстваш, се показва на екрана. Трябва да успееш да направиш така, за да можеш да изпращаш енергийни импулси през около петдесет различни места и СЛЕД ТОВА да се научиш да ги блокираш. След което става малко по-интересно. Трябва да умееш да го правиш сам върху друго тяло.

— Покрий се — казах аз. — Чувствам се ужасно.

— Онова, което ми е интересно обаче — каза тя, сякаш не бях казал думица, — е всекидневният едночасов урок по сексуална

хореография. Гледай! — Тя скочи, вдигна палтото и полата си до под мишниците и бедрата ѝ се впуснаха във въртеливо смилащо движение. — Това е „сива-сива“. Китайците казват, че са го преподали на таитяните преди много-много време. Не е ли дива? Мога просто да си стоя тук отпусната и да си се въртя по тоя начин часове наред. При това те кара да се чувстваш някак добре. И от тези ги има дузини. — Тя подскочи и се снижи, като продължаваше въртеливото движение до един стол по нов начин.

От скока и внезапните движения, към които тя беше склонна, ме заболяха очите и главата, само като я гледах.

— Моля те, иди си — замолих се аз. — Чувствам се ужасно зле!

Тя спря.

— Исусе Христе, Инки. И изкуството ли не можеш да оцениш?
— Тя се приближи и ме погледна, а големите ѝ очи бяха твърде близо. Тя сложи ръка на челото ми. — Ей, Инки. Имаш ли главоболие?

— Най-сетне схвана идеята — отвърнах аз.

— И след цялата тая хубава терапия, която ти приложих, пак ли?
— попита тя. — Да не си ял или пил нещо?

— Джин — отвърнах аз и потреперих.

— ДЖИН? С трева? О, Исусе Христе, Инки. Трябва да изкараш известно време на улиците. НИКОГА не омешвай алкохола с наркотици, тъпо „бибипеле“ такова. Можеше да се затриеш. И вчера. Може би и нощта преди това. Пи ли нещо?

— Водка.

— О, Исусе Христе, Инки, нищо чудно, че добрата стара трева не ти помогна вчера. Честна дума, Инки, имаш нужда от детегледачка.

— Но не в твое лице — потръпнах аз.

— А аз през цялото време си мислех, че нещо не е наред с „Акапулко Голд“. Исусе, Инки, слушай ме, остави го тоя алкохол. Той е убиец. Придържай се към тревата всеки път.

Тя хукна нанякъде и започна да рови в банята, след което се върна с две шишенца и чаша с течност.

„Витамин В1“. И „Аспирин“. Опитвах се да отблъсна чашата!

— Това е просто вода — каза тя. — Сега бъди добро момче и си отвори устата. — Тя буквално изсипа шишенцето с В1 в устата ми, а след това ме накара да го глътна с водата. После ми даде два аспирина

и ме накара и тях да ги глътна. Погледна часовника си: беше нов, а стрелките му бяха ръцете на Мики Маус.

— Исусе Христе, ще закъснея за училище, ако не тичам през целия път. Когато си тръгна, си направи едно силно кафе. А следващият път не прокарвай марихуаната с алкохол! Алкохол! Твърде си глупав, за да оживееш!

Намръщих ѝ се толкова, колкото можех.

— „Бибипка“ му! — казах.

Тя взе чантичката си и тръгна към вратата. Спря се. Рече:

— Много е лошо, че си такъв безполезен шушумига, който нищо не оценява, Инки. Имаш нужда да ти се сменят пеленките постоянно, ама кой го е грижа.

— Махай се, по дяволите, оттук! — изпищях аз. Бях пропуснал третата си възможност да я убия. А тя щеше да бъде последната. От тоя ден насетне щях да се връщам обратно към нея с копнеж.

ГЛАВА ПЕТА

Събудих се в късния следобед. Изненадващо! Главата не ме болеше, освен при силно тръсване. Колкото и невероятно да изглеждаше, онова „бибипано“ дете беше право за едно нещо: може да е било от алкохола!

Направих си силно кафе и — чудо на чудесата — можех да мисля. А мисленето ме накара да насоча вниманието си към екраните. Отвих ги и ги включих.

Капитан Битс обучаваше Хелър на някаква игра на карти. Те очевидно бяха в главния салон на яхтата, стая, украсена с кехлибар, бежови килими и месинг. Покер. Битс обясняваше коя ръка какво бие, а Хелър следеше много внимателно. Помислих си, по-добре си отваряй очите, капитан Битс, че тоя подъл Хелър вероятно ще те вкара вътре с едногодишната ти заплата, ако не ме лъжеше опитът ми с него. Но кой го беше грижа какво ще се случи на капитан Битс?

Кроуб беше на път за лекцията си.

Екранът на графиня Крек беше празен.

Отново погледнах екрана на Хелър. Той виждаше простряното празно море през една отворена врата. Помислих си, знаеш ли, че тоя Рат може наистина да се е поправил: ето ти я яхтата, право надолу в Карибско море и въпреки всичко Хелър беше все още на екрана. Така че Рат може би е също някъде надолу в Карибско море. И той можеше да ми каже точно къде е тази яхта, в случай че решех да ѝ направя нещо.

Взех радиото за двупосочна връзка и го включих.

— Да? — гласът на Рат.

— Къде си?

— В офиса в Ню Йорк — отвърна той.

Аха, той беше инсталирал активатора-приемник някъде.

— Кога се върна?

— Не съм отсъствал — отвърна Рат.

— Чакай — казах аз. — Ти не последва ли онзи Имперски офицер „бибипеца“ надолу към Атлантик сити?

— О, той ходил ли е там? — попита Рат.

Започнах да се обърквам.

— Той е в открито море на една яхта. Даже до Атлантик сити ли не си ходил? Трябва да го преследваш. Екранът му все още работи.

— Ретранслаторът 831 все още е изключен — каза Рат. — Всъщност той е още на телевизионната антена на Емпайър Стейт Билдинг.

Започнаха да ме побиват ледени тръпки от тревога.

— Слушай, виждах ясно всичко на екрана му чак до Атлантик сити, така че ти ТРЯБВА да си го следвал. Мисля, че някъде си се объркал по пътя. Може би нещо като съвсем необичаен пристъп на неефикасност на използването.

— Е — каза Рат, — не съм се объркал, поне мога да кажа, че някой друг не е. Според вас приспособлението върши работа до обхват от двеста мили. Атлантик сити по права линия е само на около стотина мили. Така че той все още трябва да е в рамките на двеста мили от вас.

— Той е по-далече. Той е в Гълфстрийм, а това е право надолу в Карибско море.

— Простете, офицер Грис. Гълфстрийм минава между Куба и Флорида, качва се по целия път нагоре по американското крайбрежие, минава доста близо до Ню Джърси, минава покрай Ню Йорк, а след това прекосява Атлантическия океан до Англия и се връща до Карибско море. Така че той е в рамките на двеста мили от Ню Йорк или нямаше да е на екрана ви.

— Почакай — казах аз. — Нещо не е наред. Всичките ти изчисления трябва да са грешни. Жената се качи на яхтата, отиде в Атлантик сити и изчезна от екрана ми.

— Е, вие я следите, офицер Грис. Не аз. Да не сте изпускат екрана или нещо такова?

— Да не искаш да кажеш, че боравя неправилно със съоръженията?

— Е, ако Имперският офицер беше все още на екрана в Атлантик сити, тогава не ви ли хрумва, че и жената трябва да е била там? По-добре проверете кутиите, офицер Грис. Нищо не им се случи, докато бяха под моя отговорност.

Бях получил достатъчно от наглостта му. Затворих.

Седнах, доста вбесен от обвиненията му. Тогава ми скимна, че може би активаторът-приемник на графиня Крек е изляза от строя. Спърк не беше непогрешим. Може би, ако го разклатя или го ритна, ще да се включи отново.

Опитах се да се сетя къде съм го сложил. Тръгнах да обикалям и да го търся. Помнех смътно, че бях вдигнал една възглавница и бях поставил кутията под нея. Но не беше на канапето, не беше паднала и зад него. Тогава с приток на памет си спомних, че съм го поставил на най-горния рафт в килера.

Там имаше една възглавница. Подскочих и хванах крайчето ѝ. Съоръжението полетя от рафта и се удари с трясък в пода.

Вдигнах го и както си бях планирал, го разклатих. Нищо не тракаше. Обърнах го обратно.

На гърба имаше бутон. Той беше изключен. Съвсем разсеяно го натиснах. Може би, като бях поставил възглавницата отгоре или от самата ѝ тежест се беше изключил.

Някакво движение хвана погледа ми. Екранът си стоеше там. Той светна.

Трябваха ми няколко секунди, за да осъзная пълното значение на това. И тогава вледеняващ ужас започна да втвърдява костите ми.

ГРАФИНЯ КРЕК БЕШЕ В РАМКИТЕ НА ОБХВАТА МИ!

Дни наред тя беше останала ненаблюдавана!

Точно в този момент тя може да отключва предната врата, за да влезе и да ме убие!

Нещо повече от ужас ме сграбчи за гърлото.

Хукнах към предната врата. Не. Тя не беше там.

Втурнах се обратно към градината и огледах.

Не, не беше и там.

Кърших ръце от крайно вълнение.

КЪДЕ БЕШЕ ГРАФИНЯ КРЕК?

ГЛАВА ШЕСТА

Шокове с подобен характер ми се отразяват много зле. Те скъсяват продължителността на живота. А в този случай усетих със сигурност, че може би ми остават само секунди живот.

Грешката беше на Тийни, че ме разсейваше. И Адора имаше вина. Дали бяха съюзени с графиня Крек? Дали графиня Крек не им плащаше, за да ангажират вниманието ми, докато тя се промъкваше, за да ме унищожи?

Накарах се да застана съвсем мирно в средата на стаята. Извиках силно:

— Мирно, успокой се. Сърцето ти все още бие. Все още има надежда. Успокой се. Застани мирно.

ЕКРАНЪТ!

Ако погледнех екрана, можех да разбера къде е тя.

Вгледах се, почти очаквайки да видя в него собственото си лице.

На екрана имаше една очукана сграда. Точно тогава тя се обърна. Гледаше към минаващите коли. Трябва да стоеше на ъгъл. Трафикът на пиковия час беше голям. Хората се прибираха у дома.

Друг поглед към очуканата сграда. На първия етаж имаше порно магазин. На втория имаше салон за масажи. На третия етаж бяха офисите на Националната асоциация по душевна потайност. Тя обърна поглед към трафика.

Мозъкът ми започна да работи. Не познавах ли тая сграда?

Крек се завъртя и отново я погледна. Този път погледът ѝ се вдигна чак до четвъртия етаж. Да!

АДВОКАТСКИТЕ КАНТОРИ НА „ДИНГЪЛИНГ, ЧЕЙС И АМБО“!

Графиня Крек ги държеше под наблюдение!

Появи се някакво движение на вратата, която водеше към погорните етажи.

Излязоха три момичета. Познавах ли ги? Изглеждаха ми познати! Едната от тях имаше огромен корем. Мейзи Спред!

Другите две бяха Туутс Суич и Долорес Пубиано де Копула, обявена за мисис Уистър! Снимките им се появяваха достатъчно често по вестниците, за да съм абсолютно сигурен. Те се кикотеха и си говореха помежду си. Тръгнаха нагоре по улицата.

Графиня Крек, невидима от трафика на пиковия час за тези бедни неподозиращи невинни млади дами, ЗАПОЧНА ДА ГИ ПРЕСЛЕДВА!

Веднага разбрах какво ще се случи. Графиня Крек щеше да хукне към тях и да ги размаже на паважа. Наблюдавах едно убийство, което предстоеше да се извърши.

О, слава Богу, в крайна сметка бях успял навреме. Грабнах телефона. Обадих се на Дингълинг, Чейс и Амбо.

— Получихте ли съдебното разпореждане и документите за изпращане в болница за онзи женски демон? — изкрещях аз в слушалката.

— О, да, разбира се. Приставът е тук в момента! Аз съм Дингълинг. Вие ли сте, Смит? Звучите много истерично!

— То си е за истерия! Онзи демон преследва трите ви клиентки! Връчете й заповедта! Вкарайте я бързо в болницата! ПОГЛЕДНЕТЕ ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА СИ!

— Незабавно! — каза Дингълинг. Затворих.

Грабнах с две ръце екрана.

О, слава Богу, не бях закъснял твърде много в края на краищата.

Графиня Крек следваше трите момичета. Тя беше на по-малко от двайсет фута зад тях. Чуваха се даже смеховете им и кикотенията им над ръмженето на трафика.

Тъмната Долорес изглежда беше в особено добро настроение. Тя каза нещо особено смешно, а после ръгна Мейзи Спреди силно в подутия корем. Туутс Суич се засмя гръмогласно, като свирка на влак.

О, бедните милички! Много скоро техният радостен невинен смях щеше да бъде укротен! Хайде, пристав!

ЕТО ГО И НЕГО!

Опърпаният мъж с опърпаното палто и опърпаната шапка, която прикриваше напрегнатите му очи. Той познаваше графинята. Беше я видял лично в апартамента. Вървеше успоредно с нея. Очаквах да се завърти и да й даде документа.

Той гледаше назад. Може би очакваше полицията да му съдейства или някоя кола на „Белвю“ да пристигне.

Трябваше да бъде много хитър. Един пристав би трябвало да бъде. Сега беше на около ярд пред графинята. Обърна се!

Хукна назад по улицата, като поглеждаше всеки, покрай когото минеше.

Приставът притича край графинята отново. Мина покрай момичетата.

Той се обърна и отново се приближи с голяма скорост. Подмина графинята.

Шокирано си дадох сметка, че тя сякаш е невидима за него. Той почти не поглеждаше към нея. Каква беше тая луда магия?

Момичетата минаха три пресечки.

Свърнаха по някакви стъпала и слязоха в нещо като бар ресторант, като продължаваха да се смеят силно.

Графинята остана на улицата. Отиде до бордюра. Погледна нагоре и надолу.

После се обърна и влезе в ресторанта. Трите момичета бяха заели една странична маса. Туутс Суич крещеше:

— Къде е „бибипаният“ собственик на това долно свърталище?

— Барман! — извика Мейзи Спред. — Размърдай си „бибипа“ и донеси три чашки уиски насам!

Графиня Крек тръгна право към тях.

— Цветя? Цветя? — казваше тя с треперлив глас, с какъвто не си спомням да я бях чувал преди.

Тя посегна към кошницата, която носеше, извади три букета теменужки. Наведе се над масата и едно, две, три, ги закачи на палтата на момичетата.

Приставът бутна графинята встрани и се наведе към трите.

— Виждали ли сте една огромна жена? Един демон?

Те му се изсмяха. Бедните невинни милички те!

— Какво си се разкуфял, Шовър? — попита Долорес. О, Боже, каква смелост в лицето на смъртта!

— Ти! — каза приставът, като се завъртя към графинята. — Виждала ли си тук някой ужасен демон?

Графинята сложи един червен карамфил в бутониерата на палтото му.

— Един долар за това, моля — каза тя.

Бедният човек. Изглеждаше толкова объркан. Той махна със замах цветето от бутониерата си. Хвърли го на пода. Стъпка го е ярост.

— Изпуснах я! — извика той. Хукна нанякъде, като се оглеждаше.

Графинята посегна и взе чантичката на Туутс Суич. Отвори я:

— Пет долара за вашия букет.

Туутс нададе писък. Тя си сграбчи чантичката.

— Махай се от нас, дропла такава! — извика тя.

Графинята взе чантичката на Мейзи, отвори я и разрови вътре.

— Пет долара за вашия букет — каза тя.

— Абе я да се „бибипаш“! — изрева Мейзи и си грабна обратно чантичката.

Долорес беше по-внимателна. Тя държеше чантичката си високо във въздуха и не даваше на графинята да я стигне. Обаче графинята посегна право към нея. Грабна я и я отвори.

Чу се един груб глас.

— К'ва е тая врява?

Крек се обърна. Беше собственикът. Тя каза:

— Не искат да ми платят за цветята, които купиха.

Собственикът изръмжа:

— Махай се оттук, стара „бибипке“! — Той грабна чантичката, за да я върне.

Чантичката полетя с разтегната дръжка.

Стовари се върху главата на собственика.

Той падна така, сякаш го беше хлопнала сграда по главата.

Графиня Крек излезе.

Един мъж на улицата я спря. Той каза:

— Ще взема един букет, майко. — И купи букет карамфили от нея за пет долара!

Шокиран, си дадох сметка, че графиня Крек с всичкия си опит на сцената се беше дегизирала като продавачка на цветя! Нищо чудно, че приставът не успя да я разпознае! По това авеню ги имаше толкова много, колкото и саждите! Стояха по цялата улица или по ъглите и продаваха цветя на шофьорите.

О, можех да се справя с това!

Посегнах към телефона, за да осъществя онзи телефонен разговор, който щеше да осигури залавянето и изпращането ѝ в

„Белвю“.

Но я чакай! Какво правеше графинята? Тя беше тръгнала по една тясна уличка. Имаше заден изход, съвсем леко осветен.

Тя четеше три картички. О, „бибипка“ й! Беше взела по една от всяко портмоне!

АДРЕСИ!

Тя беше взела адресите на бедните беззащитни невинни.

И трите бяха еднакви! Момичетата живееха заедно!

Беше апартамент, далече в Бронкс, на много мили разстояние от мястото, където бях аз.

О, Божичко, това беше УЖАСНО!

Грабнах телефона.

— Тук е Чейс.

— Жената, на която се опитвате да връчите заповедта и да я приберете, е дегизирана като цветопродавачка! — изкрещях аз. — Тя има намерение да размаже трите ви клиентки с месингови токчета! **ДЕЙСТВАЙТЕ! ДЕЙСТВАЙТЕ! ДЕЙСТВАЙТЕ!**

— Знаете ли нещо друго, Смит?

— Това не е ли достатъчно?

Защо не ме слушаха?

— Искам да кажа — каза Чейс, — знаете ли къде ще се извършат убийствата?

— ДА! ДА! ДА! В техния апартамент. Тя има адреса!

— Но това е невъзможно. Даже и пресата не знае за заговора. А това са доста крайни мерки на охрана за нас, при условие че пускаме репортери да спят с тях, за да се получават добри истории. Мисля, че трябва да имате...

— Информацията ми е точна! Пуснал съм мои хора под прикритие. Доносници! **ИЗВИКАЙТЕ ПОЛИЦИЯТА!**

— Не, не! — каза Чейс. — Бизнес като нашия е доста уязвим, за да позволим на полицията да се намеси в него. Не правим така. Имаме си здрава компания за охрана, която използваме. Истински убийци. Ще ги поставим около апартамента веднага със заповед да стрелят без предупреждение и отдалече. Освен това ще минем през формалностите за връчване на документа за прибиране, ако човекът е сама ранен. Не се страхувайте, Смит. Правим тези неща добре и винаги легално.

Никой, който се опита да се добере до тях, няма да има шанс.
Благодаря ви за навременното предупреждение.

Затворих. Бях доста облекчен.

Слава Богу, че Дингълинг, Чейс, Амбо и аз се бяхме захванали с
тая работа.

Капанът беше поставен.

На графиня Крек нямаше да ѝ се удаде възможност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.